

VRAŽDA JAKO
UMĚLECKÁ PERFORMANCE...

DEXTER

V HLAVNÍ ROLI

JEFF
LINDSAY

JEFF LINDŠAY DEXTER V HLAVNÍ ROLI

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2009 by Jeffry Freundlich
All rights reserved.

Z anglického originálu *Dexter by Design*
(First published by Orion Books, Great Britain, 2009)
přeložil © 2009 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Mirka Pelnářová
Grafická úprava obálky © 2009 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-665-0

Pro Hilary, jako vždy

PODĚKOVÁNÍ

Není možné psát ve vakuu. Vzduch pro tuto knihu poskytlí Méd'a, Pookie a Tink. Děkuji Jasonu Kaufmanovi a jeho spolubojovníku Calebovi za jejich ohromnou pomoc při přípravě rukopisu.

A jako vždy zvláštní poděkování Nicku Ellisonovi, který to všechno způsobil.

KAPITOLA 1

Pardonez moi, monsieur. Où est la lune? Alors, mon ancien, la Lune est ici, ouvre la Seine, énorme, rouge et humide.

Merci, mon ami, už ji vidím *et actuelement*, v očích psa noc jako stvořená pro měsíc, noc ideální pro břítká potěšení v měsíčním svitu, pro tanec smrti démonického Dextera s jedním z jeho drahých přátel.

Avšak *merde alors!* Ten měsíc se vznáší nad *la Seine*? Dexter je v Paříži! *Quelle horreur!* Žádný taneček nebude, ne v Paříži! Tady nemám šanci najít si drahého přítele, není tu ochranná miamská noc, žádné něžně vstřicné vody oceánu, které by do své náruče přijaly pozůstatky. Jen taxíky, turisté a obrovský osamělý měsíc.

A pochopitelně Rita. Rita tady, tam, všude, mumlající fráze ze slovníčku, rozkládající a zase skládající tucty záhadně se objevujících map, plánů města, průvodců a prospektů, vše slibující dokonalé štěstí – pro ni. Jen pro ni. Protože její novomanželský pařížský ráj je výlučně sólová akce a její čerstvý manžel, byvší velekněz měsíční lehkosti bytí, drasticky domestikovaný Dexter může jen obdivně hledět na měsíc, pevně držet netrpělivě se svíjejícího Temného společníka a doufat, že celé toto šťastné šílení brzy skončí a vrátíme se zpět k pravidelnému běžnému životu spočívajícímu v chytání a rozřezávání jiných netvorů.

Neboť Dexter je zvyklý na svobodné řezbářství a má zručnou a šťastnou ruku, jenže ta teď musí svírat pouze tu Ritinu, a tak mu nezbývá než se obdivovat luně a vychutnávat si ironii slova líbanky čili „sladký měsíc“, neboť vše, co chutná sladce a pojí se s měsícem, je mu zapovězeno.

Takže – Paříž. Dexter se krotce plahočí v brázdě vítězné vlajkové lodi Rita, obdivně zírá a přikyvuje tam, kde se to má, a příležitostně nabídne konverzační perlu typu „Páni!“ a „M-hm“, když Rita dává průchod nahromaděné vášni pro Paříž, jež se v ní městnala po mnoho let, a nyní jí konečně může dát volný průchod.

Ani Dexter však nemůže být imunní k proslulým půvabům Města

světél. Vždyť i on musí ocenit jeho krásu a cítit pod jeho vlivem alespoň malé souhlasné zašimrání tam uvnitř v temné a prázdné prostora, kde by jinak byla duše. Copak může Dexter vážně přijet do Paříže a necítit vůbec nic?

Ovšemže ne. Dexter toho cítí spoustu; hlavně únavu a nudu. A Dexter také cítí stále rostoucí nutkání už brzy si najít někoho, s kým by si mohl hrát. Aby byl upřímný, tak čím dříve, tím lépe, neboť manželství mu z nějakého podivného důvodu jen zvýšilo chuť.

Jedná se však jen o část břemene, jež nedílně patří k tomu, co musí Dexter dělat, aby pak mohl dělat, co dělat chce. V Paříži stejně jako doma totiž Dexter musí *maintenir le déguisement*. Dokonce i světaznalí Francouzi by se mohli zarazit a zakabonit při představě netvora ve svém středu, nelidského zloducha, který žije, jen aby mohl strhávat do propasti a zasloužené smrti jiné netvory. A Rita ve svém novém převtělení pýřící se nevěsty je báječná maska na mou pravou tvář. Nikoho by totiž ani ve snu nenapadlo, že za takto dokonalým ztělesněním americké turistiky v ženské podobě by mohl poslušně cupat chladnokrevný a uvnitř prázdný zabiják. No jistě, *mon frère. C'est impossible*.

Prozatím bohužel skutečně *très impossible*. Neboť není naděje, že bych tichounce vyklouzl na pár hodiněk ven a věnoval se tak zasloužené rekreaci. Ne zde, kde Dextera nikdo nezná a kde on nezná způsoby místní policie. Nikdy ne na neznámém místě a navíc v cizině, kde neplatí přísná pravidla Harryho kodexu. Harry byl miamský policista a v Miami všechno, co řekl, bylo přesně tak, jak poručil. Harry však nemluvil francouzsky a francouzští policisté jsou pro mě velkou neznámou; riziko je tu příliš vysoké bez ohledu na to, jak naléhavě tepe temnota na zadním sedadle mé duše.

Jaká škoda, neboť pařížské ulice jsou jako stvořené pro plížení se s nekalými úmysly. Jsou úzké, temné a postrádají logické uspořádání, jež by rozumná bytost dokázala odhalit. Až příliš snadno se vnucuje představa Dextera v kápi s blyštivým nožem v ruce, kterak proklouzává šerými uličkami a kvačí na naléhavou schůzku do jednoho z blízkých, krásně starobylých domů, které se k vám jakoby sklánějí a přímo prosí, ať provedete něco odporného.

I samotné ulice, vydlážděné velkými kamennými kostkami, jsou

ideální pro výtržnosti; v Miami by je již dávno rozebrali a házeli po projíždějících autech, anebo prodali nějakému staviteli na šterk pro spoustu nových silnic.

Jenže tohle bohužel není Miami. Tohle je Paříž. A tak dočkávám času, zvykám si na novou, životně důležitou fázi Dexterovy masky a doufám, že nějak přežiji ještě jeden týden Ritiných vysněných líbáněk. Popíjím francouzskou kávu – podle miamských standardů slabou – a *vin de table* – znepokojivě připomínající rudou krev – a stále žasnu nad schopností své novomanželky nasávat všechno francouzské. Naučila se nádherně červenat, když objednává *table pour deux, s'il vous plaît*, a francouzští číšníci ihned pochopí, že jsme zbrusu nový pár, a téměř jako by se všichni dopředu smluvili, že budou plnit Ritiny romantické fantazie, blaženě se usmívají, s poklonami nás uvádějí ke stolu a chybí jim jen, aby propukli ve sborový zpěv *La vie en rose*.

Ach, Paříž. Ach, *l'amour*.

Trávili jsme dny plahočením se ulicemi a zastávkami u strašlivě důležitých pozoruhodností, alespoň podle mapy. Trávili jsme noci v malých a jistě i malebných jídelnách, v mnohých jako bonus vyhrávala naživo domorodá francouzská hudba. Dokonce jsme se zúčastnili i představení *Zdravého nemocného* v Comédie Française. Z nějakého důvodu bylo celé ve francouzštině, ale i tak se zdálo, že si ho Rita užívá.

O dvě noci později se tvářila stejně nadšeně i na představení v Moulin Rouge. Vlastně to vypadalo, že si užívá v Paříži skoro všechno, dokonce i projížďku na člunu po řece tam a zpátky. Ani jsem se nenamáhal ji informovat, že mnohem hezčí vyhlídkové plavby může zažít doma v Miami, nikdy o ně přitom nejevila zájem, ale pomalu jsem si začal říkat, o čem asi tak přemýšlí, pokud vůbec o něčem.

Zaútočila na každou městskou dominantu s Dexterem jakožto nedobrovolným zadním nárazníkem a nic jí neodolalo. Eiffelova věž, Vítězný oblouk, Versailles, katedrála Notre Dame; vše padlo za obět' jejímu blondátému zuřivému zájmu a až surově podrobnému průvodci.

Pomalu mi to všechno začalo připadat jako příliš vysoká cena za můj *déguisement*, Dexter je však udatný voják. Ukázněně se dál pachtil pod těžkým břemenem povinnosti a pod lahvemi s nápoji. Nestěžoval si na horko, rozbolavělé nohy, velké a odporné davy v příliš vypasovaných

šortkách, suvenýrových tričkách a sandálech.

Nicméně učinil malý pokus neztratit pozornost. Během vyhlídkové jízdy turistickým autobusem, když se z reproduktorů ozýval nahraný program s názvy nejružnějších fascinujících míst s ohromným historickým významem v osmi jazycích, se náhle v Dexterově pomalu měknoucím mozku sama od sebe vylíhla myšlenka. Přišlo mi jen spravedlivé, že zde, ve městě věčného hraní na tahací harmoniku existuje i malé kulturní poutní místo vhodné pro dlouhodobě strádajícího netvora, a konečně mi došlo jaké. Při nejbližší zastávce jsem se zdržel u dveří a položil řidiči jednoduchou a nevinnou otázku.

„Promiňte,“ pronesl jsem, „ale nepojedeme také poblíž Rue Morgue?“

Řidič poslouchal iPod. Rozladěně vyškubl jeden špunt z ucha, přejel mě pohledem od hlavy k patě a tázavě pozdvihl obočí.

„Rue Morgue,“ zopakoval jsem. „Nepojedeme kolem Rue Morgue?“

Přistihl jsem se, že mluvím příliš nahlas jako americký vidlák, a raději jsem zase zmlkl. Řidič na mě chvíli mlčky hleděl. Slyšel jsem z kývajícího se sluchátka tiché tepání hip hopu. Pak se ušklíbl. Vychrlil ze sebe kulometnou francouzštinou krátké vášnivé objasnění mé totální neznalosti a otevřel dveře.

Následoval jsem Ritu ven, zkrotle, poníženě a mírně rozčarovane. Připadalo mi jednoduché udělat pietní zastávku v Rue Morgue, abych tam mohl věnovat tichou vzpomínku důležitému kulturnímu mezníku světa netvorů, ale tato pieta mi zůstane odepřena. Později jsem položil stejnou otázku i taxikáři, avšak se stejným výsledkem, a Rita mě s poněkud zahanbeným úsměvem poučila.

„Dextere,“ spustila. „Máš vážně příšernou výslovnost.“

„Španělsky by mi to šlo líp,“ uznal jsem.

„Na tom teď nesejde,“ navázala. „Žádná Rue Morgue neexistuje.“

„Cože?“

„Je vymyšlená,“ vysvětlila. „Edgar Allan Poe si ji vymyslel. Žádná *skutečná* Rue Morgue nikdy neexistovala.“

Jako by mi někdo právě řekl, že neexistuje Santa Claus. Žádná Rue Morgue? Žádná historicky doložená hromada spokojených pařížských mrtvol? Jak je to možné? Určitě to však byla pravda. Ritiny znalosti Paříže byly totiž nezpochybnitelné. Strávila příliš mnoho let s příliš

mnoha průvodci a bedekry, než aby se mohla mýlit.

A tak jsem zalezl zpět do ulity přihlouplé poddajnosti a zablikavší jiskřička zájmu zhasla stejně jako Dexterovo svědomí.

Když scházely už jen tři dny do zpátečního letu domů k požehnané zlovolnosti a chaosu Miami, vyrazili jsme na celodenní návštěvu Louvru. To bylo ovšem něco, co vzbudilo mírný zájem dokonce i mé maličkosti; to, že nemám duši, přece ještě neznamená, že nemohu mít rád umění. Vlastně je tomu přesně naopak. Vždyť umění je koneckonců vytváření artefaktů, kterými by se dosáhlo co nejvýraznějšího účinku na smysly. A co jiného asi dělá Dexter? Jistě, v mém případě je ten „účinek“ asi trochu prozaičtější, ale dokážu ocenit i jiné žánry.

A tak jsem s již zmíněným mírným zájmem následoval Ritu přes obrovské nádvoří Louvru a dolů po schodech do skleněné pyramidy. Rozhodla se pro návštěvu na vlastní pěst, bez turistických skupin – ne z nechuti k rozmrzelým davům zírajících, uslintaných a žalostně nevědomých ovcí, které se houfovaly kolem každého průvodce turistů, ale protože se moje Ritička rozhodla dokázat, že je hodna každého muzea, dokonce i toho francouzského.

Zanavigovala nás rovnou k pokladně, kde jsme čekali pár minut, než konečně koupila vstupenky, a pak jsme vyrazili za zázraky Louvru.

Na první z nich jsme narazili hned po přechodu ze vstupní dvorany do vlastního muzea. V jednom z prvních sálů, do kterého jsme vkročili, se kolem zábrany z červeného provazu kupil obrovský dav zhruba pěti početných turistických zájezdů. Rita ze sebe vydala něco, co znělo jako „chrmm“, popadla mě za ruku a táhla pryč. Když jsme uháněli kolem davu, zahlédl jsem koutkem oka *Monu Lisu*.

„Je tak malá,“ vyhrkl jsem.

„A hrozně přeceňovaná,“ dodala Rita znalecky.

Vím, že líbáanky jsou čas určený k tomu, abyste lépe poznali nového životního partnera, ale takovouhle Ritu jsem prostě neznal. Ta, o níž jsem si myslel, že ji znám, nikdy nevynášela, pokud mi bylo známo, kategorické soudy, a zejména ne soudy, jež by se přičily zavedeným názorům. A přesto právě teď označila nejslavnější obraz na světě za přeceňovaný. To se vzpíralo rozumu, tedy alespoň mému.

„Je to *Mona Lisa*,“ namítl jsem. „Jak by mohla být přeceňovaná?“

Zase vydala zvuk složený jen ze samých hrdelních souhlásek a zatáhla mě za ruku ještě silněji. „Pojď se podívat na Tiziany,“ prohlásila. „Ti jsou mnohem hezčí.“

Tizianové byli skutečně moc hezcí. Hezcí byli i Rubensové, přestože jsem si nevšiml ničeho, co by vysvětlovalo, proč po nich dostal jméno druh sendviče. Při té myšlence jsem si však uvědomil, že mám hlad, a podařilo se mi prokormidlovat Ritu dalšími třemi dlouhými sály plnými opravdu moc pěkných malůvek až do kavárny v jednom z horních pater.

Po svačince, dražší než na letišti a jen o trochu chutnější, jsme strávili zbytek dne procházením muzea a prohlížením obrazů a soch sál za sálem. Bylo jich tam skutečně ukrutánské množství, a než jsme se nakonec probojovali zpět na nyní setmělé nádvoří, můj kdysi brilantní mozek se nacházel ve stavu naprostého vyčerpání.

„No,“ prohlásil jsem, když jsme se loudali po dlažbě, „to byl tedy skutečně nabitý den.“

„Aááách,“ vzdychla a oči měla stejně vykulené a rozzářené jako po většinu dne. „To bylo naprosto neuvěřitelné!“ Objala mě a přitiskla se ke mně, jako bych já osobně to muzeum postavil. Trochu mi tím bránila v chůzi, ale koneckonců právě tohle dělávají páry na líbáncích v Paříži, a tak jsem ji nechal na sobě viset a belhali jsme se dál přes nádvoří a pak branou ven na ulici.

Když jsme zahruli za roh, přitočila se k nám nějaká mladá žena s více piercingy v obličejí, než bych pokládal za možné, a strčila Ritě do ruky kus papíru. „A teď se jděte podívat na opravdový umění,“ řekla. „Zítra večer, jo?“

„*Merci*,“ poděkovala Rita nepřítomně a ta žena šla dál a rozhazovala letáky mezi lidi na večerní procházce.

„Možná by se jí vešlo ještě pár náušnic na levé ucho,“ podotkl jsem, zatímco Rita zamračeně luštila papír. „A taky zapomněla na jedno místo na čele.“

„Aha,“ znovu se rozzářila Rita. „Je to performance.“

Nyní přišla řada na mě, abych nechápavě zíral, a přesně to jsem udělal. „Co je to?“

„No, moc vzrušující věc,“ zajásala. „A zítra večer stejně nemáme žádný program. Půjdeme tam!“

„Půjdeme kam?“

„Bude to paráda,“ ujistila mě.

Možná je Paříž nakonec skutečně magické město. Protože Rita měla naprostou pravdu.

KAPITOLA 2

Paráda se nacházela v úzké stinné uličce nedaleko nábřeží Seiny v oblasti, které se říká, jak mě Rita vzrušeně informovala, *Rive Gauche*, a měla podobu velké obchodní galerie nazvané *Réalité*. Odbyli jsme večeri – dokonce jsme vynechali dezert! – jen abychom byli na místě v půl osmé, jak požadoval leták. Když jsme dorazili, uvnitř už čekaly asi dva tucty lidí a postávaly ve skupinkách před řadami plochých televizních obrazovek rozvěšených po zdech. Vypadalo to jako galerie, dokud jsem nenahlédl do jedné z brožurek. Byly ve francouzštině, angličtině a němčině. Rychle jsem nalistoval anglický oddíl a dal se do čtení.

Hned po několika prvních větách mi div nevylezly oči z důlků. Jednalo se o manifest napsaný s obrovským gustem, ale byl hodně kostrbatě přeložený, možná to v němčině vyznělo lépe. Psalo se v něm o rozšiřování hranic umění do nových oblastí vnímání a o zničení umělé dělicí čáry mezi uměním a životem, kterou narýsovali zastaralí a vyčichlí akademici. A přestože v tomto směru již vykonali průkopnickou práci Chris Burden, Rudolf Schwarzkogler, David Nebreda a další, nadešel čas tuto přehradu rozbít a vykročit do jednadvacátého století. Což právě uděláme tady a teď novým dílem nazvaným *Noha Jennifer*.

Bylo to mimořádně vášnivé a idealistické, což jsem vždy pokládal za obzvláště nebezpečnou kombinaci, a přišlo by mi to směšné – jenže Někdo Druhý mě předběhl a zdálo se, že je víc než potěšený; odněkud z hlubin kasemat hradu Dexter jsem totiž zaslechl tiché syčivé uchechtnutí Temného společníka a jeho potěšení mi jako vždy zostřílo smysly a vyburcovalo mou pozornost na maximum. Co se děje? Společník se těší na uměleckou výstavu?

Rozhlédl jsem se po galerii s novým zájmem. Tlumený hovor lidí shromážděných před obrazovkami mi náhle nezněl jako šum uznání vůči umění. Nyní jsem v něm, přestože byl na hranici slyšitelnosti,

jasně rozpoznal překvapení, a dokonce šok.

Podíval jsem se na Ritu. Četla také brožurku a čím dál víc se přitom mračila a potřásala hlavou. „O Chrisi Burdenovi jsem už slyšela, je to Američan,“ prohlásila. „Ale co tenhle – Schwarz-Schwarzkogler?“ Při jeho jméně se zakoktala, koneckonců se učila francouzsky, ne německy. „Cože?“ řekla a začala rudnout. „Píše se tu, že-že si uřízl vlastní –“ Rozhlédla se po lidech v sále, utkvěle zírajících na něco na obrazovkách. „Panebože,“ vyjekla.

„Možná bychom měli radši odejít,“ navrhl jsem, zatímco můj vnitřní přítel začínal pomalu ječet slasti.

Rita se však již vydala před první z obrazovek, a když uviděla, co na ní je, spadla jí čelist a začala sebou nekontrolovaně škubat, jako by se pokoušela neúspěšně vyslovit nějaké dlouhé a obtížné slovo. „To je... to je... to je –“ spustila.

A rychlý pohled na monitor mi prozradil, že má Rita opět pravdu: To teda bylo!

Na obrazovce běžel videoklip ukazující mladou ženu oblečenou do starodávného striptérského kostýmku z přívěsků a peří. Jenže namísto sexuálně provokativní pózy, ke které její oblečení vybízelo, stála jen na jedné noze, druhou měla položenou na stole a během krátké, asi patnáctivteřinové němé pasáže si k noze přiložila zapnutou ruční kotoučovou pilu, zaklonila hlavu a němě rozevřela v mukách ústa. Pak klip skočil na začátek a ona začala dělat totéž.

„Dobrý bože,“ zasténala Rita. Pak ale zavrtěla hlavou. „To-to je jen nějaký filmový trik. *Musí to být trik.*“

Já si tak jistý nebyl. Především mi dal Společník předem tip, že se tu odehraje něco moc zajímavého. A za druhé, výraz na ženině tváři mi byl z mých vlastních uměleckých vystoupení až příliš povědomý. Šlo o výraz nefalšované bolesti, tím jsem si byl jistý, skutečná a hluboká agónie – a přesto jsem se během veškeré své rozsáhlé praxe ještě nikdy nesetkal s někým, kdo by si byl ochoten něco tak vážného způsobit dobrovolně. Není divu, že se Společník hihňal jako blázen. Mně to už tak zábavné nepřipadalo: jestli se něco takového masově rozšíří, budu si muset najít jiného koníčka.

I tak to ale bylo zajímavé a za normálních okolností bych se více než dychtivě podíval i na další klipy. Přišlo mi však, že nesu za Ritu

zodpovědnost, a tohle rozhodně nepatřilo k věcem, které by mohla vidět a přitom zůstat rozzářeným sluníčkem. „Pojďme pryč,“ vyzval jsem ji. „Raději si skočíme někam na zákusek.“

Ale ona jen zavrtěla hlavou a opakovala: „*Musí* to být trik,“ a pak přešla k další obrazovce.

Kráčel jsem za ní a odměnou mi bylo dalších patnáct vteřin s mladou ženou v témže kostýmu. V tomto klipu to vážně vypadalo, že si z nohy odděluje kus masa. Výraz se jí změnil do tupé a nekonečné agónie, jako by bolest už trvala tak dlouho, že si na ni přivykla, ale dál jí působila utrpení. Ta grimasa mi paradoxně připomněla tvář ženy ze závěru filmu, který pouštěl Vince Masuoka na mém večírku na rozloučenou se svobodou – myslím, že se jmenoval *Svázané studentky*. Šlo o stejnou směs uspokojení to-jsem-vám-to-ukázala, vyčerpání a bolesti, když hleděla dolů na patnácticentimetrovou mezeru mezi kolenem a holení, ze které zmizelo maso a na jejímž dnu se běhala kost.

„Panebože,“ zamumlala znovu Rita. A bůhvíproč přešla k další obrazovce.

Nepředstírám, že rozumím lidským bytostem. Většinou se snažím dívat na život logicky, což je vážná nevýhoda při snaze zjistit, co si lidé skutečně myslí, že dělají. Víte, pokud mohu říci, Rita je skutečně tak sladká a milá a optimistická jako doktorka Quinnová. Mrtvá kočka vedle silnice ji dojala k slzám. A přesto tu teď dál byla, metodicky postupovala od jednoho monitoru k druhému, na kterých se odehrávaly věci horší, než si kdy dokázala být jen představit. Věděla, že další klip bude víceméně stejný jako ty předchozí, drásavý a šokující nad veškerou míru. A přesto, místo aby se rozeběhla k východu, chladně přešla k další obrazovce.

Přicházeli další lidé a já pozoroval, jak se i u nich dostavuje stejné prozření a šok. Můj Společník si výstavu zjevně užíval, ale abych byl upřímný, začínal jsem si myslet, že celá ta akce je tak trochu na vodě. Nějak jsem se do ní nemohl zabrat a těšit se z rozpaků a nepříjemných pocitů diváků. Jaká je vlastně pointa toho všeho? Dobrá, nějaká Jennifer si odkrajuje kusy z nohy. No a co? Proč si způsobovat tak ohromnou trýzeň něčím, co dříve či později za vás udělá sám život? Co se tím dokáže? A co bude dál?

Rita se však umanula vůbec nic si neulehčit a neúnavně pokračovala

od jedné videosmyčky ke druhé. A mě nenapadlo nic jiného než ji následovat a rozšafně přikyvovat na její opakované „Ach, bože, ach, můj bože“ při každé nové hrůze.

Na konci sálu se shromáždil největší hlouček diváků a zíral na něco na zdi, jenže to bylo v takovém úhlu, že jsme viděli jen hranu kovového rámu. Z jejich výrazů však bylo jasné, že jde o něco skutečně kuriózního, o vrchol celé show, a pocítil jsem netrpělivost dostat se tam a přijít věci na kloub, jenže Rita trvala na tom, podívat se nejdříve na zbývající klipy. Všechny ukazovaly ženu, jak dělá své noze stále strašnější věci, až nakonec na tom posledním, o něco delším, jen klidně seděla a dívala se dolů na nohu, ze které jí už zůstala mezi kolenem a kotníkem jen hladká bílá kost. Maso na chodidle nechala nedotčené a na konci bledé dlouhé kosti vypadalo opravdu podivně.

Ještě podivnější však byl výraz na Jennifeřině tváři, výraz vyčerpané a triumfální bolesti, který říkal, že právě něco velkého dokázala. Nahlédl jsem znovu do programu, ale nenašel jsem nic, co by mi prozradilo, co toto „něco“ může být.

Rita také neměla žádnou zřejmou představu. Upadla do otupělého mlčení a jen zírala na poslední klip, zhlédla ho třikrát, než nakonec naposledy zavrtěla hlavou a jako zhypnotizovaná přešla k velkému hloučku shromážděnému kolem Něčeho v kovovém rámu na konci sálu.

Ukázalo se, že se jedná o zdaleka nejzajímavější kousek celé výstavy, pokud jde o mě, tak o skutečný trhák, a uslyšel jsem Společníkův pobavený souhlas. Rita se tentokrát poprvé ani nezmohla na své další „ach, můj bože“.

Na hrubém čtverci překližky a zasazená do kovového rámu spočívala Jennifeřina holenní kost. Tentokrát celá včetně všeho od kolena dolů.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Teď aspoň konečně víme, že nešlo o žádný trik.“

„Je to podvod,“ namítla Rita, ale podle mě tomu sama nevěřila.

Někde venku v jasném světle nejpůsobivějšího města světa začaly kostelní zvony odbíjet celou hodinu. Ale uvnitř malé galerie se právě teď půvabu jaksi nedostávalo a zvony zněly nezvykle hlasitě – až málem překryly jiný zvuk, zasyknutí důvěrně známého hlasu, které mě

upozornilo, že teď věci dostanou ještě zajímavější spád, a protože jsem měl zkušenost, že ten hlas má téměř vždy pravdu, rozhlédl jsem se, co bude.

No jistě, zápletka se komplikovala, stačil mi pohled k předním dveřím. Protože se právě v tu chvíli otevřely a s cinkotem šperků se dovnitř vnesla sama Jennifer.

Myslel jsem, že předtím tu vládlo ticho, ale ve srovnání s užaslým mlčením, které ji provázelo, když se belhala přes sál o berlich, tu doteď bylo jak na perském trhu. Byla bledá a vyčerpaná. Striptérský kostým na ní zplihle visel a kráčela pomalu a opatrně, jako by si na berle teprve zvykala. Pahýl po čerstvě ztracené noze jí zakrýval čistý bílý obvaz.

Jak se Jennifer přibližovala k místu, kde jsme stáli před nainstalovanou holenní kostí, cítil jsem, jak se Rita odtahuje, aby náhodou nepřišla do kontaktu s jednohousou ženou. Pohlédl jsem na ni; byla bledá skoro jako Jennifer a zjevně zapoměla dýchat.

Rozhlédl jsem se. Zbytek davu se choval stejně jako Rita, vytřeštěné oči měli upřené na Jennifer a uhýbali jí z cesty, až se konečně zastavila před svou housou. Dlouho na ni jen hleděla a vůbec si neuvědomovala, že připravuje sál plný lidí o kyslík. Pak jednou rukou pustila berli, naklonila se vpřed a dotkla se své holenní kosti.

„Sexy,“ řekla.

Obrátil jsem se k Ritě s tím, že jí pošeptám „*ars longa*“ nebo něco v tom smyslu. Ale bylo by to zbytečné.

Rita omdlela.

KAPITOLA 3

Domů do Miami jsme dojeli v pátek večer dva dny nato a zavile naladěný dav na letišti, proklínající se navzájem a strkající se kolem pásu pro výdej zavazadel, mi málem vehnal do očí slzy dojetí. Někdo se dokonce pokusil odejít s Ritiným kufrem, a když jsem mu ho zabavil, nenávistně na mě zavrčel, a to bylo přesně takové přivítání, jaké jsem potřeboval. Domove, sladký domove.

A pokud mi chybělo ještě nějaké další sentimentální přivítání, dostalo se mi ho naplno hned v pondělí ráno, když jsem poprvé přišel do práce. Vystoupil jsem z výtahu a rovnou vrazil do Vince Masuoky. „Dextere,“ pronesl podle mě velice procítěně, „přinesl jsi koblihy?“ Vědomí, že člověka někdo postrádá, skutečně zahřeje u srdce, a kdybych nějaké srdce měl, nejspíš bych i pocítil příliv tepla.

„Už nejím koblihy,“ poučil jsem ho. „Teď se krmím zásadně *croissanty*.“

Vince zamžikal. „Jak to?“ vyzvídál.

„*Je suis Parisien*“ vysvětlil jsem.

Potřásl jen hlavou. „No, stejně jsi měl nějaké koblihy přinést,“ prohlásil. „Máme ošklivý případ na South Beach a tam se nikde nedají sehnat.“

„*Comme c'est tragique*“ pronesl jsem vzletně.

„Hodláš takhle šaškovat celý den?“ zeptal se. „Ptám se, protože bude nejspíš hodně dlouhý.“

A skutečně byl hodně dlouhý a náročný a dorazily ho davы reportérů a dalších idiotů, kteří už přešlapovali kolem žluté pásky ohraničující místo činu, kus pláže u nejjižnějšího výběžku South Beach. Než jsem se tím davem a pískem probojoval, byl jsem už zpocený jako myš a pak jsem zahlédl Angela-ne-toho-Batistu, jak na všech čtyřech zkoumá asi sedm metrů od těl něco, co jsem neviděl.

„Co je divný?“ zeptal jsem se ho.

Ani nevzhlédl. „Třeba žába s kozama,“ odsekl.

„To máš určitě pravdu. Ale Vince říkal, že je něco divného tady na těch tělech.“

Na něco se zamračil a sehnul se blíž k písku.

„Nebojíš se písečných červů?“ zajímal jsem se.

Angel jen přikývl. „Zabili je někde jinde,“ prohlásil. „Jeden z nich trochu nacintal.“ Zamračil se. „Jenže to není krev.“

„Tak to mám štěstí.“

„A taky,“ dodal a vzal si pinzetu, aby vložil cosi neviditelného do plastového sáčku, „byli –“ A pak se odmlčel, ne kvůli něčemu, co v písku viděl jen on, ale spíše hledal vhodné slovo, které by mě nevyděsilo, a v nastalém tichu jsem slyšel sílící šustění rozpínajících se křídel na zadním sedadle Dexterovy mysli.

„Tak co?“ vyhrkl jsem, když jsem to už déle nedokázal vydržet.

Angel mírně otrásl hlavou. „Byli – naaranžovaní,“ řekl, a jako by tím zlomil nějaké zakletí, dal se do pohybu: zapečetil plastový sáček s důkazem, opatrně ho odložil vedle sebe a pak znovu klesl na jedno koleno.

Pokud se už dál nehodlal k tématu vyjadřovat, nezbude mi než se jít na vlastní oči podívat, proč tolik zámlk a tajností. A tak jsem přešel těch sedm metrů k tělům.

Byla dvě, mužské a ženské, třicátníci, a rozhodně si je někdo nevybral kvůli krásnému vzhledu. Oba byli bledí, tlustí a chlupatí. Kdosi je pečlivě naaranžoval na křiklavých plážových dekách, tak oblíbených turisty ze Středozápadu. Žena měla v ruce rozevřený řvavě růžový romantický paperback s nápadnou obálkou, takový, který si rádi berou na prázdniny lidé z Michiganu; měl název *Turistická sezona*. Dokonale průměrný manželský pár, užívající si den na pláži.

Aby se zdůraznilo štěstí, které tu měli oba zažívat, každý z nich měl na obličeji nasazenou poloprůhlednou plastovou masku, připevněnou očividně lepidlem, takovou, která mění tvář svého nositele do širokého umělého úsměvu a současně jsou pod ní zřetelné původní rysy obličeje. Miami, město neustálých úsměvů.

Až na to, že ti dva měli poněkud nezvyklý důvod se usmívat, důvod, při kterém můj Temný společník vydával zvuky náramně se podobající záchvatům hihňavého smíchu. Jejich těla byla totiž od konce hrudního koše až k pasu rozpáraná a maso vyříznuté, aby nebránilo pohledu

dovnitř. A nepotřeboval jsem ani náповědu sykavých záchvatů veselí od svého stínového přítele, abych si uvědomil, že to, co je uvnitř, se trochu vymyká normálu.

Všechnu obvyklou změť někdo vyjmul, což jsem ocenil jako moc hezký začátek. Nezůstala tam odporně mazlavá hromada střev ani jiných hnusně se lesknoucích vnitřností. Veškeré to nechutné svinstvo bylo pryč. Vzniklou tělesnou jeskyňku ženy někdo úpravně a vkusně změnil na košík tropického ovoce, takový, kterým se vítají významní hosté v luxusních hotelech. Viděl jsem dvě manga, papáji, pomeranče a grapefruity, ananas a pochopitelně i pár banánů. A nechyběla ani jasné červená mašlička, uvázaná k žebrům, a zprostředka ovoce ještě trčela lahvička levného šampaňského.

Muž byl vyložen poněkud nesourodější kolekcí. Namísto pestrého a chutně vyhlížejícího ovocného mixu vyplnila jeho břišní dutinu nádivka z obrovských a nevkusných potápěčských brýlí, potápěčské masky a šnorchlu, plastové lahvičky opalovacího krému s ochranným faktorem, repelentu proti hmyzu ve spreji a malého talířku *pasteles*, kubánského cukroví. Zejména poslední položka vypadala v této písčité pustině bez koblížků jako trestuhodné plýtvání. K jedné straně hradního koše byl připevněn nějaký velký prospekt nebo brožura. Neviděl jsem na obálku, tak jsem se naklonil a podíval se zblízka; šlo o *South Beach Swimsuit Calendar*. Zpoza něj jukala hlava kanice, rybí tvář s rozevřenými čelistmi ztuhla do úsměvu, jenž se až přízračně podobal tomu na plastové masce nalepené na mužově obličej.

Za sebou jsem zaslechl šustění písku, jak někdo přicházel, a otočil jsem se.

„Jeden z tvých kámošů?“ prohodila má sestra Debora, zastavila se vedle mě a kývla směrem k tělům. Možná bych měl říct seržantka Debora, protože mé pracovní zařazení vyžaduje zdvořilost vůči někomu, kdo dosáhl v policejním sboru tak vysoké pozice. A zdvořilý jsem vždycky, dokonce jsem přešel i její žlučovitou poznámku. Avšak pohled na to, co držela v ruce, ve mně odboural veškeré profesní zábrany. Nějak se jí totiž povedlo dostat se ke koblize – či spíše bavorskému vdolečku, mému oblíbenému – a právě si z něj uhrýzla velké sousto. Přišlo mi to až tristně nefér. „Tak co tomu říkáš, bráško?“ zamumlala s plnou pusou.

„Říkám, žes mi měla přinést taky vdoleček,“ zakňoural jsem.

Obnažila zuby v širokém úsměvu, čímž ničemu nepomohla, protože měla dásně zahnědlé od čokoládové polevy inkriminovaného vdolečku. „To jsem taky udělala,“ ujistila mě. „Jenže jsem dostala hlad, a tak jsem ho snědla.“

Bylo milé vidět sestru usmívat se, protože v posledních letech se této činnosti příliš nevěnovala; nějak to zkrátka nezapadalo do její představy o policistce. Přesto však mé nitro nenaplnil příval vřelé bratrské lásky, že ji vidím – hlavně proto, že mé nitro nenaplnil ani ten vdoleček, a jakou jsem měl na něj chuť! Jenže ze svých výzkumů lidí jsem věděl, že rodinné štěstí je důležité, a tak jsem nasadil co nejmilejší výraz. „Přeji ti dobrou chuť,“ zacukroval jsem.

„Ne, nepřeješ, špulíš rty,“ prokoukla mě. „Tak co si myslíš?“ A nacpala si do pusy zbytek vdolečku a znovu pokývla k tělům.

Debora totiž ze všech lidí na světě měla jako jediná právo těžit z mého zvláštního daru vhledu do mysli nemocných a pokřivených tvorů, kteří takto zabíjeli, protože byla mou jedinou příbuznou a já byl stejně nemocný a pokřivený jako oni. Ale kromě pomalu opadávajícího potěšení Temného společníka se tentokrát nedostavil žádný vhled, proč jsou tato dvě těla naaranžovaná právě takto coby uvítací zpráva od velice problémového občanského aktivisty. Dlouho jsem pozorně naslouchal, tvářil jsem se, že zkoumám těla, ale nic zvláštního jsem ani neviděl, ani neslyšel, až na slabounké a nedůtklivé odkašlání z podzemí *chateau* Dexter. Debora však čekala mé prohlášení.

„Připadá mi to až příliš oduševnělé,“ prohlásil jsem opatrně.

„Hezký slovo,“ zavrčela. „A teď mi to, do hajzlu, přelož!“

Zarazil jsem se. Nevěděl jsem, co říct. Dokonce i skutečný odborník jako já má své hranice, a ať už vyvolalo potřebu přeměnit tlustou ženu na košík s ovocem jakékoli trauma, nerozuměl jsem mu ani já, ani můj vnitřní pomocník.

Debora na mě netrpělivě hleděla. Nechtěl jsem ji odbýt nějakým blábolem, který by pokládala za jedinečný vhled a obrátila vyšetřování špatným směrem. Na druhou stranu má pověst vyžadovala, abych se odborně vyjádřil.

„Nejde o nic určitého,“ spustil jsem. „Já jen, že –“ Na okamžik jsem se odmlčel, protože jsem si uvědomil, že to, co se právě chystám říct,

vlastně je jedinečný vhléd, a uchechtnutí Společníka to jen potvrdilo.

„Tak už se sakra vymáčkni!“ zaskučela Debora a já s úlevou pozoroval, jak se vrací zpět ke svému věčně nakvašenému já.

„Tohle někdo provedl chladnokrevně, což se normálně nestává,“ řekl jsem nakonec.

Deb si odfrkla. „Normálně, jo?“ opáčila. „Aha, takže – normálně, jako to děláš ty?“

Překvapil mě ten osobní tón, ale nechal jsem to být. „Normálně pro někoho, kdo něco takového dokáže dělat,“ opravil jsem ji smířlivě. „Musí v tom být určitá vášeň, nějaký příznak, že ať už to spáchal kdokoli, měl, ehm – *nutkání* to udělat. Tohle ale ne. Nic z toho, co se děje pak, už není potěšení.“

„Tak ono je to pro tebe potěšení, jo?“ nedala se odbýt.

Jen jsem zavrtěl hlavou, podrážděný, jak všechno zase otočila proti mně. „Ne, není, právě to se ti snažím říct. *Zabíjení* je tou částí, která je zábavná, a na tělech by to mělo být poznat. Jenže tady o zabíjení vůbec nešlo, jen posloužilo jako prostředek. Tady šlo právě o konec a... Proč se na mě tak díváš?“

„Tak takhle to vnímáš?“ řekla.

Trochu mě to zaskočilo, nezvyklá situace pro důvtipného Dextera, vždy připraveného odpovědět bonmotem. Debora se stále nemohla vyrovnat s tím, co jsem a co se mnou provedl její otec, a chápal jsem, jak je pro ni těžké se s tím vyrovnat v běžné denní praxi a zejména v práci – jejíž náplní koneckonců bylo hledat lidi jako já a posílat je na elektrické křeslo.

Na druhou stranu jsem o těchto věcech vážně nedokázal mluvit lehce a rozšafně. Ani s Deborou ne, bylo to jako probírat orální sex s vlastní matkou. Proto jsem se rozhodl trochu stáhnout. „Chci říct,“ začal jsem, „že to nevypadá, že by šlo o zabíjení. Spíš o to, co potom dělat s mrtvolami.“

Chvilí na mě zůstala hledět, pak ale zmateně potřásla hlavou. „Hrozně ráda bych věděla, co tím k čertu myslíš,“ prohlásila. „Ale ještě raději bych věděla, co se odehrává v té tvojí úchylný hlavě.“

Zhluboka jsem se nadechl a pomalu zase vydechl. Zaznělo to syčivě, za něco takového by se nemusel stydět ani můj Společník. „Koukni, Deb,“ navázal jsem. „Chci ti říct, že tu nemáme co do činění se šíleným

vrahem – ale s někým, kdo si rád hraje s *mrtvými*, a ne s živými těly.“

„A v tom je nějaký rozdíl?“

„Ano.“

„Bude dál vraždit?“ zeptala se.

„Nepochybně ano.“

„A udělá tohle znovu?“

„Nejspíš,“ řekl jsem a chladné uchechtnutí uvnitř, které jsem mohl slyšet jen já, mi to potvrdilo.

„Tak jaké je v tom rozdíl?“ namítla.

„Rozdíl je v tom, že nepůjde o stejný modus operandi. Nebudeš vědět, kdy to znovu udělá, koho si vybere jako oběť, prostě nic z toho, na co obvykle spoléháš při pátrání po pachateli. Jediné, co můžeš dělat, je čekat a spoléhat se na štěstí.“

„Do hajzlu,“ řekla procítěně. „Čekání mi nikdy nešlo.“

U zaparkovaných aut nastal nějaký rozruch a přes písek k nám těžce doklusal obtlouklý detektiv jménem Coulter.

„Morgan –“ začal sípat a my oba řekli: „Ano?“

„Ne vy,“ utrl se na mě. „Ty, Debbie.“

Debra se zaškaredila – nesnášela, když jí někdo říkal Debbie. „Co je?“ vyštěkla.

„Máme na tom dělat spolu,“ zafuněl. „Kapitánův rozkaz.“

„Já už na tom dělám,“ odsekla. „A nepotřebuju partáka.“

„Právě jsi ho dostala,“ odpověděl Coulter. Pořádně si zavdal z velké láhve sodovky. „Našli další,“ vyhrkl a popadal dech. „Ve Fairchild Gardens.“

„Tomu říkám štěstí,“ poznamenal jsem k Deboře. Zůstala na mě zírat, tak jsem jen pokrčil rameny. „Nemusíš vůbec čekat,“ vysvětlil jsem.

KAPITOLA 4

Jednou ze skvělých věcí na Miami vždy byla naprostá ochota obyvatel nenechat se ničím vyvést z míry. Naše kouzelné město byla původně subtropická rajská zahrada přetékáající divokým životem, a to jak zvířaty, tak rostlinami, avšak stačilo několik let tvrdé práce a všechny rostliny zmizely a zvířata vymřela. Jejich památka ovšem přetrvala ve shlucích nájemních domů, které je nahradily. Je nepsaným zákonem, že se každá nová stavba pojmenuje po něčem, co zemřelo, aby mohla stát. Vyhubili jsme orly? Obytné centrum Orlí hnízdo. Pobili jsme pantery? Bydlení na Panther Run. Prosté, elegantní a jistě hodně lukrativní.

Tím nechci říct, že Fairchild Gardens je parkoviště, kde byli pohubeni všichni Fairchildovi i jejich tulipány. Ani náhodou. Pokud něco, zosobňuje to pomstu rostlin. Ovšem abyste se tam dostali, musíte projet kolem spousty Orchidejových zátok a Cypřišových kotlin, kde vás všude vítá velká přírodně se tvářící divočina stromů a orchidejí málem ještě nedotčená zahradnickými nůžkami. Pochopitelně až na ty autobusy plné turistů. Stále však zůstalo pár míst, kde jste se mohli pokochat palmou, aniž by ji zezadu nasvětloval nějaký neon, a obecně vzato pro mě byla vždy úleva procházet se mezi stromy a vegetovat co nejdál od ruchu velkoměsta.

Ale dnes ráno, když jsme přijeli, bylo parkoviště plné, protože Fairchild Gardens při objevení Něčeho strašlivého uzavřeli a davy lidí, které je měly v plánu navštívit, se shromáždily u vchodu v naději, že se přece jen nějak dostanou dovnitř a budou si to moci odškrtnout v diáři, a možná dokonce uvidí něco hrozného, takže si zahrají na šokované. Užijte si v Miami dovolenou snů: orchideje a mrtvoly.

Byli tu dokonce dva drobní mladíci s videokamerami, kteří rejdlili davem a mimo jiné natáčeli stojící a čekající lidi. Přitom vykřikovali: „Vražda v zahradách!“ a další povzbuzující poznámky. Třeba měli dobré parkovací místo a nechtěli o ně přijít, protože všude bylo tak

přecpáno, že byste zaparkovali maximálně jednokolku.

Debora byla pochopitelně rodačka z Miami a navíc i miamská policistka; protlačila se fordskou davem, zaparkovala hned před vstupní branou, kde již stálo několik policejních aut, a vyskočila ven. Než jsem se vymotal za ní, už mluvila s uniformovaným strážníkem, malým a zavalitým týpkem jménem Meltzer, kterého jsem znal od vidění. Ukázal na jednu z cest za branou a Debora se rázně vydala naznačeným směrem.

Spěchal jsem za ní, seč mi síly stačily. Už jsem si zvykl, že jí dělám ocáska a neustále si s ní hraji na honěnou, protože se pokaždé vrhala k místu činu jako divá. A zatím se mi nikdy nezdálo dost taktické upozornit ji, že vlastně není kam pospíchat. Oběť přece neuteče. Jenže Debora spěchala a čekala, že tam budu současně s ní a řeknu jí, co si o tom má myslet. A tak, než mi mohla zmizet v pečlivě upravené džungli, jsem pelášil za ní.

Nakonec jsem ji dostihl, právě když se téměř smykem zastavila na malé pasece u hlavní cesty, v oblasti nazvané Tropický deštný prales. Nacházela se tam lavička, kde mohl utahaný milovník přírody na chvíli spočinout a nabrat síly obložen květinami. Leč běda nebohému, těžce oddychujícímu Dexterovi, kterého zmohl přesporní běh za Deb, lavička již byla obsazena někým, kdo si zjevně zasloužil odpočinek daleko víc než já.

Seděl si vedle potůčku ve stínu palmy, oblečený do pytlovitých bavlněných šortek z toho chatrného materiálu, který se v poslední době začal s oblibou nosit i na veřejnosti, a v gumových žabkách, jež se snad k tomuto typu šortek povinně fasují. Také měl tričko s nápisem *Fandím Bartu Simpsonovi*, byl opásaný fotoaparátem a tvrdohlavě svíral kytici. A přestože jsem řekl tvrdohlavě, jednalo se o hodně divný typ tvrdohlavosti, protože hlavu měl čistě oddělenou a nahrazenou trsem křiklavých tropických květin. Zato kytici v ruce namísto květin tvořil pestrý a rozjařený svazek vnitřností korunovaných něčím, co bylo téměř určité srdce, a obklopovalo ho husté mračno vděčných much.

„Je to hajzl,“ ucedila Debora a proti její logice se nedalo nic namítat. „Zatracenej hajzl. Tři za jeden den.“

„Nevíme jistě, že spolu souvisejí,“ namítl jsem opatrně a ona do mě zabodla pohled.

„Chceš mi snad tvrdit, že nám tu pobíhají dva úchylové najednou?“ vyštěkla.

„To není moc pravděpodobné,“ připustil jsem. „Máš setsakra pravdu, že ne. A já teď budu mít za zadkem kapitána Matthewse a všechny reportéry z východního pobřeží.“

„To už je pěkná sešlost,“ poznamenal jsem. „A co jim mám asi tak říct?“

„Že sledujeme několik stop a doufáme, že jim toho už brzy budeme moci říct víc,“ navrhl jsem.

Debora na mě chvíli zírala pohledem velké a mimořádně naštvané ryby, samé zuby a vyvalené oči. „Tohle zvládnou i bez tvý náповědy,“ usadila mě. „Dokonce i novináři znají tenhle blábol nazpaměť. A kapitán Matthews ten blábol dokonce *vynalezl*.“

„Tak jakému jinému blábolu bys dala přednost?“ zeptal jsem se krotce.

„Takovému blábolu, co by mi prozradil, o co tu vlastně běží, tupče.“

Přešel jsem nevšimavě nový titul, kterým mě zrovna sestra obdařila, a podíval se blíž na našeho milovníka přírody. Tělo zaujímal výrazně uvolněnou pózu, což vytvářelo ostrý kontrast k faktu, že se ve skutečnosti jedná o výrazně mrtvou a bezhlavou bývalou lidskou bytost. Zjevněji někdo přepečlivě naaranžoval a mě znovu zaplavil silný pocit, že tato závěrečná posmrtná scéna je mnohem důležitější než vlastní zabití. Působilo to na mě i přes škodolibé uchechtnutí Temného společníka trochu zneklidňujícím dojmem. Jako by někdo přiznal, že podstoupil celou štrapác a námahu spojenou se sexem jen proto, aby si potom mohl zapálit cigaretu.

Podobně zneklidňující byl i fakt, že stejně jako na předchozí scéně s prvními dvěma naaranžovanými těly jsem nedostal od Společníka ani sebemenší náznak, kromě krátkého a neadresného uchechtnutí.

„Zdá se,“ prohlásil jsem váhavě, „že tím chce něco vyjádřit.“

„Tak vyjádřit,“ opáčila Debora. „A co chce vyjádřit?“

„To nevím.“

Debora na mě ještě chvíli štitivě hleděla a pak jen potřásla hlavou. „Díky bohu za tvou neocenitelnou pomoc,“ řekla, a než jsem stačil přijít s něčím duchaplnějším, co by mi vrátilo pošramocenou pověst a současně ji i trochu popíchl, do naší oázy klidu a míru vpadl technický

tým a pustil se do fotografování, měření, poprašování a nahlížení do všech škvír, kde by se mohlo něco skrývat. Debora se ke mně hned otočila zády a začala si povídat s Camillou Figgovou, jednou z laboratorních šedých myšek, a já zůstal napospas traumatu, že jsem zklamal sestřičku.

Jistě bych se hrozně trápil, kdybych byl schopný cítit lítost nebo jinou z těch bláznivých lidských emocí, ale nejsem na ně stavěný, a tak jsem jako vždy necítil nic – tedy nic kromě hladu. Vrátil jsem se zpět na parkoviště a povídal si se strážníkem Meltzerem a čekal, až se objeví někdo, kdo by mě zavezl zpět na South Beach. Nechal jsem tam své náradíčko a zatím jsem ani nezačal pátrat po krevních stopách.

Zbytek dopoledne jsem pak strávil pojížděním sem a tam mezi dvěma místy činu. V podstatě jsem neměl co dělat, protože se našlo jen několik malých, skoro suchých krevních stop v písku, z nichž se dalo usuzovat, že pár z pláže byl zabit někde jinde a na pláž dopraven až později. Podle mě jsme to už stejně předpokládali, protože bylo velice nepravděpodobné, že by někdo prováděl všechno to krájení a aranžování takhle na veřejnosti, a ani jsem se o tom Deboře nezmínil. Ta již dosáhla stavu slepé zuřivosti a nehodlal jsem posloužit jako hromosvod.

K jedinému skutečnému pokroku, který jsme za celý den udělali, došlo asi v jednu odpoledne, když mi Angel-ne-ten-Batista nabídl, že mě zaveze zpět do kanceláře a zastavíme se na Calle Ocho v jeho oblíbené kubánské restauraci Habanita. Přinesli mi moc hezký kubánský steak s pestrou a vydatnou oblohou a dvě *cafecitas* s mým oblíbeným ovocným dezertem, takže jsem se hned cítil mnohem lépe, když jsem vešel na okrsek, mávl průkazkou a nastoupil do výtahu.

Jak se dveře výtahu zavřely, ucítil jsem nervózní zatřepetání Společníka, a tak jsem se pozorně zaposlouchal; zajímalo mě, jestli jde o reakci na ranní karneval mrtvol, anebo jen o následek příliš mnoha cibulek na steaku. Ale nic dalšího jsem již nepocítil kromě napětí černých neviditelných křídel, což je často znamení, že něco není tak, jak by mělo být. Jak k tomu však mohlo dojít ve výtahu, to jsem netušil, a spíš jsem uvažoval, že Společnickova nedávná dovolená tváří v tvář Molochovi ho mohla zanechat v poněkud rozháraném a nervózním stavu. Nebylo by pochopitelně příjemné mít nepoužitelného

Společníka, a právě jsem přemýšlel, co s tím udělám, když se dveře výtahu otevřely a všechny mé otázky byly rázem zodpovězeny.

Jako kdyby věděl, že jsme na palubě, tyčil se v nich seržant Doakes a zíral upřeně bez mrkání přesně na místo, kde jsme stáli; byl to obrovský šok. Nikdy mě neměl rád; vždy trpěl absurdním podezřením, že jsem snad nějaký netvor či co, v čemž měl pochopitelně pravdu, jenže se navíc rozhodl to i dokázat. Jistý amatérský chirurg ho však zajal a uřezal mu ruce, nohy a jazyk, a přestože jsem podstoupil značná protivenství, abych ho zachránil – a skutečně se mi to s většinou jeho tělesné schránky i povedlo – usoudil, že jeho nová zredukovaná podoba je mým dílem, a měl mě rád ještě méně.

Nepomohla dokonce ani skutečnost, že bez jazyka nyní nedokázal vyslovit nic srozumitelného; stejně se snažil dál a my ostatní jsme museli snášet jeho novou hatmatilku skládající se především z „g“ a „n“, a navíc blábolil s takovou výhružnou naléhavostí, až jsme předstírali, že rozumíme, a současně se rozhlíželi, kde nechal tesař díru.

A tak jsem se připravil na vzteklé brebentění a on tam dál stál a hleděl na mě s výrazem, jež si většinou lidé schovávají pro prznitele babiček, takže mě napadlo, jestli bych se kolem něj nemohl nějak protáhnout; mlčky jsme se měřili, dokud se dveře výtahu nezačaly automaticky zavírat. Než jsem však stačil uniknout a sjet zase dolů, Doakes natáhl pravou ruku – vlastně lesklý kovový hák – a dveře zastavil.

„Díky,“ řekl jsem a zkusmo udělal krok vpřed. Ale on neucouvl a ani nezamrkal; bez toho, že bych ho srazil a přecválal přes něj, jsem se nemohl dostat ven.

Doakes mě dál hypnotizoval nemrkajícím nenávisným pohledem a vytáhl stříbrnou krabičku velikosti malé knížky. Rozevřel ji; ukázalo se, že jde o kapesní počítač nebo PDA, a aniž by ode mě odvrátil zrak, klepl na ni kovovým spárem.

„Položte to na stůl,“ vyzval mě z přístroje mužský hlas odsekávající jednotlivá slova. Doakes zavrčel a klepl znovu. „Černou se dvěma cukry,“ navázal hlas a on znovu klepl. „Přeji hezký den,“ ozval se skutečně moc příjemný baryton, který by měl patřit spíše nějakému spokojenému a vypasenému bílému Američanovi než tomuhle nasupenému černému kyborgovi posedlému pomstou.

Doakes se konečně podíval dolů na klávesnici přístroje, který svíral v klepetech, a po chvíli prohlížení přednastavených frází konečně našel správný knoflík.

„Pořád vás sleduji,“ zanotoval spokojený baryton a jeho konejšivý a pozitivní tón by mi dodal ztracenou sebedůvěru, ale tím, že promlouval v zastoupení Doakese, jaksi narušil výsledný dojem.

„To je velice uklidňující,“ řekl jsem. „A teď, byl byste tak laskav a sledoval, jak vyjdu z výtahu?“

Chvíli se zdálo, že nebude laskav, a znovu přiložil spár ke klávesnici. Ale pak si uvědomil, že se mu vytūkávání naslepo příliš neosvědčilo, a tak se podíval dolů, stiskl tlačítko a vzhlédl ke mně, zatímco ten příjemný hlas zacukroval „ty zkurvysynu“ tónem odpovídajícím spíše „koblížek s želé polevou“. Alespoň však poodstoupil, takže jsem se mohl protáhnout kolem.

„Díky,“ řekl jsem, a protože občas umím být pěkný prevít, dodal jsem: „A položím to na stůl. Černou se dvěma cukry. Přeji hezký den.“ Prošel jsem kolem něj a zamířil chodbou pryč, celou cestu až do své kanceláře jsem však cítil, jak mě propaluje pohledem.

KAPITOLA 5

Utrpení pracovního dne bylo už tak dost přízračné, počínaje ranní prací v terénu bez koblih až k děsivému setkání s tím, co zbylo ze seržanta Doakese v jeho hlasově upgradované verzi. Ale nic mě nepřipravilo na šok po návratu domů.

Těšil jsem se na teplou, chutnou a pohodovou večeři a pak na odpočinek s Codym a Astor – třeba i na hru na schovávanou před večeří na dvorku. Ale když jsem zahrnul a zaparkoval před Ritiným domem – nyní i mým domem, na což jsem si musel ještě zvyknout – překvapil mě pohled na dvě rozcuchané hlavičky, které seděly na zápraží a zjevně čekaly na mě. Protože jsem dobře věděl, že v televizi právě běží *Spongebob v kalhotách*, nedokázal jsem si představit, co je donutilo sedět tady namísto před obrazovkou. Proto jsem s rostoucím znepokojením vystoupil a zamířil k nim.

„Zdravíčko, spoluobčané,“ zahlaholil jsem. Oba na mě zírali se stejným truchlivým výrazem, ale neřekli nic. Od Codyho se něco takového dalo čekat, ten ze sebe nikdy nevydoloval víc než čtyři slova naráz. Ale u Astor to bylo přímo alarmující, protože zdědila po matce dar průběžného nadechování, což jim oběma umožňovalo mluvit naprosto souvisle; vidět ji, jak tu sedí beze slova, bylo téměř bezprecedentní. Proto jsem změnil tón a zkusil to znovu. „Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Hovnocuc,“ řekl Cody. Anebo jsem mu alespoň rozuměl, že řekl právě tohle. Jelikož mě žádný z mých tréninků lidských reakcí ani vzdáleně nepřipravil na to, jak mám podobné oznámení přijmout, podíval jsem se tázavě na Astor s nadějí, že mi poskytne nějaké vodítko.

„Máma říkala, že my budeme mít pizzu, ale na tebe čeká hovnocuc, a my nechceme, abys odjel pryč, a tak tu čekáme, abysme tě varovali. Že nikam neodjedeš, Dextere?“

Trochu se mi ulevilo, že jsem přece jen rozuměl Codymu správně, i

když to znamenalo, že se teď budu muset vypořádat s tím, co znamená ten „hovnocuc“. Vážně to Rita řekla? Znamená to snad, že jsem nevědomky udělal něco příšerného? Nebylo to fér – většinou, když spáchám něco opravdu špatného, vzpomínám si na to a mám z toho potěšení. A hned první den po líbáncích – není to trochu narychlo?

„Pokud vím, tak nikam nejedu,“ ujistil jsem je. „A určitě řekla máma právě tohle?“

Synchronizovaně přikývli a Astor dodala: „M-hm. Řekla, že budeš překvapený.“

„A měla pravdu,“ potvrdil jsem a vážně mi to nepřišlo fér. Byl jsem skutečně naprosto zmatený. „No dobře,“ prohlásil jsem. „Tak jí půjdeme říct, že nikam nejedu.“ Chytili mě každý za jednu ruku a vešli jsme dovnitř.

Vzduch v domě byl prosycen mučivě krásnou vůní, podivně známou, a přesto exotickou, jako byste číchali k růži a cítili dýňový koláč. Vycházela z kuchyně, proto jsem naše malé procesí nasměroval tam.

„Rito?“ zavolal jsem a odpověděl mi cinkot pánve.

„Ještě to není,“ napomenula mě. „Má to být překvapení.“

Jak všichni víme, překvapení dokážou být pěkně zavilá, pokud zrovna nemáte narozeniny – a ani pak ještě není nic zaručené. Ale já se i tak zmužile vetřel dovnitř a přistihl Ritu v zástěře, jak se sklání nad sporákem a neposlušný pramen blondatých vlasů jí padá přes čelo.

„Mám průsvih?“ zeptal jsem se.

„Cože? Ne, ovšemže ne. Proč bys – k čertu!“ vypískla a strčila si spálený prst do úst, načež začala zuřivě míchat obsah pánve.

„Cody a Astor mi řekli, že mě chceš poslat pryč,“ nadhodil jsem.

Rita odhodila vařečku a poplašeně se na mě podívala. „Pryč? To je nesmysl, proč – proč bych...“ Znovu popadla vařečku, přiskočila k pánvi a pokračovala v míchání.

„Takže jsi na mě nezavolala hovnocuc?“ ujistil jsem se.

„Dextere,“ prohlásila napjatě, „snažím se ti tu ukuchtit něco speciálního a mám plné ruce práce, abych to nezkazila. Nemohl bys, prosím tě, chvíli počkat?“ Vrhla se k váze, uchvátla odměrku a skočila zpět k pánvi.

„A co vaříš?“ zajímal jsem se.

„V Paříži ses po tom mohl utlouct,“ řekla, zamračila se a pomalu zakvedlala záhadným obsahem odměrky.

„Mám rád skoro všechno,“ dodal jsem.

„Chtěla jsem tě překvapit francouzskou specialitou,“ rezignovala. „*Coq au vin*“ Řekla to s nejlepším francouzským přízvukem, *kaká van*, a mně se konečně v hlavě začalo rozsvěcovat.

„Kaká van?“ zdůraznil jsem a podíval se na Astora.

Vítězně přikývla. „Hovnocuc,“ dodala.

„Sakra!“ vykvikla Rita znovu a tentokrát si marně zkoušela nacpat do úst spálený loket.

„Tak pojďte, děti,“ vyzval jsem drobotinu hlasem Mary Poppinsové. „Vysvětlím vám to venku.“ Odvedl jsem je domem a chodbou ven na zadní dvorek. Posadili jsme se na horní schod jako na hrad a ony na mě napjatě upřely vykulená očka.

„Tak dobrá,“ spustil jsem. „S tím kakacím autem jde o nedorozumění.“

Astora zavržela hlavou. Jelikož věděla už úplně všechno, nějaké nedorozumění nepřicházelo v úvahu. „Anthony říkal, že kaká znamená španělsky hovínko,“ prohlásila sebejistě. „A všichni vědí, že van se říká dodávce.“

„Jenže *coq au vin* je francouzsky,“ opravil jsem ji. „Je to něco, co jsme se naučili ve Francii.“

Astora opět zavržela hlavou, ale do tváře se jí začaly vkrádat pochyby. „Nikdo nemluví francouzsky,“ namítla.

„Pár lidí ve Francii ještě ano,“ řekl jsem. „A dokonce i tady si někteří lidé, třeba jako vaše máma, myslí, že mluví francouzsky.“

„A co to teda je?“ zeptala se.

„Je to kohout,“ prozradil jsem.

Podívali se nejdříve na sebe a pak zpět na mě. Mlčení kupodivu prolomil Cody. „A my dostaneme pizzu?“ zeptal se.

„Určitě ano,“ upokojil jsem je. „Takže, co si teď zahrát na schovku?“

Cody něco pošeptal Astora a ona přikývla. „A nemůžeš nás radši učít? Víš, Tamto?“ zeptala se.

Ono Tamto, o kterém mluvila, bylo pochopitelně Temné umění, které představoval výcvik ve statusu Dexterových učedníků. Nedávno

jsem totiž objevil, že kvůli opakovanému traumatu způsobovanému soužitím s jejich biologickým otcem, který o ně pravidelně rozbíjel vybavení bytu a drobnější domácí spotřebiče, se oba stali tím, co mohu popsat jen jako Mé děti. Dexterovi následníci. Žili také v neustálém strachu jako kdysi já, navždy pokřivení a přesměrovaní z chundelatě bezpečné reality mlád'átek do chmurné říše úchylných slastí. A byli celí diví začít hrát i úchylné hry, a jediný bezpečný způsob pro ně byl dojít k nim skrze mě Harryho cestou.

Popravdě řečeno by mě skutečně mimořádně potěšilo uspořádat dnes v noci menší výukovou lekci jako dětský krůček zpět k mému normálnímu životu, pokud mohu vztáhnout tato dvě slova na sebe. Líbáanky naprosto vyčerpaly mou sílu napodobovat lidské chování a teď jsem byl zralý ponořit se zpět do stínů a naleštit si tesáky. A proč k tomu nepřibrat i děti?

„Tak dobře,“ souhlasil jsem. „Utíkejte sehnat pár dalších dětí na schovku a já vám pak ukážu něco, co vám bude užitečné.“

„Při hře na schovku?“ ušklíbla se Astor. „Tak na to nejsme zvědaví.“

„Pročpak vždycky vyhraju, když hrajeme na schovku?“ zeptal jsem se jich samolibě.

„Vždycky ne,“ ozval se Cody.

„Někdy *nechám* vyhrát někoho z vás,“ opravil jsem ho povýšeně.

„Cha,“ vyrazil ze sebe Cody.

„Vtip je v tom,“ navázal jsem, „že se umím pohybovat tiše. K čemu by to mohlo být dobré?“

„Ke stopování lidí,“ řekl Cody, což byl na něj dlouhý projev. Potěšilo mě, jak ho nový koníček dokáže vytáhnout z jeho ulity.

„Ano,“ potvrdil jsem. „A schovávaná je skvělý trénink.“

Podívali se na sebe a pak se ozvala znovu Astor: „Nejdřív nám to ukaž, a my pak dostaneme všechny ostatní.“

„Platí,“ řekl jsem, vstal a zavedl je do křoví mezi naším a sousedním dvorkem.

Ještě nebyla tma, ale stíny se prodlužovaly a ocitli jsme se v šeru vedle živého plotu. Na chvíli jsem zavřel oči; něco se na temném zadním sedadle zavrtělo, nechal jsem šustící černá křídla tiše prosvištět skrz své nitro, cítil jsem, jak nyní splývám se stíny a stávám se součástí temnoty –

„Co to děláš?“ zeptala se Astor.

Otevřel jsem oči a podíval se na ni. Ona i její bratr na mě hleděli, jako bych najednou začal jíst hlínu; napadlo mě, že vysvětlit jim, jak splývám s temnotou, může být dost obtížné. Jenže šlo o můj nápad, takže jsem teď už nemohl couvnout.

„Nejdřív,“ spustil jsem a snažil jsem se, aby to znělo logicky, „se musíte uvolnit a cítit, že se stáváte součástí noci kolem sebe.“

„Ale není noc,“ namítla Astor.

„Tak se stanete součástí večera, ano?“ opravil jsem se. Zatvářila se pochybovačně, ale nic neříkala, a tak jsem pokračoval. „A teď,“ řekl jsem, „uvnitř vás něco spí a vy to musíte probudit a pak to poslouchat. Rozumíte, co vám říkám?“

„Stínový muž,“ ozval se Cody a Astor přikývla.

Podíval jsem se na ně a pocítil něco jako posvátný úžas. Věděli o Stínovém muži – tak si pojmenovali Temného společníka. Měli ho v sobě tak jako já a šili se s ním natolik, že mu dali jméno. Už o tom nemohlo být pochyb – již nahlédli do stejného temného světa, ve kterém jsem žil i já. Byl to významný okamžik při navázání spojení a teď už jsem s jistotou věděl, že jednám správně – jsou to moje děti a také Společníkovy a vědomí, že spolu sdílíme toto pouto, které je silnější než to pokrevní, bylo téměř drtivé.

Už nejsem sám. A navíc mám velkou a povznášející zodpovědnost chránit tyhle dva a držet je na bezpečné Harryho stezce, aby se stali tím, čím už ve skutečnosti jsou, avšak bezpečně a řádně. Byla to krásná chvíle a nepochybuji, že ji odněkud z nebeských sfér podbarvovala odpovídající hudba.

A takhle měl ten den plný zmatků a protivenství také skončit. Zcela upřímně, kdyby na tomhle širém a zkaženém světě existovala nějaká spravedlnost, spokojeně bychom skotačili v teplém večeru, sdělovali si a učili se nádherná tajemství a pak se odloukali na skvělé francouzské jídlo a americkou pizzu.

Nic takového jako spravedlnost ovšem neexistuje a většinou se přistihnu, jak přemýšlím o pravdě, že nás život v podstatě nemá rád. Takže mě ani nepřekvapilo, když mi právě ve chvíli, kdy jsem je chytil za ruce, začal cvrlikat mobil.

„Zvedni zadek a doval ho sem,“ Debora se ani nenamáhala

pozdravit.

„No jistě,“ řekl jsem. „Pokud ten zbytek může zůstat tady na večeri.“

„Moc legrační,“ pronesla beze stopy pobavení. „Ale teď zrovna nemám náladu na vtípky, protože se dívám na další z těch veselých mrtvol.“

Ucítil jsem tiché zvědavé zapředení Společníka a na šíji se mi zježilo pár chloupků, jako by se chtěly také podívat. „Další?“ ujistil jsem se. „Myslíš jako ta tři naaranžovaná těla z rána?“

„Přesně to myslím,“ zavrčela a zavěsila.

„Ha-ha-ha,“ neodpustil jsem si a odložil telefon.

Cody a Astor na mě hleděli se stejným výrazem krajního zklamání. „To byla seržantka Debbie, že jo?“ zeptala se Astor. „Chce, aby ses vrátil do práce.“

„Přesně tak,“ přiznal jsem.

„Máma bude moc a moc našťvaná,“ oznámila a vzápětí mi došlo, že má nejspíš pravdu – pořád jsem ještě slyšel Ritu vydávat z kuchyně zuřivé kulinářské zvuky přerušované občasným zaklením. Nejsem právě odborník na to, co si ženy myslí a co očekávají, ale byl jsem si jistý, že pokud odejdu, aniž bych ochutnal její tak bolestně připravenou specialitu, pořádně ji to našťve.

„No, a teď mě nejspíš vážně odvezou v hovnocucu,“ řekl jsem a vešel dovnitř; horečně jsem uvažoval, co řeknu, a doufal jsem, že mě snad napadne něco dřív než Ritu.

KAPITOLA 6

Vůbec jsem si nebyl jistý, jestli skutečně jedu na správné místo, dokud jsem tam nedorazil a nezastavil před vchodem – vypadalo to jako krajně nepravděpodobné místo činu; teprve pak jsem uviděl žlutou pásku, majáčky hlídkových vozů blikající ve tmě a rostoucí dav čumilů, kteří doufali, že spatří něco nezapomenutelného. V Joeově *Kamenném krabu* bylo narváno skoro vždy, ale právě s výjimkou července. Restaurace se totiž otevírala až v říjnu, takže ten zástup mi i na Joea připadal poněkud předčasný.

Dnes večer však šlo o jiný dav, nepřišel sem na kraby. Dnes večer měl chuť na něco jiného, na něco, co by Joe raději vyřadil z jídelníčku.

Zaparkoval jsem a sledoval stopu uniformovaných policistů až dozadu, kde seděl náš první chod a opíral se o zeď vedle služebního vchodu. Zaslechl jsem sykové uchechtnutí zevnitř ještě dřív, než jsem si všiml podrobností, ale když jsem přišel blíž, světla rozestavená techniky mi ukázala dost, aby si dílo vysloužilo můj uznalý úsměv.

Nohy měl zaražené do lesklých černých kožených střevíců, které obvykle pocházejí z Itálie a většinou se nazouvají speciálně k tanci. Měl také velice hezké plážové šortky v chutně brusinkové barvě a modrou hedvábnou košili se stříbrně vyšitou palmou. Ta však byla rozepnutá a rozhrnutá, aby se odhalil mužův hrudník, který byl vydlabaný a naplněný ohavnou přírodní směsí, která se tu dala nalézt. Nyní byl v dutině led, lahvičky piva a něco, co vypadalo jako krevetový koktejl objednaný z obchodu. Pravá ruka svírala hrst hracích peněz z Monopolů a tvář mu zakrývala další z přilepovacích plastových masek.

Vince Masuoka se krčil na opačné straně dveří a pomalými pravidelnými pohyby nanášel prášek na zeď. Překročil jsem ho.

„Tak co, budeme mít dnes večer štěstí?“ zeptal jsem se.

Odfrkl si. „Jen jestli nás nechají vypít ty piva,“ řekl. „Jsou z jeho břicha ideálně vychlazený.“

„Jak to můžeš vědět?“ zaujalo mě to.

Kývl směrem k tělu. „Je to ta nová značka, když jsou vychlazený, etiketa zmodrá,“ poučil mě. Otřel si paží čelo. „Venku musí být tak dvaatřicet a to pivo by zrovna teď moc bodlo.“

„To jo,“ přitakal jsem a podíval se na nevhodné boty mrtvoly. „A pak bysme mohli jít tancovat.“

„Hele,“ chytil se. „Vážně bys chtěl? Hned jak skončíme?“

„Ne,“ zklamal jsem ho. „Kde je Debora?“

Kývl vlevo. „Támhle,“ řekl. „Mluví se ženou, co ho našla.“

Přešel jsem k místu, kde Deb vyslýchala hysterickou hispánku, která měla obličej v dlaních, naříkala a současně vrtěla hlavou, což mi přišlo dost obtížné, třeba jako hladit si břicho a zároveň se plácát po hlavě. Ona to však zvládala a Debora z nějakého důvodu vůbec nevypadala z její zázračné koordinace nadšená.

„Arabello,“ právě říkala, „Arabello, prosím, poslouvejte mě.“ Jenže Arabella neposlouchala a podle mě ani sestřin tón, kombinace zlosti a autority, nijak nepodněcoval sdílnost – a zejména ne u ženy, jež vypadala, že ji poslali z pracovní agentury na úklidové práce a nemá zelenou kartu. Debora mě pozorovala, jak se přibližuji, jako by její zastrašování nebohé Arabelly byla moje vina, a tak jsem se rozhodl pomoci.

Vůbec si nemyslím, že je Deb neschopná – svou práci naopak zvládá skvěle; koneckonců ji má v krvi. A idea, že znát mě znamená mě milovat, nikdy nepřekročila stinný práh mé mysli. Vlastně tomu bylo přesně naopak. Ale Arabella byla tak rozrušená, že mi bylo jasné, že rozhodně neplane objevitelským nadšením. Spíše již udělala několik krůčků za hranice hysterie, a mluvení s hysterickými lidmi, stejně jako většina běžných mezilidských vztahů, nevyžaduje ani nějakou speciální empatii, ani lásku k bližnímu, což je pro drsně depresivního Dextera velké štěstí. Všechno je zkrátka jen technika, rutina, žádné umění, a proto pro někoho, kdo studoval a napodoboval lidské chování, to není problém. Úsměv ve správnou chvíli, přikývnutí, předstírání, že nasloucháte – zvládl jsem to už dávno.

„Arabello,“ spustil jsem uklidňujícím tónem a se správným středoamerickým přízvukem; na chvíli přestala vrtět hlavou. „Arabello, *necesitamos descubrir este monstruo*.“ Podíval jsem se na Deb a

přeložil: „Tohle musel udělat nějaký netvor, že?“ a ona zakývala bradou na souhlas.

„*Digame, porfavor*“ řekl jsem konejšivě a Arabella si vděčně sundala jednu ruku z obličeje.

„*Si?*“ zapípala stydlivě a já znovu užasl nad mocí svého naprosto úlisného a umělého šarmu. Dokonce ve dvou jazycích.

„*En Inglés?*“ zeptal jsem se a nasadil opravdu zdařilý falešný úsměv. „*Porque mi hermana no habla Español,*“ dodal jsem a kývl k Deboře. Byl jsem si jistý, že zmínka o Deb jako o „mé sestře“ než jako o „úřední osobě s pistolí, která vás chce poslat zpátky do Salvadoru poté, co vás zmlátí a znásilní“ jistě pomůže prolomit ledy. „Mluvíte anglicky?“

„Tlochu ano,“ zavzlykla.

„Výborně,“ pochválil jsem ji. „Tak řekněte mé sestře, co jste viděla.“ A ustoupil jsem o krok dozadu, avšak Arabella natáhla ruku a pověsila se mi na paži.

„Vy nejít pryč?“ zafňukala stydlivě.

„Zůstanu tady,“ ujistil jsem ji. Chvilí na mě zkoumavě hleděla. Neměl jsem představu, co hledá, ale zjevně nakonec usoudila, že to našla. Pustila mi ruku, spojila dlaně, jako kdyby se modlila, a téměř v pozoru se otočila k Deboře.

Také jsem se na sestru podíval a zaznamenal, že na mě šokovaně hledí. „Ježiši,“ vyjekla. „Tobě věří, a mně ne?“

„Poznala, že mám čisté srdce,“ prozradil jsem jí.

„Čisté... co?“ zavrtěla Deb hlavou. „Ježiši. Kdyby jen tušila...“

Musel jsem připustit, že na sestřině sžíravé ironii něco je. Teprve nedávno objevila, co jsem doopravdy zač, a říci, že s tím nebyla zcela vyrovnaná, by bylo hrubé podcenění skutečného stavu. Takhle mi to však nastavil a posvětil její otec, svatý Harry, a ten byl pro ni i po smrti takovou autoritou, kterou se neodvážila zpochybnit – a popravdě já také ne. Jenže její tón byl příliš ostrý na někoho, kdo mě žádá o pomoc, a to mě trochu namíchlo. „Jestli chceš,“ namítl jsem, „můžu odejít a nechat tě v tom samotnou.“

„Ne!“ vykřikla Arabella a znovu mě bleskurychle popadla za paži. „Vy slíbil zůstat,“ obvinila mě a v hlase jí zazněla panika.

Tázavě jsem pohlédl na Deboru.

Jen zplihle pokrčila rameny. „Tak jo,“ souhlasila. „Zůstaň.“

Poplácal jsem Arabellu po hřbetu ruky a sundal ji ze své. „Zůstanu tady, hned vedle vás,“ ujistil jsem ji a dodal, „*Espero aquí*,“ a doprovodil to dalším dokonale umělým úsměvem, který měl na ni opět blahodárný vliv. Podívala se mi oddaně do očí, také se usmála, zhluboka se nadechla a obrátila se k Deb.

„Tak povídejte,“ vyzvala ji sestra.

„Já sem pšijet blzy jako vždycky,“ spustila Arabella.

„A to je v kolik?“ zarazila se Debora.

Arabella jen trhla rameny. „V pět hodin,“ odpověděla. „Teď čikrát týdně, protože zavženo *en julio* a oni chtějí, abych čistila. Žádní žvábi.“ Uštědřila mi hrdý pohled a já obdivně přikývl; žvábi jsou vážný problém.

„A šla jste k zadním dveřím?“ zeptala se Debora.

„Sužebním, su –“ podívala se na mě a zatvářila se nejistě. „*Siempre?*“

„Vždycky,“ přeložil jsem.

Arabella přikývla. „Vždycky zadním vchodem,“ potvrdila. „Čední zavžené *hasta octuobre*.“

Debora se na chvíli zarazila, ale pak jí to došlo: přední vchod je do října uzavřený. „Dobrá,“ řekla. „Takže jste přišla sem, obešla budovu k zadním dveřím a uviděla tělo?“

Arabella znovu ukryla tvář do dlaní, ale jen na chvíličku. Podívala se na mě a já přikývl, takže ruce zase spustila. „Ano.“

„Všimla jste si ještě něčeho jiného, něčeho neobvyklého?“ zeptala se Deb a Arabella na ni tupě zazírala. „Viděla jste něco, co tam nemělo být?“

„*El cuerpo*,“ vyhrkla Arabella obviňujícím tónem a ukázala na tělo. „On tu nemá být.“

„A zahlédla jste tu ještě někoho?“

Arabella zavrtěla hlavou. „Nikoho. Jen sebe.“

„A co poblíž?“ Arabella se zatvářila zmateně a Debora ukázala rukou. „Co třeba támhle? Na chodníku? Tam vůbec nikdo nebyl?“

Arabella pokrčila rameny. „*Turistas*. S kamelami.“ Zamračila se a přešla do šepotu, kterým se obrátila důvěrně ke mně. „*Creo que muy probablemente eran maricónes*,“ prozradila mi s úšklebkem.

Přikývl jsem. „Přihřátí turisté,“ přeložil jsem Deboře.

Debora na ni pohlédla, pak se otočila ke mně, jako by nás chtěla poděsit tak, abychom sami přišli s nějakou opravdu dobrou otázkou. Leč můj přísluvečný důvtip dočista vyschl, a tak jsem jen pokrčil rameny. „Nevím,“ připustil jsem. „Nejspíš z ní už nic víc nedostaneš.“

„Zeptej se jí, kde bydlí,“ poručila mi Debora a Arabelle se ve tváři mihl vyplašený výraz.

„Myslím, že ti to neřekne,“ poznamenal jsem.

„Proč ne, k čertu?“ zavrčela Debora.

„Bojí se, že ji udáš na *la Migra*,“ vysvětlil jsem a Arabella při tom viditelně nadskočila. „To je imigrační.“

„Já přece vím, co znamená *la Migra*, idiote,“ odsekla Debora. „Taky tady žiju, vzpomínáš si?“

„Ano,“ řekl jsem. „Jenže ses odmítla naučit španělsky.“

„Tak se jí zeptej ty,“ ucedila Debora.

Pokrčil jsem rameny a obrátil se k Arabelle. „*Necesito su dirección*,“ vyzval jsem ji.

„*Por qué?*“ zapípala plaše.

„*Vamos a bailar*“ zapředl jsem. Půjdem si zatancovat.

Zahihňala se. „*Estoy casada*“ namítla. Jsem vdaná.

„*Por favor?*“ zaškemral jsem, nasadil ten nejmocnější, naprosto falešný stowattový úsměv a spiklenecky dodal, „*nunca para la Migra, de verdad.*“

Arabella se usmála, naklonila dopředu a zašeptala mi do ucha adresu. Přikývl jsem; šlo o oblast přímo zaplavenou přistěhovalci ze Střední Ameriky, sem tam i legálními. Dávalo dokonalý smysl, že žije právě tam, a byl jsem si jistý, že mi nelže. „*Gracias*,“ poděkoval jsem jí, a když jsem se od ní začal odvracet, znovu mě popadla za paži.

„*Nunca para la Migra?*“ ujistila se.

„*Nunca*,“ opáčil jsem. Nikdy. „*Solamente para pillar este asesino.*“ Potřebujeme ji, abychom našli toho zabijáka.

Horlivě přikývla, jako by jí dávalo smysl, že k nalezení vraha potřebuji její adresu, a uštědřila mi další plachý úsměv. „*Gracias*,“ špitla. „*Te creo.*“ Věřím vám. Její důvěra ke mně byla skutečně dojemná, když uvážím, že k ní neměla nejmenší důvod kromě mého naprosto falešného úsměvu. Napadlo mě, jestli není čas zahájit novou

kariéru – třeba bych mohl prodávat auta, nebo dokonce kandidovat na prezidenta.

„Tak dobře,“ řekla Debora. „Může jít domů.“

Kývl jsem na Arabellu. „*Vaya a casa*,“ potěšil jsem ji.

„*Gracias*,“ opakovala. Široce se na mě usmála, pak se otočila a téměř se rozběhla na ulici.

„Sakra,“ ulevila si Debora. „Sakra, sakra, *sakra!*“

Podíval jsem se na ni a tázavě zvedl obočí. Jen potřásla hlavou. Vypadala pokořeně, musela dát nějak průchod nahromaděnému vzteku a napětí. „Vím, že je to blbost,“ vysvětlila. „Ale doufala jsem, že mohla něco vidět. Pochop –“ Pak jen rozhodila ruce, odvrátila se a pohlédla směrem k tělu u dveří. „A nenajdeme ani ty buzerantský turisty. Ne na South Beach,“ dodala.

„Stejně nemohli nic vidět,“ utěšil jsem ji.

„Za bílýho dne. A nikdo nic neviděl?“

„Lidé vidí jen to, s čím předem počítají,“ řekl jsem. „Vrah nejspíš použil zásobovací dodávku a díky tomu byl v podstatě neviditelný.“

„Jo, sakra,“ znovu zaklela a mně to nepřišlo zrovna jako vhodná chvíle ke kritice její omezené a vulgární slovní zásoby. Pak vyjela zase po mně. „A ty z toho tupýho zírání na mrtvolu nejspíš taky nezjistíš nic užitečného.“

„Nech mě udělat si pár fotek a popřemýšlet o tom,“ řekl jsem chláholivě.

„To tedy znamená, že zatím nic, co?“

„Není to definitivní ne,“ prohlásil jsem. „Ale jen předpokládané ne.“ Debora mi ukázala zdvižený prostředníček. „Předpokládej tohle,“ zavrčela, otočila se a těžce vykročila zpět k mrtvému tělu.

KAPITOLA 7

Je to možná překvapující, ale pravdivé – studený *coq au vin* vážně nechutná tak dobře, jak by měl. Víno vyčichne a vydává pach zvětralého piva, kohout osliznatí a celý kulinářský zážitek zdegraduje na martyrium urputné vytrvalosti s pachutí hořce zklamaného očekávání. Dexter je však proslulý vytrvalostí, a když jsem se kolem půlnoci dostal domů, zvládl jsem vpravdě se stoickou udatností velkou porci té hmoty.

Když jsem vklouzl do postele, Rita se nevzbudila a já příliš dlouho nelelkoval na pokraji spánku. Zavřel jsem oči a přišlo mi, že se radiobudík vedle postele téměř okamžitě rozeřval zprávami o rostoucí vlně surového násilí, které hrozí zaplavit naše nebohé, notně omlácené město.

Podářilo se mi rozpáčit jedno oko a uviděl jsem, že je skutečně již šest ráno, a tedy čas vstávat. Nepřišlo mi to fér, ale vymotal jsem se z postele, dal si sprchu, a než jsem se dostrachal do kuchyně, měla už Rita snídani na stole. „Vidím, že sis vzal toho kohouta,“ poznamenala mírně zachmuřeně, a tak jsem usoudil, že trocha pochlebování neuškodí.

„Byl báječný,“ prohlásil jsem. „Lepší než ten, kterého jsme měli v Paříži.“

Trochu se rozzářila, ale pak potřásla hlavou. „Lháři,“ namítla, „zastudena nikdy nechutná, jak by měl.“

„Jenže ty máš kouzelný dotek,“ odporoval jsem. „Chutnalo jako teplé.“

Zachmuřila se a odhodila si pramen vlasů z obličeje. „Dobře vím, že musíš, však víš,“ spustila. „Chci říct, že tvoje práce je... Ale chtěla jsem, abys ho ochutnal, když – no, vážně ti rozumím,“ dokončila a já si nebyl jistý, že můžu tvrdit totéž. Rita přede mě přistrčila talíř smažených vajec a párečků a kývla k malé přenosné televizi vedle kávovaru. „Bylo to ve všech ranních zprávách, o tom – Na tom teď

děláte, ne? A říkali, že to vede tvoje sestra. Nevypadala zrovna šťastně.“

„Vůbec není šťastná,“ potvrdil jsem. „A přijde mi to nespravedlivé, protože dělá vytouženou práci a ukazují ji v televizi. Kdo by mohl chtít víc?“

Rita se mému vtípku ani nepousmála. Místo toho si ke mně přistrčila židli, sedla si, složila ruce do klína a zamračila se ještě víc. „Dextere,“ prohlásila, „musíme si vážně promluvit.“

Ze svých výzkumů lidského pokolení vím, že toto jsou slova, která probouzejí v mužských duších hrůzu. Naštěstí nemám duši, ale i tak jsem pocítil lehkou nevolnost z toho, co ty neblahé slabiky mohou přinášet. „Tak brzy po líbáčkách?“ namítl jsem s tím, že tak alespoň částečně otupím vážnost situace.

Rita zavrtěla hlavou. „Nejde o to – chci říct...“ Mávla rukou a pak ji nechala klesnout zpět do klína. Zhluboka si povzdychla. „Jde o Codyho,“ prohlásila nakonec.

„Aha,“ řekl jsem, aniž bych měl sebemenší tušení, oč může jít. Mně se zdál naprosto v pořádku – a pak, věděl jsem lépe než Rita, že Cody vůbec není tím malým a mlčenlivým hochem, jak vypadá, ale vlastně Dexterem ve výcviku.

„Pořád mi přijde tak...,“ znovu zavrtěla hlavou a sklopila oči, hlas se jí zlomil. „Vím, že jeho... otec... mu udělal věci, které... mu ublížily. Nejspíš ho navždy změnily. Ale...“ Podívala se na mě, oči plné slz. „Není to správné, že by měl zůstat takový. Že ne? Pořád tak tichý a...“ Opět sklopila zrak. „Hrozně se bojím, že... však víš.“ Nešťastně popotáhla a do klína jí skápla slza. „Možná je... však víš... už navždy...“

První slzu následovalo několik dalších, a i když bývám tváří v tvář cizím emocím obvykle bezmocný, vytušil jsem, že si situace žádá nějaké uklidňující gesto.

„Cody bude v pořádku,“ ujistil jsem ji a v duchu blahořečil své schopnosti přesvědčivě lhát. „Jen potřebuje trochu vylézt z té své ulity.“

Rita znovu popotáhla. „Vážně si to myslíš?“

„Rozhodně,“ prohlásil jsem a položil jí ruku na sepnuté dlaně, jak jsem to nedávno viděl ve filmu. „Cody je skvělý kluk. Jen dospívá

trochu pomaleji než ostatní. Kvůli tomu, co se mu stalo.“

Potrásla hlavou a jedna ze slz mi dopadla na obličej. „To nemůžeš vědět,“ namítla.

„Ale můžu,“ ujistil jsem ji, a jakkoli je to podivné, tentokrát jsem mluvil pravdu. „Vím naprosto dokonale, čím teď prochází, protože jsem tím prošel taky.“

Podívala se na mě lesklýma vlhkýma očima. „Ale – ale nikdy jsi mi neřekl, co se ti stalo,“ zapípala.

„Ne,“ souhlasil jsem. „A nikdy ani neřeknu. Ale bylo to tak podobné tomu, co se stalo Codymu, že mu rozumím. V tomhle mi věř, Rito.“ A znovu jsem ji poplácal po rukách s významem *Ano, věř mi. Věř mi, že změním Codyho na dobře vyladěné a hladce fungující monstrum, jakým jsem i já.*

„Ach, Dextere,“ vydechla. „Věřím ti. Jenže on je tak...“ Znovu zavrtěla hlavou a rozstříkla po pokoji spršku slz.

„Bude v pořádku,“ ujistil jsem ji. „Opravdu. Jen se potřebuje naučit být s dětmi svého věku.“ *A naučit se předstírat, že je jako ony,* pomyslel jsem si, ale nepřišlo mi uklidňující říct to nahlas, a tak jsem mlčel.

„Když si jseš jistý,“ prohlásila Rita se skutečně šťavnatým popotáhnutím.

„Jsem si jistý,“ řekl jsem.

„Tak dobře,“ vzlykla, sáhla po kapesníku, vysmrkala se a utřela si oči. „Tak teda...“ Popotáhla. Skytla. „Musíme vymyslet, jak ho zapojit mezi ostatní děti.“

„Mám nápad,“ nadchl jsem se. „Dám mu rychlokurz, jak podvádět v kartách.“

Rita se naposledy a hodně dlouze vysmrkala.

„Někdy bych řekla, že vůbec nejseš legrační,“ prohlásila. Vstala a políbila mě na temeno. „Kdybych tě neznala tak dobře.“

No jistě, kdyby mě znala tak dobře, jak si myslí, nejspíš by mě ubodala vidličkou a utíkala pryč jako o život, ale iluze jsou důležitou součástí života, tak jsem neřekl nic a snídaně proběhla s nádherně uklidňující rutinou. Je skutečná rozkoš, když vás někdo obsluhuje, a zvlášť když ten někdo ví, jak se otáčet v kuchyni, a určitě stálo za to si kvůli tomu vyslechnout doprovodné tlachání.

Cody a Astor se k nám připojili při druhém šálku kávy, sedli si vedle sebe s tvářičkami staženými do stejného výrazu těžké ranní otupělosti. Neměli k dispozici spásný účinek kávy a trvalo jim nějakou dobu, než jim došlo, že jsou doopravdy vzhůru. A byla to přirozeně Astor, kdo přerušil mlčení.

„Seržantka Debbie byla v televizi,“ řekla. Od doby, co zjistila, že Deb nosí zbraň a poroučí velkým svalnatým uniformovaným policistům, si Astor vypěstovala kult uctívání Debory jako své hrdinky.

„Je to součást její práce,“ řekl jsem, i když jsem věděl, že to hrdinský mýtus jen podpoří.

„Jak to, že ty nikdy nejseš v televizi, Dextere?“ obrátila se na mě obviňujícím tónem.

„Protože nechci být v televizi,“ vysvětlil jsem a ona se na mě podívala, jako bych navrhl, ať se zakáže zmrzlina. „Je to tak,“ dodal jsem. „Představ si, kdyby každý věděl, jak vypadám. Nemohl bych ani přejít ulici, aby si na mě lidi neukazovali a nepomlouvali mě za zády.“

„Na seržantku Debbie nikdo neukazuje,“ nedala se zmást.

Přikývl jsem. „Ovšemže ne,“ souhlasil jsem. „Kdo by si taky troufl?“ Astor vypadala, jako že chce v rozhovoru pokračovat, a tak jsem rázně odložil šálek s kávou a vstal. „Musím už do práce a další den chránit hodné lidi v našem městě,“ oznámil jsem.

„Nemůžeš přece chránit lidi mikroskopem,“ namítla Astor.

„Astor, to by už stačilo,“ zasáhla Rita, vrhla se ke mně a uštědřila mi další polibek, tentokrát na tvář. „Doufám, že ho chytneš, Dextere,“ prohlásila. „Ty zprávy zněly příšerně.“

Já taky doufal, že ho chytíme. Čtyři oběti za jediný den přišly dokonce i mně poněkud přehnané a vyvolaly by nepochybně v celém městě všeobecnou atmosféru paranoidní podezíravosti, která by mi téměř znemožnila provozovat skryté potěšeníčko.

Takže jsem odjel do práce s pevným odhodláním postarat se, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Pochopitelně každý upřímný pokus o spravedlnost by musel začít silničním provozem, protože miamští řidiči se dávno vzdali prostého úkolu přemístit se z jednoho místa na druhé a změnili ho ve vysokorychlostní a po zuby ozbrojenou hazardní hru na to, kdo uhne dřív. Ještě zajímavější ji činí, že se pravidla mění od řidiče k řidiči. Když jsem se například zařadil do hustého špalíru

vozu na dálnici, muž ve vedlejším pruhu náhle začal usilovně troubit. Jak jsem se po něm ohlédl, zablikal na mě, zaječel „*Maricón!*“ a nacpal se přede mě, pak se na mě ještě přes rameno zašklebil a dupl na plyn.

Neměl jsem tušení, co vyvolalo tuto demonstraci síly, a tak jsem na něj jen zamával, když mizel ve všeobecné vřavě troubení a pokřikování. Symfonie miamské dopravní špičky.

Dorazil jsem do práce s mírným předstihem, ale celá budova už bzučela frenetickou aktivitou. Tisková místnost přetékala více lidmi, než jsem tam zažil kdy předtím – alespoň jsem předpokládal, že to jsou lidé, protože u reportérů člověk nikdy neví. Vážnost situace mě trkla teprve tehdy, když jsem si uvědomil, kolik je tam kamer a mikrofonů, a přitom ani stopa po kapitánu Matthewsovi.

Čekal na mě ještě překvapivější šok: u výtahu stál policista v uniformě a chtěl vidět můj průkaz, než mě nechal projít, a to přesto, že jsme se znali od vidění. A aby toho nebylo málo – když jsem nakonec pronikl až do laboratoře, zjistil jsem, že Vince přinesl pytlík croissantů.

„Dobrý bože,“ vyjekl jsem a zíral na drobký pokrývající Vinceovu košili na prsou. „Dělal jsem si legraci, Vinci.“

„Já vím,“ odtušil. „Ale znělo to tak stylově, že...“ Pokrčil rameny, takže z něj část drobků opadala na zem. „Dělají je s čokoládovou náplní,“ vysvětlil. „A taky se šunkou a sýrem.“

„Myslím, že by to v Paříži neschválili,“ poznamenal jsem.

„Kdes k čertu byl?“ zavrčela mi Debora za zády a popadla croissant se šunkou a sýrem.

„Někteří z nás musí čas od času taky spát,“ poučil jsem ji.

„A někteří z nás si spaní nemůžou dovolit,“ opáčila. „Protože někteří z nás se snažej pracovat, obklopení natáčecíma štábama z Brazílie a čert ví odkud ještě.“ Zuřivě se zakousla do croissantu, s plnou pusou se podívala na zbyteček v ruce a řekla: „Ježíšikriste, co je to za blivajz?“

„Francouzská specialita,“ vysvětlil jsem.

Deb mrštila zbytkem do nejbližšího koše a minula ho asi tak o metr. „Chutná jak bláto,“ prohlásila.

„Nechtěla bys raději ochutnat můj želé banánek?“ zeptal se jí Vince.

Deb ani nemrkla. „Promiň, ale potřebuju pořádný sousto, a to nemáš ani náhodou,“ zpražila ho a popadla mě za rameno. „Jdeme.“

Sestra mě odvedla chodbou do své kanceláře a klesla do židle za stolem. Já se usadil na skládací židli a čekal na příval emocí, který si pro mě připravila.

Přišel v podobě novin, které po mně začala házet, a přitom cedila mezi zuby: „*L. A. Times. Chicago Sun-Times. New York zajebaný Times. Der Spiegel. Toronto Star.*“

Těsně předtím, než jsem zmizel utlučený do bezvědomí přívalem tisku, podařilo se mi ji chytit za ruku a zabránit jí, aby mě dorazila výtiskem *Karachi Observer*. „Deb,“ zasténal jsem. „Vidím na ně líp, když mi je necpeš do očních důlků.“

„Tohle je úplná záplava sraček,“ vyštěkla, „takovou jsem ještě nikdy nezažila.“

Já popravdě taky moc záplav sraček nezažil, až na jednu na střední škole, když Randy Schwartz hodil na chlapeckých záchodcích dělobuch do nespláchnutého záchodu a přinutil pana O'Briena jít se domů převléct. Deb však zjevně neměla náladu na vzpomínky, zvlášť když ani jeden z nás nemiloval pana O'Briena. „To jsem pochopil,“ řekl jsem, „už ze skutečnosti, že je najednou Matthews neviditelný.“

Odfrkla si. „Jako by nikdy neexistoval.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že budeme mít natolik ožehavý případ, že kapitán nebude chtít vystoupit v televizi,“ poznamenal jsem.

„Čtyři podělaný těla během jednoho podělaného dne,“ vyprskla. „Jako kdyby nikdo nic podobného nikdy neviděl, a zrovna to musím vyfásnout já.“

„Rita říká, že vypadáš v televizi moc hezky,“ prohlásil jsem povzbudivě, ale z nějakého důvodu praštila pěstí do stohu novin a srazila další k těm válejícím se na podlaze.

„Já ale *nechci* být v tý kreténský televizi,“ vyštěkla. „Ten kretén Matthews mě předhodil lvům, protože tohle je právě teď ten vůbec největší, nejhnusnější a nejzkurvenější případ na celém zkurveném světě a my jsme nepustili ven ani fotky obětí, ale někdo se už domákl, že se děje něco úchylného; starosta dostal amok, náš pitomej ředitel dostal amok, a jestli já osobně tu věc do oběda nevyřeším, celá zatracená Florida se nejspíš potopí do moře a já budu úplně vespod.“ Znovu praštila do novin a tentokrát jich poslala na zem nejméně polovičku. Nejspíš si tím vybila všechnu zlost, protože se vysíleně

opřela o stůl a náhle vypadala zhrouceně a vyčerpaně. „Vážně potřebuju pomoc, bráško. Může mě vzít čert, že tě o ni žádám, ale – jestli vážně dokážeš vytypovat pachatele, tak teď by mi to bodlo úplně nejvíc.“

Nebyl jsem si jistý, co si myslet o tom, že ji najednou může vzít čert, když mě žádá o radu – nebylo by to koneckonců poprvé a předtím ji žádní čerti nebrali. V poslední době se chovala trochu divně a přišlo mi, že na můj jedinečný talent žárlí. Ale k čertu s tím. Sice je pravda, že postrádám emoce, ale nejsem imunní vůči manipulaci a pohled na mou sestru, která je tak zjevně na dně svých sil, byl víc, než jsem dokázal snést. „Ovšemže ti pomůžu, Deb,“ ujistil jsem ji. „Jen nevím, co s tím svedu.“

„K čertu, přece musíš něco vymyslet,“ vzkypěla nanovo. „Jinak jsme v loji.“

Bylo od ní hezké, že řekla „my“ a zahrnula i mě, nicméně doposud jsem netušil, že jsem také na odstřel. Jenže ani tento pocit sounáležitosti nijak nenastartoval můj gigantický mozek. Naopak, obrovský lebeční komplex proslulý jako Dexterova mozková instituce byl mimořádně tichý, úplně stejně jako předtím na místech činu. Bylo však jasné, že se ode mě očekává demonstrace starého dobrého týmového ducha, a tak jsem zavřel oči a snažil se vypadat, jako že usilovně přemýšlím.

No dobrá: kdyby existovaly nějaké skutečné hmatatelné stopy, neúnavní a důvtipní hrdinové z laboratoře by je jistě našli. Takže jsem potřeboval vodítko ze zdroje nedostupného pro mé spolupracovníky – od Temného společníka. Jenže právě Společník byl netypicky potichu až na občasné tiché uchechtnutí a já si nebyl jistý, co to má znamenat. Normálně u něj pohled na výsledky dravčí dovednosti vyvolával porozumění, které mi pak často poskytlo i vhled do vraždy. Tentokrát však nic takového nepřišlo. Proč?

Třeba se Společník po nedávném útěku ještě nestačil znovu pohodlně zabydlet. Anebo se pořád zotavuje z traumatu – i když o tom pochybuji, soudě podle stále sílícího Nutkání.

Proč tedy ta náhlá stydlivost? Kdyby se nám přímo před nosem odehrálo něco ukázkově zvrhlého, očekával bych nezřízeně nadšenou reakci. Ta se však nedostavila. Takže – se nestalo nic zvrhlého? To ale

dávalo ještě menší smysl, protože jsme zjevně měli čtyři velice mrtvá těla.

Což také znamenalo, že jsem v tom zůstal sám – a mezitím mě Debora probodávala pohledem a v očích jí planula naděje. Tak tedy hezky zpátky na pevnou půdu, skvělý a děsivý génie. Na vraždách bylo něco jiného, souvisejícího s tak okázalou prezentací mrtvol. Ano, prezentace je to správné slovo – někdo je promyšleně vystavil tak, aby zapůsobily co nejsilnějším dojmem.

Ale kdo? Běžná moudrost kolující ve společenství psychopatických vrahů hlásá, že čím víc se nadřete s tím, abyste se předvedli, tím víc toužíte po nadšeném publiku. Ale také je všeobecně známo, že policie drží takové podívané nekompromisně pod pokličkou – a i kdyby ne, žádné z médií by takové snímky nezveřejnilo; věřte mi, já je viděl.

Takže komu je ta prezentace určená? Policii? Forenznímu týmu? Mně? Nic z toho nevypadalo pravděpodobně a kromě už zmíněných a dalších tří čtyř lidí, kteří našli těla, nikdo nic neviděl a jen se zvedl ohromný křik a nárek státu Florida jako celku, protože se zoufale snažil zachovat turistický ruch.

Něco mě napadlo a já otevřel oči; přede mnou stála Debora a zírala na mě jako irský setr na králíka.

„Co je, ztraceně?“ vybafla.

„A co když právě o tohle jim jde?“ pronesl jsem.

Chvilí na mě zůstala hledět a vypadala tak trochu jako Cody a Astor těsně po probuzení. „Co tím myslíš?“ řekla nakonec.

„První, co mě nad těmi mrtvolami napadlo, bylo, že nešlo o to ty lidi zabít. Ale o to, jak si s nima potom pohrát. Jak je naaranžovat.“

Deb si odfrkla. „Jo, vzpomínám si. Ale *pořád* to nedává žádný smysl.“

„Ale dává,“ oponoval jsem. „Někdo se pokouší dosáhnout nějakého účinku. Aby to mělo nějaký konkrétní *dopad*. Takže se na to podívej znovu – jaký dopad to prozatím má?“

„Kromě toho, že si tím získal nebo získali pozornost médií na celém světě –“

„Ne, *ne* kromě toho. Přesně to mám na mysli.“ Potřásla hlavou. „A co?“

„Co je špatného na pozornosti médií, sestřičko? Celý svět teď hledí

na náš Sluneční stát – na Miami, pupek turistického světa –“

„Dívají se a říkají si: k těm jatkám se ani nepřiblížím,“ dopověděla Deb. „Ale no tak, Dexi, kam tím k čertu míříš? Už jsem ti říkala – Ach!“ Zamračila se. „Chceš snad říct, že je to něčí útok proti turistickému ruchu? Proti celému tomuhle zatracenému státu? To je úplně šílený.“

„Myslíš, že ten, kdo to udělal, není šílenec, sestřičko?“

„Ale kdo by to mohl udělat?“

„To netuším,“ řekl jsem. „Kalifornie?“

„Ale no tak, Dextere,“ vyprskla. „Musí to přece dávat smysl. Když někdo spáchá něco takového, *musí* pro to mít nějaký motiv.“

„Někdo posedlý nenávistí,“ nadhodil jsem a zaznělo to mnohem přesvědčivěji, než jsem zamýšlel.

„Nenávist proti celému zatracenému státu?“ řekla. „A to mi má jako dávat smysl?“

„No, ani ne,“ připustil jsem.

„Tak co kdybys raději přišel s něčím, co pro změnu smysl dává? A pokud možno hned? Protože už nevím, jak by tahle situace mohla být ještě horší.“

Pokud člověka život něčemu naučí, tak tomu, že když je někdo natolik hloupý a začne se takhle rouhat, je nejlepší rychle uskočit a zalézt za nábytek. Takže mě ani nepřekvapilo, že sotva to Debora dořekla, rozbzučel se jí na stole telefon a ošklivý hlásek mi pošeptal do ucha, že je nejvyšší čas skočit šipku pod stůl a schoulit se do fetální polohy.

Debora popadla sluchátko, stále ještě zírajíc na mě, ale pak se najednou odvrátila a celá shrbila. Zamumlala pár šokovaných slabik připomínajících nejspíš: „Kdy? Ježiši. Dobře.“ Pak zavěsila a otočila se ke mně s výrazem, proti kterému byl ten předchozí jako první pozdrav jara. „Ty jeden parchante,“ procedila mezi zuby.

„Co jsem provedl?“ zeptal jsem se překvapený chladnou zlobou, která jí čísel z hlasu.

„Přesně to by mě zajímalo,“ řekla.

Dokonce i netvor dospěje do bodu, kdy ho začne přemáhat podrážděnost, a já se ocitl už na samém pokraji. „Deboro, buď začneš mluvit celými větami, které dávají smysl, anebo se vrátím do laboratoře

a začnu leštit spektroskop.“

„V případě došlo ke zvratu,“ řekla.

„Tak proč se neradujeme?“

„Týká se to Úřadu pro turistický ruch,“ pronesla.

Otevřel jsem pusu, že řeknu něco duchaplného a pronikavého, ale pak jsem ji zase zavřel.

„Jo,“ navázala Debora. „Skoro jako by někdo nenáviděl celej stát.“

„Myslíš si, že jsem to já?“ vypravil jsem ze sebe a zapomněl na podráždění, vystřídal je takový úžas, až mi z něj klesla čelist. Jen mě mlčky probodávala pohledem. „Deb, podle mě ti někdo nasypal do kafe nějakou drogu. Florida je můj domov – chceš, abych ti zazpíval *Swanee River*?“

Možná to ani nebyla nabídka, že zazpívám, co ji nakonec rozhýbalo, ale ať to bylo cokoli, ještě mě chvíli upřeně pozorovala a pak vyskočila ze židle. „Tak pojď, jedeme tam,“ vyzvala mě.

„Já? A co Coulter? Tvůj parták?“

„Někde si dává kafe, kašlu na něj,“ odsekla. „A kromě toho bych měla raději za partáka bradavičnatý prase. Jdeme,“ řekla.

Z nějakého důvodu jsem se netetelil hrdostí, že jsem o něco lepší než prase bradavičnaté, ale když povinnost zavelí, Dexter vyhoví, a tak jsem sestru poslušně následoval ze dveří.

KAPITOLA 8

Velký miamský úřad pro turistický ruch se nachází v mrakodrapu na Brickell Avenue, což odpovídá statusu velmi důležité organizace. Jeho vznešený účel v plné kráse vystihuje výhled z oken, který nabízí půvabné panoráma centra a správní čtvrti, pás Biscayne Bay, a dokonce i blízkou Arénu, kde občas místní basketbalový tým předvede jednu ze svých dramatických porážek. Je to nádherný výhled, téměř hodný pohlednice, chce se zvolat: Hle, toto je Miami, neděláme si legraci.

Dnes se ale zdálo, že jen minimum zaměstnanců úřadu si užívá krásný výhled. Instituce spíš připomínala velký včelí úl ve vykotlaném stromu, do kterého někdo zašťoural klackem. Mělo tam být jen pár zaměstnanců, ale ti vybíhali ven a vraceli se dovnitř a pobíhali po chodbách sem tam tak rychle, že se zdálo, jako by jich byly v pohybu stovky, a připomínali vířící částice ve vroucím koflíku oleje. Debora stála u recepčního pultu plné dvě minuty – z hlediska její trpělivosti celý život – než u ní zabrzdlila rozložitá žena a tázavě se na ni podívala. „Co si přejete?“ zajímala se.

Deb okamžitě zablýskala odznakem. „Jsem seržantka Morganová. Od policie.“

„Proboha,“ vypískla žena, „půjdu sehnat Jo Anne,“ a zmizela dveřmi napravo. Debora se podívala na mě, jako by to byla moje chyba, a řekla: „Ježiši,“ a pak se dveře znovu otevřely a vynořila se z nich malá žena s dlouhým nosem a krátkým sestřihem.

„Policie?“ vykřikla s nelíčeným rozhořčením. Rozhlédla se a pak se znovu zaměřila na Deboru a přejela ji pohledem od hlavy k patě. „Vy jste od policie? Snad od kosmetické policie?“

Debora byla pochopitelně již zvyklá, že ji lidé zpochybňují, ale většinou to nedělali tak brutálně. Trochu zrudla a pak znovu vytáhla odznak, ukázala jí ho a řekla: „Seržantka Morganová. Máte pro nás nějaké informace?“

„Teď není vhodná chvíle na politickou korektnost,“ prohlásila žena.

„Potřebuju Drsného Harryho, a oni mi pošlou Opravdovou blondýnku.“

Debora přimhouřila oči a půvabný ruměnec jí zmizel z líček. „Jestli chcete, můžu se vrátit s obšílkou,“ odsekla. „A nejspíš i se zatykačem kvůli maření vyšetřování.“

Žena jen zůstala zaraženě hledět. Pak se ze zadní místnosti ozvalo zaječení a něco velkého tam spadlo a rozbilo se. Trochu nadskočila a řekla: „Panebože. Tak dobrá, pojd'te,“ a zmizela zase za dveřmi. Debora ostře vydechla, vycenila zuby a vydali jsme se za ní.

Malá žena se již ztratila za dveřmi na konci chodby, a než jsme ji dohnali, již se usazovala do otočné židle u konferenčního stolu. „Sedněte si,“ vyzvala nás a velkým dálkovým ovladačem mávla k volným židlím. Nečekala, až se uvelebíme, namířila ovladač na velkou plochou obrazovku a spustila: „Přišlo to včera, ale stihli jsme se na to podívat až dnes ráno.“ Pohlédla na nás. „Hned jsme vám volali,“ dodala, možná se ještě třásla hrůzou z Debořiny hrozby zatykačem. Pokud ano, dokázala svůj třas ale dokonale utajit.

„Co je to?“ zeptala se Debora a klesla na židli. Posadil jsem se vedle ní a žena řekla: „Dévédéčko. Dívejte se.“

Obrazovka se rozsvítila. Nabídla nám několik skutečně krásně provedených menu požadujících, abychom buď čekali, nebo zvolili jednu z možností, a pak zahájila program srdcervoucím výkřikem. Debora vedle mě mimoděk nadskočila.

Objevil se obraz a zaostřil se: na nehybném záběru jsme z nadhledu spatřili tělo ženy ležící na bílém porcelánovém pozadí. Oči měla vytréštěné a bez mrkání hledící do jednoho bodu; někomu, kdo má skromné zkušenosti jako já, bylo hned jasné, že je již mrtvá. Pak se v záběru objevila jiná postava a částečně zastínila tělo. Viděli jsme jen její záda a pak zvednutou ruku svírající motorovou pilu. Nato ruka klesla dolů a uslyšeli jsme ječení lišty zajíždějící do masa.

„Ježíšikriste,“ uniklo Deboře.

„Nejhorší teprve přijde,“ ozvala se malá žena.

Lišta bzučela a sténala a viděli jsme, že postava v popředí pracuje skutečně tvrdě. Pak pila umlkla, postava ji odložila na porcelán, natáhla se, zvedla kupu děsivě lesklých vnitřností a odhodila je tam, kde je kamera mohla nejlépe zabírat. Pak se na obrazovce objevila velká bílá písmena a obklopila kupku vnitřností: NOVÉ MIAMI: VYRVE VÁM

VNITŘNOSTI Z TĚLA.

Obrázek chvíli zůstal beze změny, pak obrazovka zčernala.

„Počkejte,“ řekla žena a obrazovka znovu zablikala a objevil se nový nápis: NOVÉ MIAMI – SPOT Č. 2.

Hleděli jsme na východ slunce na pláži. Hrála tichá latinskoamerická hudba. Na písek se přivalila vlna. Do záběru vklusal brzký ranní běžec pro zdraví, zakopl a pak se zděšeně zastavil. Kamera mu zašvenkovala na obličej, výraz úleku vystřídal krajní děs. Pak běžec vystartoval panickým sprintem pryč od vody přes písek ke vzdálené silnici. Kamera se vrátila zpět a odhalila mé staré známé, šťastný párek, který jsme našli vykuchaný na pláži v South Beach.

Vzápětí nám střih ukázal prvního policistu na scéně, jak se s křečovitě staženou tváří odvrací, aby zvracel. Další střih na tváře davu čumilů, jak natahují krky a potom tuhnou, další tváře ve zrychlujícím se tempu, každá s jiným výrazem, ale všechny vyjadřující svým vlastním způsobem hrůzu.

Pak scéna zavířila a na obrazovce se začaly objevovat znovu záběr po záběru zarámované obličej, které jsme už viděli, až zcela zaplnily obrazovku, takže vypadala jako středoškolské tablo ze tří úhledných řad tuctu šokovaných výrazů.

A znovu se objevila písmena: NOVÉ MIAMI: DOSTANE VÁS.

A pak obrazovka potemněla.

Nenapadlo mě nic, co bych řekl, a pohled na mé spolčníky prozradil, že nejsem sám. Pomyslel jsem si, že bych mohl zkritizovat způsob práce s kamerou, jen abych přerušil trapné ticho – koneckonců současné publikum si žádá trochu akčnější podívanou. Nálada v místnosti se mi však nezdála příliš vstřícná pro diskusi o technice režijní práce, a tak jsem raději mlčel. Debora seděla se zaťatými zuby. Malá žena nic neříkala, jen se dívala z okna na nádherné panoráma. Nakonec poznamenala: „Předpokládáme, že je tam toho víc. Víte, ve zprávách mluvili o čtyřech tělech, tak proto.“ Pokrčila omluvně rameny. Podíval jsem se jí přes rameno ven z okna, co tam vidí tak zajímavého, ale všiml jsem si jen lodi plující ke Government Cut.

„Dostali jste to už včera?“ zeptala se Debora. „Obyčejnou poštou?“

„Přišlo to v obálce s miamským razítkem,“ odpověděla žena. „Je to na běžném disku, stejném, jaké používáme i tady v kanceláři. Můžete je

sehnat všude – máme je ve firemním skladu, koupíte je v obchodním domě, prostě kdekoli.“

Prohlásila to s takovým pohrdáním a tak milým typicky lidským výrazem – něco mezi opovržením a lhostejností – že jsem zauvažoval, jak by mohla někoho pohnout k tomu, aby se mu *vůbec* něco líbilo, natož přesvědčit miliony lidí, aby přijeli do města, kde žije ona a jí podobní.

A jak tato myšlenka dopadla na dno mého mozku a ozvalo se duté plesnutí o mramor podlahy, vysupěl ze stanice Dexter dýchavičný vláček. Okamžik jsem jen sledoval rozpouštějící se pruh kouře za komínkem a pak jsem zavřel oči a nastoupil do něj.

„Co je?“ zajímala se hned Debora. „Něco tě napadlo?“

Zavrtěl jsem hlavou a promyslel vše ještě jednou. Slyšel jsem, jak Debora poklepává prsty na stůl a klapnutí dálkového ovladače, který žena odložila na stůl, potom ale vláček nabral rychlost a já otevřel oči. „Co když,“ řekl jsem, „někdo chce udělat Miami negativní reklamu?“

„To jsi už říkal,“ zavrčela Debora, „a pořád je to pitomost. Kdo by mohl nenávidět celej tenhle zatracenej stát?“

„Ale co když nejde o stát?“ namítl jsem. „Co když jde jen o lidi, kteří *zastupují* stát?“ Pohlédl jsem výmluvně na malou ženu.

„O mě?“ ozvala se. „Někdo to udělal, aby se pomstil *mně*?“

Dojala mě její skromnost, proto jsem jí věnoval jeden z nejvřelejších falešných úsměvů. „Vám anebo vaší agentuře,“ upřesnil jsem.

Zamračila se, jako by představa, že někdo zaútočil spíš na její agenturu než na ni osobně, byla směšná. „Možná,“ připustila pochybovačně.

Debora však praštila do stolu a přikývla. „To je ono,“ zajásala. „*Ted* to konečně dává smysl. Třeba když někoho vyhodíš, a on se chce pomstít.“

„A zvlášť když nemá nic jiného, čeho by se mohl chytit,“ dodal jsem.

„Což většina těchhle uměleckejch týpků je,“ souhlasila Debora. „Takže někdo přišel o práci, chvilí to v sobě dusil a pak se takhle pomstil.“ Obrátila se k malé ženě. „Potřebuju si prohlédnout vaše osobní záznamy.“

Žena párkrát otevřela a zase zavřela pusy a pak začala vrtět hlavou.

„Nemůžu vám ukázat naše záznamy,“ vyhrkla.

Debora ji chvíli probodávala pohledem a pak, když jsem čekal, že se s ní začne hádat, vstala. „Chápu,“ řekla. „Jdeme, Dexi.“ Zamířila ke dveřím a já vstal, abych ji následoval.

„Kam-kam jdete?“ vyjekla žena.

„Pro soudní příkaz. A pro zatykač,“ odpověděla sestra, a aniž by čekala na odpověď, otočila se k ní zády.

Pozoroval jsem, jak si žena dobré dvě a půl vteřiny myslí, že sestra blufuje, pak ale vyskočila a rozběhla se za Deb s pokřikem: „Počkejte přece!“

A tak jsem již za pár minut seděl v zadní místnosti před počítačovým terminálem. Vedle mě u klávesnice trůnil Noel, až absurdně vychrtlý haitský Američan se silnými brýlemi a několika jizvami v obličeji.

Z nějakého důvodu, když dojde na práci s počítačem, Debora přivolá svého bratříčka, digitálně dominantního Dextera. A popravdě jsem celkem zběhlý v jistých tajemstvích vyhledávání informací přes počítač, což se ukázalo nezbytné pro můj drobný a nevinný koníček vystopovat zlé hochy, kteří proklouzli skulinami justičního systému, a přeměnit je v několik hezkých a úhledných pytlů na odpadky plných toho, co z nich zbylo.

Je však také pravda, že naše skvělé policejní oddělení se pyšní několika počítačovými experty, kteří by mohli udělat stejnou práci, aniž by vyvolali otázku, proč je nějaký odborník na krevní stopy tak dobrým hackerem. Takový zájem by se totiž mohl případně zvrhnout a vést podezřívavé osoby k úvahám, kterým bych se rád vyhnul, protože policisté jsou notoricky podezřívaví.

A navíc, dohadování není k ničemu. Přitahuje jen spoustu pozornosti a při každém z případů byla celá policejní jednotka zvyklá vidět nás pohromadě, a koneckonců, jak bych mohl odmítnout prosbu drahé sestřičky, aniž bych schytl pár jejích proslulých úderů do žeber? Kromě toho byla v poslední době dost rozmrzelá a odtazitá, takže vylepšení mého LVK čili loajálně vstřícného kvocientu mi rozhodně neublíží.

Tak jsem si zahrál na dělného Dextera a posadil se k Noelovi, politému přehnaným množstvím kolínské, a začali jsme řešit, co vlastně

budeme hledat.

„Hele,“ prohlásil Noel se silným kreolským přízvukem, „vyjedu vám seznam všech, kdo dostali padáka, za řekněme poslední dva roky, jo?“

„Dva roky stačí,“ přitakal jsem. „Jestli jich ale není moc.“

Pokrčil rameny, což mi vzhledem k jejich kostnatosti přišlo jako dost bolestivý úkon. „Ani ne tučet,“ oznámil mi. Usmál se a dodal: „S příchodem Jo Anne mnoho dalších odešlo dobrovolně.“

„Vytiskněte mi je,“ řekl jsem. „A potom projdeme jejich složky a budeme hledat podezřelé stížnosti nebo výhrůžky.“

„Ale taky,“ dodal, „tu máme spoustu nezávislých dodavatelů navrhovaných projektů. Ti někdy nedostanou zakázku a kdo ví, jak jsou kvůli tomu naštvaní?“

„Jenže dodavatelé to můžou vždycky zkusit znovu s dalším projektem, ne?“

Noel znovu pokrčil rameny; vypadalo to, jako by si chtěl špičatými ramínky probodnout uši. „Asi jo,“ utrousil.

„Takže jestli nedošlo k nějakému konečnému rozhodnutí, kdy by úřad prohlásil: ‚Vy už si tu nikdy neškrtnete, i kdybyste se přetrhli,‘ to není moc pravděpodobné.“

„Tak vyjedeme ty vyhozený,“ uzavřel a za okamžik vytiskl stránku s tím, čemu říkal „necelý tučet jmen“, a jejich poslední známé adresy – abych byl přesný, bylo jich devět.

Debora zírala z okna, ale jak zaslechla, že se rozvrčela tiskárna, začala přecházet sem a tam a potom se opřela o mou židli. „Copak máte?“ zajímala se.

Vzal jsem z tiskárny list a zvedl ho. „Nejspíš nic,“ zklamal jsem ji. „Devět lidí, co tu propustili.“ Vytrhla mi papír z ruky a tvářila se, jako kdybych zadržoval důkazní materiál. „Teď prověříme jejich složky a porovnáme je,“ řekl jsem. „Uvidíme, jestli už nějak vyhrožovali.“

Debora jen vycenila zuby a bylo zřejmé, že se touží rozběhnout ke dveřím a ven na ulici na první z adres, ale nakonec pochopila, že si ušetří čas, když nás nechá, ať je roztrídíme a dopředu posuneme favority. „Tak dobře,“ ucedila nakonec. „Ale hoďte sebou, jo?“

Hodili jsme sebou; dokázal jsem vyřadit dva dělníky, kteří dostali „vyhazov“, když je imigrační donutilo opustit zemi. A jedno jméno se

vyhouplo do čela seznamu: Hernando Meza, který projevoval nekázeň – vážně se to takhle ve složce uvádělo – a musel být z komplexu vyveden násilím.

A zajímavá pointa? Hernando navrhoval prezentace pro turisty na letištích a přístavištích výletních lodí.

Prezentace, jaké jsme viděli na South Beach a ve Fairchild Gardens.

„A sakra,“ zareagovala Debora, když jsem jí to oznámil. „Máme žhavého kandidáta. A v rekordním čase.“

Souhlasil jsem, že jistě nebude od věci zastavit se na kus řeči s Mezou, ale slabý rýpavý hlásek mi napovídal, že by to bylo až příliš snadné, a že když najdete v rekordním čase žhavého kandidáta, obvykle jste pořádně vedle a máte štěstí, když se vyhnete blamáži a nenaběhnete si na pořádný průšvih.

Ale jak bychom měli všichni dávno vědět, když si myslíte, že jste vedle, existuje celkem slušná šance, že tentokrát máte pro změnu pravdu.

KAPITOLA 9

Hernando Meza bydlel ve čtvrti Coral Gables, která byla sice pěkná, ale ne dost pěkná, a tak se – chráněná vlastní průměrností – za posledních dvacet let na rozdíl od zbytku Miami příliš nezměnila. Jeho malý domek vlastně stál jen něco přes míli od místa, kde bydlela Debora, takže byli v podstatě sousedi. Naneštěstí to zjevně ani na jednoho z nich nemělo vliv a nechovali se k sobě vůbec sousedsky.

Začalo to hned poté, co mu Deb zabušila na dveře. Už podle toho, jak přitom podupávala nohou, jsem poznal, že je v euforii a opravdu si myslí, že mohla na něco kápnout. A když pak dveře zabzučely a otevřely se dovnitř a v nich se objevil Meza, Debora přestala podupávat a řekla: „Do hajzlu.“ Sice hodně potichu, ale nepřeslechnutelně.

Meza ji slyšel a zareagoval „jo, taky si trhni“ a zůstal na ni zírat se skutečně pozoruhodnou dávkou nenávisti, když uvážíme, že seděl na motorovém invalidním vozíku a nemohl hýbat končetinami až možná na pár prstů na rukách.

Jedním ovládal joystick na vyleštěném kovovém pultu nainstalovaném před křeslo; popojel kousek k nám. „Co k čertu chcete?“ zeptal se. „Na Svědky Jehovovy nevypadáte dost chytře, takže něco prodáváte? Hele, hodily by se mi nový lyže.“

Debora se na mě podívala, ale já pro ni neměl aktuální radu ani žádný tip, proto jsem se jen usmál. Z nějaké příčiny ji to rozlítilo; obočí se jí téměř spojilo v linku a rty stiskla tak, až téměř zmizely. Otočila se k Mezovi a ukázkovým hlasem chladného poldy řekla: „Jste Hernando Meza?“

„To, co z něj zůstalo,“ odpověděl Meza. „Hele, mluvíte jako polda. Jdete kvůli tomu, že jsem pobíhal nahatej po stadionu?“

„Chtěli bychom vám položit pár otázek,“ spustila Deb. „Můžeme dál?“

„Ne,“ prohlásil.

Debora už měla nakročeno, váhu přenesenou dopředu, jak

automaticky předpokládala, že ji Meza jako každý jiný na tomto světě pozve dovnitř. Teď zavravorala, zastavila se a pak o půl kroku ustoupila. „Cože?“ vyhrkla nevěřícně.

„Neeeeeeeeee,“ zabučel Meza a protáhl to, jako by mluvil k nějakému idiotovi, který nerozumí slovům. „Neeee, nemůžete dovnitř.“ Stiskl prst na kontrolním panelu a křeslo velice agresivně popojelo proti nám.

Debora divoce uskočila na stranu, pak ale sebrala pošramocenou profesionální důstojnost a znovu si stoupla před Mezu, i když v bezpečné vzdálenosti. „No dobrá,“ prohlásila. „Uděláme to tady.“

„Tak jo,“ opáčil Meza, „*uděláme* to tady.“ A znovu zahýbal s joystickem, takže židle párkrát zapumpovala dopředu a dozadu. „Jo, holka, jo, holka, jo, holka,“ zachraplal.

Debora zjevně ztratila kontrolu nad průběhem výslechu, což policejní příručka striktně nedoporučuje. Opět uskočila stranou, naprosto zaskočená Mezovou imitací invalidního sexu, ale on se k ní v křesle dál natácel čelem. „No tak, mamčo, vzdej to!“ vydal ze sebe něco mezi hlasitým uchechtnutím a zasípáním.

Pardon, jestli to zní, jako že něco cítím, někdy však mívám slabé záchvěvy sympatie k Deboře, zvláště když se tak usilovně snaží. A tak zatímco Meza kroužil s křeslem a podnikal trhavé minivýpady na Deb, stoupl jsem si za jeho vozík a vytáhl jsem napájecí kabel od baterií. Bzučení motorku ztichlo, křeslo se zastavilo a jedinými zvuky byl jekot sirény někde v dálce a tichý klapot, jak Mezův prst narážel na nefunkční joystick.

Miami je ve své nejlepší formě městem dvou kultur a dvou jazyků a ti z nás, kdo se umí pohroužit do obou, zjistí, že různé kultury nás mohou naučit mnoho nových a báječných věcí. Vždy jsem tuto koncepci vítal a nyní se mi vyplatila, když Meza prokázal pozoruhodnou kreativitu jak ve španělštině, tak v angličtině. Prošel úctyhodný seznam běžných termínů a pak se jeho umělecká stránka rozvinula do plného květu a pojmenoval mě názvy, které nikdy předtím neexistovaly, maximálně v paralelním vesmíru vytvořeném Hieronymem Boschem. Celá jeho performance měla příchut nadpozemské nepravděpodobnosti, protože Mezův hlas byl tak slabý a chraptivý, on se tím však nenechal odradit. Upřímně mě to udivilo a

Deboru zřejmě také, protože jsme tam oba jen stáli a poslouchali, dokud se Meza nakonec neunavil a nezakončil „hulibrkem“.

Obešel jsem ho a postavil se před něj vedle Deb. „Neříkejte to,“ doporučil jsem mu a on se na mě jen podíval. „Je to příliš tuctové a vy máte rozhodně na víc. Co třeba ta část s ‚hovnožroutským pytle m tchořího blití‘? To bylo báječné.“ A odměnil jsem ho krátkým, lehkým potleskem.

„Zapoj mě, ty *perro de puta*“ odsekl. „A pak uvidíme, jak zábavnej budeš.“

„A povozíte nás v tom svém sportáku?“ zeptal jsem se. „Ne, díky.“

Debora se probrala ze strnulého obdivu k jeho výkonu a vrátila se do vůdčí role. Odstrčila mě stranou a nasadila kamenný výraz. Pohlédla na Mezu. „Pane Mezo, potřebujeme, abyste nám odpověděl na pár otázek, a pokud odmítnete spolupracovat, odvezu vás k nám na stanici a zodpovíte nám je tam.“

„Udělej to, píčo,“ řekl. „Můj právník bude skákat radostí.“

„Klidně ho tu můžeme takhle nechat,“ navrhl jsem. „Zůstane tu, dokud někdo nepůjde kolem a nedá ho do šrotu.“

„Zapoj mě, ty pytlí hadích sraček.“

„Začíná se opakovat,“ poznamenal jsem směrem k Deboře. „Myslím, že jsme ho unavili.“

„Vyhrožoval jste zabitím řediteli Úřadu pro turistický ruch?“ zeptala se Debora.

Meza se dal do breku. Nebyl to hezký pohled; hlava mu bezvládně sklouzla na stranu a z pusy a nosu mu vyteklo trochu slin a hlenu a smísilo se se slzami, aby začaly společně kapat po tvářích. „Sráči,“ zachraptěl. „Oni měli zabít mě.“ Popotáhl, ale tak slabě, že to nemělo naprosto žádný účinek až na onen tichý bublavý zvuk. „Koukněte na mě, jen se koukněte, co mi provedli,“ řekl skřípavým chraptivým hlasem, šlo však jen o zaskřehotání bez potřebného důrazu.

„A co vám provedli, pane Mezo?“ zeptala se Deb.

„Koukněte na mě,“ zafňukal. „Tohle mi provedli. Jen se koukněte. Žiju na tyhle pitomý kriplkáře, a nemůžu se dokonce ani vychcat, aby mi nějaká blbá *maricón* sestra nemusela držet péro.“ Vzhlédl k nám a přes slzy a hlen znovu prosvítl vzdor. „Copak byste ty *puercos* taky nechtěli zabít?“ zakňučel.

„Tvrdíte, že vám to udělali oni?“ řekla Deb.

Zase popotáhl. „Stalo se mi to v práci,“ odpověděl jakoby na obranu. „V pracovní době, ale oni řekli ne, šlo o autonehodu a nezaplatili mi nic. A ještě mě vyrazili.“

Debora otevřela pusu a pak ji zase se slyšitelným cvaknutím zavřela. Podle mě se chystala říct něco jako „Kde jste byl včera v noci mezi 3.30 a 5.00“ a pak jí došlo, že nejspíš zrovna tady v invalidním křesle. Ale Meza byl bystrý, když už nic jiného, a také si toho všiml.

„Co je,“ zeptal se, mohutně popotáhl a skutečně nasál trochu hleny, i když jen maličko. „Někdo nakonec zabil jednoho z těch *chingado maricónes*? A vy si myslíte, že jsem to nemohl bejt já, protože jsem na vozejku? Hele, děvko, když mě zapojíš, ukážu ti, jak snadno dokážu zamordovat někoho, kdo mě naštvě.“

„A koho z těch *maricón* jste zabil?“ zeptal jsem se a Debora mě praštila loktem, i když pořád ještě neměla co říct.

„Toho, co je mrtvej, ty sráči,“ zachrčel na mě. „Doufám, že tu krávu Jo Anne, ale k čertu, pomorduju je všechny, než skončím.“

„Pane Mezo,“ ozvala se Debora trochu nejistě, což by u každého jiného mohlo znamenat projev sympatie, ale u Deb se jednalo o zklamání nad tím, že tenhle ubohý kus masa není její podezřelý. A Meza se toho opět chytil a přešel do protiútoků.

„Jo, udělal jsem to,“ prohlásil. „Nasad' mi pouta, píčo. Přivaž mě řetězem na zadní sedadlo a pusť na mě psy. Co je, bojíš se, že ti chcípnu? Jen do toho, svině. Nebo tě zabiju, jako jsem zabil ty parchanty ze správních rad.“

„Nikdo nepobil správních radu,“ opravil jsem ho.

Podíval se na mě. „Ne?“ řekl. Hlava se mu potočila zpět k Deboře a soply se ve slunečním světle zaleskly. „Tak proč mě tu do prdele opruzujete, hajzlové?“

Debora zaváhala, pak to naposledy zkusila. „Pane Mezo,“ spustila.

„Trhni si a vykuř z mý verandy,“ zachrčel.

„Přijde mi to jako dobrý nápad, Deb,“ nadhodil jsem.

Debora potřásla frustrovaně hlavou a krátce nárazově vydechla. „Sakra,“ zamumlala. „Pojďme. Připoj ho.“ Obrátila se, sešla na cestu a nechala na mně nebezpečnou a nevděčnou práci: připojit kabel Mezova vozíku zpět k baterii. Jen se tím ukázalo, jak sobecké a bezohledné

bytosti jsou lidé, i když jde o příbuzné. Nakonec to přece ona má zbraň – neměla ho tedy připojit spíš ona?

Meza byl se mnou zajedno. Začal chrlít další seznam obrazně vulgárního surrealismu, všechno zaměřené na Debořina záda. Já schytil jen rychle zamumlané: „Hod’ sebou, buzíku,“ když se odmlčel, aby se nadechl.

Hodil jsem sebou. Ne z touhy potěšit Mezu, ale protože jsem se nechtěl vyskytovat poblíž, až bude zase pojízdný. Bylo to příliš nebezpečné – a v každém případě jsem cítil, že jsem vyplýtvat již dost vzácného a nenahraditelného denního světla posloucháním jeho urážek. Byl čas vrátit se zpátky do světa, kde se musí chytat netvoří, i když sám jste netvor, a s trochou štěstí vám zbyde čas i na oběd. A k tomu by nedošlo, kdybych zůstal zajatý na verandě a musel uhýbat nájezdům elektrického invalidního křesla.

A tak jsem zastrčil konektor kabelu do baterie a seběhl jsem z verandy dřív, než si Meza uvědomil, že je zase připojený. Vrhл jsem se k autu a nasedl. Debora zařadila rychlost a rozjela se, ještě než jsem zavřel dveře; nejspíš se také bála, že by nám Meza mohl rozbít auto, kdyby do něj narazil vozíkem, a rychle jsme se vrátili do hřejivého a chaotického kokonu miamského sebevražedného provozu.

„Do háje,“ zaklela konečně a po Mezových výrazech to zaznělo jako vlahý jarní vánek. „Byla jsem si jistá, že je to on.“

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ utěšil jsem ji. „Alespoň ses naučila pár nových skvělých slov.“

„Vyser si voko,“ odsekla Deb. Koneckonců už se neměla moc co učit.

KAPITOLA 10

Do oběda nám zbyl čas prověřit další dvě jména ze seznamu. První člověk bydlel poblíž Coconut Grove a trvalo jen deset minut, než jsme tam dorazili od Mezova domu. Debora jela jen trochu rychleji, než bylo dovoleno, což v Miami znamená pomalu a rovnalo se nápisu na zádech Nakopni mě. A tak i přes řídký provoz nás celou cestu provázel zvukový doprovod trubení, halekání a ladně zdvižených prostředníků, jak nás míjeli ostatní řidiči jako hejno hladových piraní kolem skály v řece.

Deb si jich nevšímala. Tvrdě přemýšlela, což se projevilo tak hrozivým zamračením, až jsem dostal strach, že jí to zůstane, jestli se hned neuvolní. Minulé zkušenosti mě však naučily, že narušit jí myšlenkový proces starostlivou poznámkou by nevyhnutelně vedlo k jednomu z jejích drtivých dloubanců loktem, a tak jsem seděl jako pěna. Stejně jsem nechápal, co je tu k tak hlubokému přemýšlení: máme čtyři velice dekorativní mrtvoly a žádné stopy, kdo nám je mohl naaranžovat. Ale školenou vyšetřovatelkou tu byla pochopitelně Deb, ne já. Třeba právě teď může využít něco z kurzů z akademie, což vyžaduje usilovné vraštění čela.

V každém případě jsme brzy dorazili na adresu ze seznamu. Jednalo se o skromný starý domek za Tigertail Avenue s malým a zarostlým dvorkem a cedulí NA PRODEJ, postavenou před velkým mangovníkem. Na zápraží se válel asi půltucet starých novin, byly ještě v obalech a napůl je zakrývala vysoká neudržovaná tráva.

„Do hajzlu,“ zavrčela Debora, když zaparkovala před domem. Vypadalo to jako pronikavé a stručné shrnutí situace. Domek vypadal neobývaný celé měsíce.

„Co ten chlap provedl?“ zeptal jsem se a sledoval pestrobarevné noviny poletující po dvorku.

Deb nahlédla do seznamu. „Žena. Alice Bronsonová,“ poopravila mě. „Ukradla peníze z erárního účtu. Když na ni přišli, vyhrožovala jim

ublížením na zdraví a vraždou.“

„Postupně, nebo najednou?“ zeptal jsem se, ale Deb po mně jen střelila pohledem a potřásla hlavou.

„Další výstřel naslepo,“ prohlásila a já s ní musel souhlasit. Policejní práci však pochopitelně tvoří většinou rutina a spoléhání se na štěstí, a tak jsme si odepnuli pásy a vydali se přes spadané listí a další nepořádek k hlavním dveřím. Deb na ně mechanicky zabušila a slyšeli jsme ozvěnu v domě. Byl zjevně prázdný jako moje svědomí.

Debora pohlédla na seznam v ruce a ověřila si jméno podezřelého, která tu měla bydlet. „Paní Bronsonová!“ zavolala, ale ještě s menším úspěchem, protože její hlas nepronikl do domu jako předchozí zabušení.

„Do hajzlu,“ zaklela znovu Deb. A zabušila ještě jednou se stejným výsledkem – nic.

Jen pro jistotu jsme dům obešli a nahlíželi do oken, ale nebylo tam nic k vidění, jen mimořádně ošklivé hnědozelené závěsy v jinak prázdném pokoji. Když jsme se vrátili zase dopředu, stál vedle našeho auta kluk na kole a zíral na nás. Bylo mu jedenáct až dvanáct, měl dlouhé vlasy spletené do dredů a stažené do culíku.

„Od dubna jsou pryč,“ oznámil nám. „Taky vám dlužej prachy, co?“

„Znal jsi Bronsonovy?“ zeptala se Debora kluka.

Naklonil hlavu na stranu a dál na nás zíral, vypadal jako papoušek rozhodující se, jestli si vzít oříšek, anebo vás klovnout do prstu. „Jste poldové?“ zajímal se.

Debora mu ukázala odznak a on popojel blíž, aby si ho prohlédl. „Znal jsi je?“ zopakovala Deb.

Kluk přikývl. „Jen jsem si chtěl bejt jistej,“ řekl. „Spousta lidí má falešný odznaky.“

„Jste opravdu od policie,“ ujistil jsem ho. „Nevíš, kam odjeli Bronsonovi?“

„Ne,“ řekl. „Táta povídal, že všem dlužili prachy, a tak si změnili jména a utekli do Jižní Ameriky nebo tam někam.“

„A kdy to bylo?“ zeptala se ho Debora.

„Někdy v dubnu,“ odpověděl. „Už jsem to říkal.“

Debora si ho s potlačovaným podrážděním prohlédla a pak se podívala na mě. „Říkal to,“ potvrdil jsem. „Řekl v dubnu.“

„Co udělali?“ vyhrkl kluk podle mě až příliš dychtivě.

„Nejspíš nic,“ vysvětlil jsem. „Jen jsme jim chtěli položit pár otázek.“

„Páni,“ nadchl se kluk. „Vražda? Fakt?“

Debora podivně potřásla hlavou, jako by odháněla hejno dotěrných much. „Proč si myslíš, že jde o vraždu?“ zeptala se.

Kluk pokrčil rameny. „Televize,“ prohlásil stručně. „Když se jedná o vraždu, vždycky říkají, že o nic nejde. A když o nic nejde, říkají, že se jedná o vážný porušení trestního zákoníku nebo něco podobného. Trestního zákoníku,“ zopakoval a podrbl se v rozkroku.

Debora se podívala na kluka a zavrtěla hlavou. „Zase má pravdu,“ přidal jsem se. „Viděl jsem to na kanálu CSI.“

„Ježiši,“ zasténala Deb a stále vrtěla hlavou.

„Dej mu svou vizitku,“ navrhl jsem. „Udělá mu to radost.“

„Jasně,“ vyhrkl kluk a spokojeně se zakřenil, „a řekněte mi, abych vám zavolal, jestli si na něco vzpomenu.“

Debora přestala vrtět hlavou a odfrkla si. „Dobrá, kluku, vyhrál jsi,“ prohlásila. Hodila mu svou navštívenku a on ji efektně chytil. „Zavolej mi, jestli si na něco vzpomeneš,“ dodala.

„Díky,“ zazubil se a ještě stále se usmíval, když jsme nasedali do auta a odjížděli, nevím jestli proto, že se mu vizitka skutečně líbila, anebo proto, že ho těšilo, jak Deboru dostal.

Podíval jsem se na seznam položený vedle ní na sedadle. „Další je Brandon Weiss,“ oznámil jsem. „Hm, textař. Napsal pár inzerátů, které se jim nelíbily, a vyhodili ho.“

Debora obrátila oči v sloup. „Textař,“ zasténala. „Co provedl, vyhrožoval jim vykřičníkem?“

„No, museli zavolat ochranku a dát ho vyvést.“ Debora se otočila a podívala na mě. „Textař,“ zopakovala. „No tak, Dexi.“

„Někteří z nich umí být pořádně divocí,“ poznamenal jsem, i když mi to přišlo taky trochu přehnané.

Debora se opět soustředila na řízení, přikývla a začala si kousat ret. „Adresa?“ zeptala se.

Podíval jsem se znovu do seznamu. „To vypadá slibněji,“ prohlásil jsem a přečetl adresu hned u North Miami Avenue. „Je to přímo v umělecké čtvrti. Kam jinam by měl vraždící reklamní textař jít?“

„Ty bys to měl vědět,“ rýpla si trochu neomaleně, pomyslel jsem si, ale ne víc než normálně, a tak jsem to nechal být.

„Už to nemůže být horší než s těma dvěma,“ řekl jsem.

„Jo, jasně, do třetice všeho dobrýho,“ prohlásila kysele Debora.

„No tak, Deb,“ napomenul jsem ji. „Měla bys ukázat víc nadšení.“

Debora odbočila z dálnice a zajela na parkoviště rychlého občerstvení, což mě hodně překvapilo, protože ještě nebylo poledne a také jídlo, které tam podávali, nebylo občerstvení, ať už rychlé nebo jiné.

Jenže se nezdálo, že chce jít do restaurace. Místo toho posunula páku na PARKOVÁNÍ a otočila se ke mně. „*Do hajzlu*,“ zaklela a já hned poznal, že ji něco trápí.

„To ten kluk?“ zeptal jsem se. „Anebo jseš ještě našťavaná kvůli tomu Mezovi?“

„Ani kvůli jednomu,“ odpověděla. „Kvůli tobě.“

Pokud mě překvapil její výběr restaurace, tohle mě překvapilo mnohem víc. Kvůli mně? Přehrál jsem si rychle v hlavě celé ráno, nenašel jsem však nic nevhodného. Byl jsem poslušný voják mrzuté generálky; udělal jsem dokonce méně než jindy zasvěcených a chytrých poznamenek, za které by mi měla být vděčná, i když většinou byly adresovány jí.

„Promiň,“ řekl jsem, „ale nevím, o čem mluvíš.“

„Mluvím o *tobě*,“ prohlásila, což mi vůbec nepomohlo. „O tom všem.“

„Pořád ještě nevím, jak to myslíš,“ namítl jsem. „Na mně toho zase tolik není.“

Debora praštila dlaní do volantu. „Zatraceně, Dextere, tyhle tvoje chytrý kecý už na mě nezabíraj.“

Už jste si někdy všimli, že když jste někde na veřejnosti, každou chvíli zaslechnete nějakou překvapivě jasnou obecnou větu pronesenou s takovým důrazem a přesvědčením, že zatoužíte vědět, co konkrétně znamená, právě proto, že je tak kategorická a křišťálově jasná? A chcete zjistit víc o tom, kdo tu větu řekl, i když ho neznáte, abyste zjistili, co svou větou přesně myslí a jak ovlivní životy zúčastněných lidí?

Právě tak jsem se teď cítil i já: vůbec jsem netušil, o čem mluví, ale

opravdu jsem to chtěl zjistit.

Naštěstí mě nenechala čekat.

„Nevím, jestli to dokážu dál snášet,“ řekla.

„A co?“

„Že tu jezdím v jednom autě s někým, kdo zavraždil kolik – patnáct lidí?“

Nikdy není příjemné, když vás někdo tak propastně podceňuje, ale nepřišlo mi taktické ji opravit. „Zhruba,“ přitakal jsem.

„Jenže já mám *chytat* lidi jako ty a odstraňovat je pro veřejný dobro, ale ty jseš můj *bratr*,“ prohlásila a při každé slabice praštila pro zdůraznění dlaní do volantu, i když jsem ji slyšel naprosto jasně. A konečně jsem porozuměl, co znamenala předešlá neomalenost, i když jsem pořád netušil, proč to vytáhla právě teď.

Na tom, co řekla, pochopitelně něco bylo, a kdybych byl vážně tak chytrý, jak si myslím, že jsem, věděl bych, že mě čeká takovýto rozhovor, a byl bych na něj připravený. Jenže jsem hloupě předpokládal, že na tomto světě není nic mocnějšího než status quo, a tak mě zaskočila nepřipraveného. Podle mého nejlepšího vědomí se nevyskytlo nic, co by mělo tuto konfrontaci spustit právě teď; odkud se berou tyhle náhody?

„Mrzí mě to, Deb,“ prohlásil jsem. „Ale, ehm, co vlastně chceš, abych udělal?“

„Chci, abys s tím *přestal*,“ řekla. „Chci, abys byl někdo jinej.“ Pohlédla na mě, rty se jí chvěly a pak odvrátila zrak a zadívala se oknem ven přes dálnici US-1 a přes koleje rychlodráhy. „Chci, abys... byl zase ten, kým jsem si vždycky myslela, že jseš.“

Rád si o sobě myslím, že jsem pohotovější než ostatní. Avšak v téhle chvíli jako bych ležel svázaný na kolejích a měl roubík. „Deb,“ vypravil jsem jen ze sebe. Nic moc, ale nic jiného jsem zjevně v záloze neměl.

„Ježiši Kriste, Dexi,“ vybuchla a praštila do volantu tak silně, až se celé auto otřásl. „Nemůžu o tom mluvit, dokonce ani s Kylem ne. A ty –“ Znovu praštila do volantu. „Jak mám vůbec vědět, že mluvíš pravdu a vážně tě v tom vycvičil táta?“

Není přesné říct, že se to dotklo mých citů, protože jsem si jistý, že žádné nemám. Ale nespravedlivost její poznámky mě skutečně

zabolela. „Nelhal bych ti,“ ujistil jsem ji.

„Lhal jsi mi každý den svého života, když jsi mi tajil, co jseš doopravdy zač,“ odsekla.

Jsem sice obeznámený s filozofií New Age i doktora Phila jako kdokoli jiný, že přijde čas, kdy se nedá vyhnout realitě, a přišlo mi, že jsme do něj právě dospěli. „Tak dobře, Deb,“ řekl jsem. „A co bys udělala, kdybys věděla, kdo skutečně jsem?“

„Nevím,“ odpověděla. „Pořád ještě nevím.“

„No dobře,“ poznamenal jsem.

„Ale musím *něco* udělat.“

„Proč?“

„Protože *zabíjíš* lidi, proboha!“ vykřikla.

Pokrčil jsem rameny. „Nemůžu si pomoci,“ ujistil jsem ji. „A všichni si to opravdu zasloužili.“

„Není to správný!“

„Ale táta to tak chtěl,“ namítl jsem.

Kolem auta prošla skupinka studentů a dívala se po nás. Jeden z nich něco prohodil a ostatní se rozesmáli. Ha ha. Koukněte, jak se ten hezkej párek hádá. On bude dneska spát na gauči, ha ha.

Až na to, že když se mi nepodaří přesvědčit Deboru, že je všechno v pořádku a že se svět nepřestal otáčet, mohl bych noc klidně strávit ne na gauči, ale na vězeňské palandě.

„Deb,“ spustil jsem. „Táta to nastavil takhle. A dobře věděl, co dělá.“

„Vážně?“ protáhla. „A nevymyslel sis to? I kdyby to *skutečně* takhle vymyslel, jednal správně? Anebo byl jen další zahořklej a vypálenej polda?“

„Byl to Harry,“ namítl jsem. „Byl to tvůj otec. Ovšemže jednal správně.“

„Potřebuju víc než jen tohle,“ odpověděla. „A co když nic víc už není?“

Konečně se ode mě odvrátila a přestala bušit do volantu, což byla úleva. Ale nakonec mlčela tak dlouho, až bych byl za trochu vzruchu vděčný. „Já nevím,“ vyhrkla nakonec. „Prostě nevím.“

A bylo to venku. Víte, chápal jsem, že je to pro ni problém – co si počít s vraždícím adoptovaným bratrem? Je přece tak milý, nezapomíná

na narozeniny a dává opravdu hezké dárky; je to užitečný člen společnosti, tvrdě pracující a rozvážný chlapík – jestli sem tam trochu ujede a povraždí nějaké zlé lidi, je to vážně taková hrůza?

Na druhou stranu měla profesi, která na podobné věci hledí velice nevraživě. A technicky vzato *bylo* jejím povoláním chytat lidi jako já a dopravovat je na elektrické křeslo. Chápu, že to mohlo u ní vyvolat něco jako profesní dilema, zejména když se jednalo o jejího bratra.

Anebo ne?

„Deb,“ ozval jsem se. „Vím, že je to pro tebe problém.“

„Problém,“ opáčila. Po tváři jí stekla slza, i když nezačala vzlykat a ani jinak se nezdálo, že by plakala.

„Myslím, že nechtěl, aby ses to někdy dozvěděla,“ řekl jsem. „Nikdy jsem ti to neměl říct. Ale...“ Vzpomněl jsem si, jak jsem ji našel připoutanou ke stolu a nad ní stál můj skutečný genetický bratr, držel nůž a druhý měl i pro mě, a uvědomil jsem si, že ji nedokážu zabít, přestože mě zrovna přemohlo Nutkání a přestože by mě to s ním velice sblížilo. S mým bratrem, jediným člověkem na světě, který mi skutečně rozumí a přijímá mě takového, jaký jsem. Ale z nějakého důvodu jsem to prostě nedokázal. Protože se odněkud ozval Harryho hlas a udržel mě na správné cestě.

„Do hajzlu,“ ulevila si Debora. „Co si táta k čertu myslel?“

Taky jsem se nad tím občas podívoval. I mě zaráželo, jak mohou lidé vůbec věřit v něco z toho, co říkají, že dělají, a proč třeba nemohu létat, všechno se mi to zdálo na stejné úrovni. „Nemůžeme vědět, co si myslel,“ řekl jsem. „Jen to, co udělal.“

„Do hajzlu,“ zopakovala.

„Asi tak,“ souhlasil jsem. „A co s tím hodláš dělat?“

Pořád se na mě ještě nepodívala. „Já nevím,“ řekla. „Ale myslím, že musím něco udělat.“

Oba jsme tam zůstali hodně dlouho mlčky sedět, nebylo co říct. Pak nastartovala a vrátili jsme se zpět na dálnici.

KAPITOLA 11

Existuje skutečně jen velice málo lepších způsobů, jak utnout rozhovor, než říct bratrovi, že ho chcete zabásnout pro vraždu, a dokonce ani můj pověstný důvtip nedokázal přijít s argumentem, který by stál za vynaloženou námahu. A tak jsme jeli mlčky po dálnici US-1 na 95. severní a pak po estakádě a do umělecké čtvrti, hned za odbočku do pobřežní cesty Julie Tuttleové.

Ticho způsobilo, že se jízda zdála mnohem delší, než ve skutečnosti byla. Podíval jsem se jednou nebo dvakrát na Deboru, ale byla hluboce zamyšlená – nejspíš uvažovala, jestli mi nasadí parádní pouta, anebo jen levnou variantu z příhrádky v autě. Ať tak, nebo tak, dívala se dopředu, mechanicky otáčela volantem a pohybovala se v provozu, aniž by na to myslela a aniž by plýtvala pozorností na mě.

Adresu jsme našli rychle, což byla úleva, protože napětí z mlčení a vyhýbání se pohledům bylo příliš velké. Debora zastavila před domem na 40. severovýchodní, vypadal jako skladiště, a přeřadila na parkování. Vypnula motor a pořádku se na mě ještě nepodívala, ale na chvíli se zarazila. Pak jsem zavrtěla hlavou a vystoupila.

Nejspíš jsem ji měl následovat jako vždycky, věrný stín malé Deb. Zůstala mi však špetka hrdosti, a když se to tak vezme: jestli mě chce zatknout za pár bezcenných oddechových vraždiček, jak může čekat, že jí pomohu vyřešit tyhle? Víte, nemusím si myslet, že vládne spravedlnost – nikdy tomu tak nebylo – ale tohle už přesahovalo hranice slušnosti.

A tak jsem zůstal sedět v autě a ani se nedíval, jak Deb kráčí ke dveřím a tiskne zvonek. A jenom koutkem nezúčastněného oka jsem zahlédl, jak se dveře otevírají, a matně jsem si všiml nudného detailu, že Debora někomu ukazuje odznak. A od té chvíle jsem seděl v autě a staral se o sebe, takže jsem nedokázal říct, jestli ji ten muž udeřil a ona upadla, anebo jestli do ní jen strčil, až ztratila rovnováhu, a pak zmizel uvnitř.

Mírně mě však překvapilo, že se zvedla najedno koleno a pak znovu upadla a už nevstala.

Uslyšel jsem vzdálené bzučení poplašného systému: něco bylo zásadně špatně a veškerá hořkost k Deboře ze mě vyprchala jako benzin z rozpáleného chodníku. Vyskočil jsem z auta a utíkal k domu, co mi síly stačily.

Ze tří metrů jsem zahlédl, že jí z boku trčí rukojeť nože, a na okamžik jsem zpomalil, jak mnou projela vlna šoku. Kaluž hrůzně vlhké krve se roztékala po chodníku a já se ocitl zpět v chladicím boxu s bratrem Bineyem a díval se na strašlivě lepkavou a rudou hmotu na podlaze a nemohl jsem se pohnout ani dýchat. Ale dveře se otevřely a muž, který bodl Deboru, vyšel ven, uviděl mě, klekl si a natáhl se po rukojeti nože; sílící svistot vzduchu, který mi začal znít v uších, přešel do hukotu, jak Temný společník rozpínal křídla, rychle jsem skočil dopředu a kopl muže do spánku. Skácel se vedle Deb tváří do její krve a už se nepohnul.

Klekl jsem si k Deboře a vzal ji za ruku. Měla silný tep a otevřela oči. „Dexi,“ zašeptala.

„Vydrž, sestřičko,“ řekl jsem a ona zase oči zavřela. Vytáhl jsem vysílačku, kterou měla připnutou na opasku, a zavolal pro pomoc.

Sanitka přijela během několika minut, mezitím se shromáždil hlouček čumilů, ale ochotně se rozestoupil, když z ní vyskočili zdravotníci a vrhli se k Deboře.

„Uff,“ zareagoval první. „Musíme rychle zastavit to krvácení.“ Byl to zavalitý mladík s mariňáckým sestřihem; klekl si k Deb a dal se do práce. Jeho kolega, ještě zavalitější čtyřicátník, Deboře rychle zavedl do žíly transfuzi a právě upevňoval jehlu, když mě někdo vzal zezadu za rameno.

Otočil jsem se. Stál tam policista v uniformě, černoč ve středních letech s vyholenou hlavou. Pokývl mi. „Jste její parťák?“ zeptal se.

Vytáhl jsem průkaz. „Její bratr,“ řekl jsem. „Z forenzního.“

„Aha,“ zabručel, vzal si průkaz a pozorně si ho prohlédl. „Vy z technického nebyváte většinou tak rychle na místě činu.“ Vrátil mi průkazku. „A co mi můžete říct tady o tom?“ Kývl k muži, který bodl Deboru; teď seděl a držel se za hlavu, jeden z policistů si k němu přidřep.

„Otevřel dveře a uviděl ji,“ vysvětlil jsem. „A pak do ní zabodl nůž.“

„M-hm,“ zabručel policista. Obrátil se na svého partnera a řekl: „Nasad' mu želízka, Frankie.“

Nepřihlížel jsem se škodolibou radostí, jak dva policisté zkroutili majiteli nože ruce za záda a nasadili mu pouta, protože právě nakládali Deboru do sanitky. Přistoupil jsem k ní, abych si promluvil s krátkovlasým sanitářkem. „Bude zase v pořádku?“ zeptal jsem se.

Uštědřil mi mechanický nepřesvědčivý úsměv. „Uvidíme, co řeknou doktoři, ano?“ řekl a nevyznělo to ani zdaleka tak povzbudivě, jak možná zamýšlel.

„Vezete ji do Jacksonovy nemocnice?“ zajímal jsem se.

Přikývl. „Bude na jipce na traumatologii, až tam přijedete,“ dodal.

„Mohu jet s vámi?“ vyhrkl jsem.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. Zabouchl dveře, přeběhl dopředu a nastoupil. Sledoval jsem, jak vplouvají se zapnutou sirénou mezi ostatní auta a odjíždějí pryč.

Náhle jsem se cítil hrozně osamělý. Přišlo mi to k nesnesení melodramatické. Poslední slova, co jsme si řekli, nebyla přátelská a teď se mohlo ukázat, že šlo o naše poslední slova. Takový sled událostí by si zasloužil televizní obrazovku, nejlépe jako odpolední telenovela. Rozhodně nepatřil do hlavního vysílacího času jako drama Dexterovy děsivé dny. Ale bylo to tak. Debora byla na cestě na intenzivní péči a nevěděl jsem, jestli se z toho dostane. Ani jsem netušil, jestli tam vůbec dojde živá.

Ohlédl jsem se na chodník. Vypadalo to na spoustu krve. Debořiny krve.

Naštěstí jsem nemusel dumat příliš dlouho. Dorazil detektiv Coulter a tvářil se i na své poměry nešťastně. Sledoval jsem ho, jak stojí na chodníku a rozhlíží se, pak šouravě zamířil ke mně. Vypadal ještě zkroušeněji, když si mě prohlédl od hlavy k patě se stejným výrazem, jaký měl na místech činu.

„Dextere,“ zamumlal. Potřásl hlavou. „Co jste to k čertu vyvedl?“

Na krátký okamžik jsem chtěl popírat, že jsem to byl já, kdo pobodal svou sestru. Ale pak jsem si uvědomil, že mě nemůže obvinit, a skutečně chtěl jen prolomit ledy, než si poslechne, co se vlastně stalo.

„Měla na mě počkat,“ řekl. „Jsem její parťák.“

„Dával jste si kafe,“ namítl jsem. „Myslela si, že to nemůže počkat.“

Coulter pohlédl dolů na krev na chodníku a zavrtěl hlavou. „Měla počkat dvacet minut,“ opakoval. „Na svýho partáka.“ Vzhlédl ke mně. „Je to posvátný spojení.“

Neměl jsem zkušenosti s posvátnem, protože jsem většinu času hrál za opačný tým, a tak jsem prostě jen podotkl: „Nejspíš máte pravdu,“ a to ho zřejmě upokojilo natolik, že se dal dohromady a poslechl si moje líčení a jen párkrát se kysele podíval na krvavou kaluž, která tu zbyla po jeho posvátné partáče. Trvalo dlouhých deset minut, než jsem se mu mohl nakonec vymluvit a odjet do nemocnice.

Jacksonovu všeobecnou nemocnici dobře zná každý policista, pachatel i oběť ve Velkém Miami, protože tam všichni končí, ať už jako pacienti, anebo jako návštěvy za kolegy, kteří měli menší štěstí. Jde o jedno z nejvytíženějších pohotovostních středisek v celé zemi, a jestli je opakování matkou moudrosti, pak jacksonská jipka musí být přímo geniální na léčení střelných a bodných ran, úderů tupým předmětem, zhmožděnin z bití a na další záludně utržené zdravotní problémy. Americká armáda přijíždí do Jacksonovy, aby se tu učila chirurgii v polních podmínkách, protože na zdejší pohotovosti přijmou každoročně přes pět tisíc případů, které se nejvíc ze všech podobají zraněním z frontových bojů u Bagdádu.

Proto jsem věděl, že Deb bude v dobrých rukou, pokud přežije převoz. A jen těžko jsem si dokázal představit, že by mohla doopravdy zemřít. Chci říct, že si moc dobře uvědomuji, že by *mohla* zemřít; dříve či později se to stane většině z nás. Nedokázal jsem si však představit svět bez Debory Morganové, jak po něm chodí a dýchá. Jako by jedné z těch velkých skládaček o tisíci kusech chyběl velký střední díl. Prostě by to vypadalo divně.

Uvědomil jsem si, jak jsem na ni zvyklý, a nešlo o příjemný pocit. Nikdy jsme si nevyměňovali něžnosti a nevrhali po sobě nvyé pohledy, ale ona tu vždycky byla, celý můj život, a když jsem jel do nemocnice, napadlo mě, jak by se všechno změnilo, kdyby zemřela, a vůbec ne k lepšímu.

Takové myšlenky se mi vůbec nelíbily. Byl to hodně divný pocit. Nemohl jsem si ani vzpomenout, že bych měl někdy takový záchvat lítosti. Nešlo jen o vědomí, že může zemřít, se smrtí jsem již měl jisté

menší zkušenosti. A nešlo ani o to, že patří víceméně do rodiny, protože tím vším jsem už předtím jednou prošel. Ale když zemřeli mí nevlastní rodiče, byli předtím dlouho nemocní a věděl jsem, že umírají, takže jsem na to byl připravený. Jenže tohle bylo nečekané. Možná šlo jen o nečekaný projev šoku, že jsem cítil téměř něco jako emoce.

Naštěstí jízda netrvala příliš dlouho – nemocnice se odtamtud nacházela jen pár mil a za několik minut jsem k ní dorazil, když jsem se propletl provozem s jednou rukou na klaksonu – což většina miamských řidičů stejně ignorovala.

Všechny nemocnice jsou uvnitř stejné, dokonce i co se týče barev stěn, a vesměs se nejedná o moc šťastná místa. Měl jsem pochopitelně radost, že tu zrovna teď jednu takovou máme, ale když jsem se přihnál na pohotovost, nenaplnňovalo mě radostné očekávání. Z lidí v čekárně vyzařovala živočišná rezignace a všichni sem a tam pobíhající lékaři a sestry měli setrvalý výraz uštvanosti prosakující až do morku kosti; a to vše vyvažovala jen neuspěchaná, byrokratická, za pultem zabarikádovaná komisanost ženy, která mě zastavila, když jsem chtěl proklouznout kolem ní a najít Deboru.

„Seržantka Morganová, bodnutí nožem,“ řekl jsem jí. „Zrovna ji sem přivezli.“

„Kdo jste?“ zeptala se.

Dostal jsem hloupý nápad, že mě propustí rychleji, a tak jsem jí řekl: „Rodinný příslušník,“ a ona se skutečně usmála. „Výborně,“ prohlásila spokojeně. „Právě vás teď potřebuju.“

„Můžu ji vidět?“ řekl jsem.

„Ne,“ odpověděla. Pak mě popadla za loket a začala mě pevně navigovat do kanceláře. „Řeknete mi, jak jí je?“ nevzdával jsem se.

„Posaďte se sem, prosím,“ poručila a tlačila mě do tvarované plastové židle před stolem.

„Ale jak jí je?“ opakoval jsem, odmítaje se podřídít nátlaku.

„To za minutku zjistíme,“ ubezpečila mě. „Hned jak tu vyřídíme papírování. Posaďte se, prosím, pane – pane Mortone, že ano?“

„Morgan,“ opravil jsem ji.

Zamračila se. „Mám tady Mortonová.“

„Ale je to Morganová,“ nedal jsem se zmást. „M-o-r-g-a-n-o-v-á.“

„A jste si jistý?“ zeptala se a celá ta surrealistická podstata

nemocničního systému na mě najednou dolehla a vtlačila mě do židle, jako kdyby mě tam zamáčkla obrovský vlhký polštář.

„Naprosto jistý,“ opáčil jsem chabě a zaklonil se, co jen vratká židlička dovolila.

„Ted' to budu muset přepsat v počítači,“ prohlásila mrzutě. „Do háje s tím.“

Párkrát jsem naprázdno otevřel a zase zavřel pusku jako lekající ryba, zatímco žena pomalu datlovala na klávesnici. Bylo toho na mě prostě příliš; dokonce i její lakonické „do háje s tím“ bylo urážkou rozumu. V sázce je Debořin život – neměly by tu nastat zuřivé vývěry aktivity doprovázené nadávkami všech osob schopných stát a mluvit? Třeba bych sem mohl dovézt Hernanda Mezu, aby jim dal pár kurzů o správném jazykovém přístupu vůči hrozící zkáze.

Nakonec to trvalo déle, než se zdálo vůbec technicky možné a lidské, konečně jsme však vyplnili všechny formuláře a kolonky a přesvědčil jsem dotyčnou, že jako nejbližší příbuzný *plus* policista mám veškeré myslitelné právo vidět svou sestru. Leč v tomto slzavém údolí jsou věci pochopitelně tak, jak jsou, takže jsem ji nemohl doopravdy vidět. Jen mi dovolili stát na chodbě u malého, špehýrce podobného okénka a pozorovat podle mě příliš velký sběh lidí ve světle zelených plášťů, jak se rojí kolem stolu a provádějí s Deborou strašlivé a nepředstavitelné věci.

A tak jsem tam stál nejspíš několik staletí, pozoroval dění a sem tam odvracel zrak, když se nad sestrou objevila obzvlášť zakrvácená ruka nebo nástroj. Zápach chemikálií, krve, potu a strachu se téměř nedal snést. Ale nakonec, když jsem cítil, jak Země zemřela a poztrácela ve vesmíru atmosféru a Slunce zestárla a vychladlo, všichni konečně odstoupili od stolu a několik z nich začalo tlačit její pojízdná nosítka ke dveřím. Ustoupil jsem a sledoval, jak s ní vyjíždějí na chodbu a odvázejí ji pryč; pak jsem popadl za rameno jednoho z mužů, který vyšel mezi posledními a vypadal na jejich šéfa. Byla to nejspíš chyba: má ruka se dotkla něčeho studeného, vlhkého a lepkavého, a když jsem ji odtáhl, uviděl jsem, že je celá od krve. Na chvilku se mi udělalo nevolno, cítil jsem se pošpiněný a začala se mě zmocňovat panika, ale jak se chirurg otočil, aby se na mě podíval, včas jsem se vzpamatoval.

„Jak je jí?“ zeptal jsem se ho.

Podíval se do chodby, kterou odváželi mou sestru, a pak zpět na mě. „A kdo jste?“ odpověděl otázkou.

„Její bratr,“ řekl jsem. „Tak co, bude v pořádku?“

Chmurně se pousmál. „Zatím je na prognózy příliš brzy,“ prohlásil. „Ztratila hrozné množství krve. Buď bude v pořádku, anebo se mohou objevit komplikace. Zatím ještě nevíme.“

„Jaké komplikace?“ zeptal jsem se. Přišlo mi to jako nanejvýš rozumná otázka, ale on jen podrážděně sykl a potřásl hlavou.

„Cokoli od infekce k poškození mozku,“ řekl. „Ještě tak den nebo dva budou kritické, takže musíte počkat, dokud nebudeme vědět víc, chápete?“ Obdařil mě dalším pousmáním a odešel opačným směrem, než odvezli Deboru.

Díval jsem se za ním a přemýšlel o poškození mozku. Pak jsem se otočil a vydal se za pojízdnými nosítky, která odvážela Deboru chodbou pryč.

KAPITOLA 12

Deboru obklopovala taková spousta přístrojů, že mi chvíli trvalo, než jsem ji mezi vším tím bzučícím a pocvakávajícím šrotem našel. Ležela bez hnutí na lůžku, do ní a z ní vedly hadičky, obličej jí napůl zakrývala dýchací maska a měla ho skoro tak bílý jako polštář, na kterém spočíval. Stál jsem tam a asi minutu jen hleděl a nevěděl, co mám dělat. Vynaložil jsem veškeré úsilí a důvtip, abych se k ní dostal, a teď jsem tu byl a marně vzpomínal, jestli jsem někdy četl něco o tom, jak se správně postupuje při návštěvě nejbližších a nejdražších osob na jipce. Měl bych ji držet za ruku? Připadalo mi to pravděpodobné, ale nebyl jsem si jistý a do bližší ruky měla připojenou nitrožilní výživu; a tak mi nepřišlo jako dobrý nápad riskovat, že se jí uvolní.

Místo toho jsem si našel židli a skrčil se pod jeden z přístrojů na udržování životních funkcí. Přisunul jsem se co nejbliž k posteli, aby to ještě bylo bezpečné, a připravil jsem se na čekání.

Uběhlo však jen pár minut a ode dveří se ozval nějaký zvuk; pohled odhalil, že jde o hubeného černého policistu, kterého jsem znal od vidění, Wilkinse. Strčil hlavu dovnitř a zeptal se: „Ahoj, jste Dexter, že jo?“ Přikývl jsem a ukázal mu průkazku. Wilkins kývl k Deboře. „Jak je jí?“

„Ještě se nic neví,“ řekl jsem.

„Je mi to líto,“ řekl a pokrčil rameny. „Kapitán chtěl, aby tu někdo hlídal, takže budu venku.“

„Díky,“ zašeptal jsem a on se otočil, aby opět zaujal své místo přede dveřmi.

Zkusil jsem si představit, jaký by byl život bez Debory. Již ta myšlenka působila nepříjemně, i když jsem nedokázal říct proč. Nemohl jsem přijít na žádné velké a zřejmé rozdíly, a to mě trochu zahanbilo, proto jsem se víc vynasnažil. Příště bych možná dostal *coq au vin* v ještě teplém stavu. Neměl bych tolik modřin od jejích proslulých dloubanců lokty do žeber. A nemusel bych se také bát, že

mě strčí za mříže. To všechno bylo dobré – tak proč ty obavy?

Chladná logika mi tedy nijak zvlášť nepomohla. A co když přežije, ale bude mít poškozený mozek? To by zřejmě výrazně ovlivnilo její kariéru u policie. Mohla by zůstat odkázaná na cizí péči, krmení lžičkou, pleny pro dospělé – nic z toho by se při policejní práci nevyjímalo dobře. A kdo by asi vykonával nekonečnou a únavnou otročinu péče o ni? Nevím toho moc o zdravotním pojištění, ale je mi jasné, že péči na plný úvazek nejspíš žádná pojišťovna hradit nebude. A kdybych se o ni staral já? Určitě by mi to zabralo pořádný kus volného času. Jenže kdo jiný, když ne já? Na celém širém světě už nemá nikoho jiného. Jen drahouska dobrosrdečného Dextera; nikoho jiného, kdo by ji vozil na invalidním křesle, vařil jí kaši, něžně otíral oslintané koutky úst. Byl bych k ní připoután po zbytek jejího života, daleko od slunečných let, seděli bychom spolu a zírali na televizní soutěže, zatímco zbytek světa by se dál veselil, zabíjel a páchal na sobě násilí bez mého přispění.

Těsně předtím, než mě definitivně zaplavila obrovská vlna ufňukané sebelítosti, jsem si vzpomněl na Kylea Chutského. Označit ho za Debořina kluka by bylo nepřesné, protože spolu již přes rok bydleli a vypadalo to mezi nimi vážněji. Kromě toho nebyl žádný kluk. Byl přinejmenším o deset let starší než Deb, hodně veliký a chyběla mu levá ruka a pravá noha jako důsledek setkání se stejným chirurgem-amatérem, který tak upravil seržanta Doakese.

Abych byl k sobě naprosto upřímný, což je, myslím, velmi důležité, nevzpomněl jsem si na něj pouze proto, že jsem chtěl, aby se o hypoteticky mozkově postiženou Deboru staral někdo jiný. Spíš mě napadlo, že by ho nejspíš zajímalo, že je Deb právě na jipce.

Tak jsem vytáhl mobil a zavolal mu. Ozval se téměř okamžitě.

„Haló?“

„Kyle, tady je Dexter,“ řekl jsem.

„Ahoj, kámo,“ pronesl tím svým nuceně veselým hlasem. „Co se děje?“

„Sedím u Debory,“ oznámil jsem. „Na jipce v Jacksonově.“

„Co se stalo?“ zeptal se po krátké odmlce.

„Je pobodaná,“ řekl jsem. „Ztratila spoustu krve.“

„Jedu tam,“ prohlásil a zavěsil.

Bylo to od Chutského hezké, že má takovou starost a hned jede. Třeba mi pomůže s tou kaší a budeme se střídát při tlačení jejího vozíku. Je dobré někoho mít.

To mi připomnělo, že i já někoho mám – anebo alespoň mám mít. Ritu jistě bude zajímat, že zase přijedu pozdě, než mi upeče bažantí suflé. Zavolal jsem jí do práce, rychle jí oznámil, co se děje, a zavěsil dřív, než začala s nekonečným ó-můj-bože.

Chutsky se vbelhal do pokoje za patnáct minut v závěsu se sestrou, která se očividně snažila zajistit, aby byl naprosto spokojený se vším od výběru pokoje až po výzdobu jipky. „To je ona,“ informovala ho kvapně.

„Díky, Glorie,“ utrousil Chutsky a měl oči jen pro Deboru. Sestra ještě chvílku nervózně přešlapovala a pak váhavě odešla.

Chutsky mezitím došel k lůžku a vzal Deboru za ruku – potěšilo mě, že jsem se nemýlil; držet za ruku je tedy skutečně správná reakce.

„Co se stalo, kámo?“ zeptal se a stále upřeně hleděl na Deboru.

Podal jsem mu stručnou zprávu, poslouchal mě, aniž by se na mě podíval, držení ruky přerušil jen na okamžik, aby Deboře odhrnul kadeř z čela. Když jsem skončil, jen nepřítomně přikývl: „Co říkají doktoři?“

„Prý musíme čekat,“ odpověděl jsem.

Netrpělivě mávl rukou, hák nahrazující levou dlaň se stříbřitě zaleskl. „To říkají vždycky,“ zavrčel. „Co ještě?“

„Že hrozí trvalé následky,“ přiznal jsem. „Dokonce i poškození mozku.“

Přikývl. „Ztratila spoustu krve,“ poznamenal, nebyla to otázka, ale já stejně odpověděl: „Přesně tak.“

„Zavolal jsem jednomu člověku, jede sem z Bethesdy,“ řekl Chutsky. „Za pár hodin dorazí.“

Nenapadlo mě, jak na to zareagovat. Člověk? Z Bethesdy? Je to snad dobrá zpráva? A pokud ano, tak proč? Nepřišel jsem na jedinou věc, která by nadřazovala Bethesdu nad třeba Cleveland, až na to, že byla v Marylandu, a ne v Ohio. Co za člověka sem má přijet? A proč? Jenže mě rovněž nenapadlo, jak se na to nezávadně zeptat. Mozek mi z nějakého důvodu nepracoval s obvyklou chladnokrevnou výkonností. A tak jsem jen sledoval, jak si Chutsky přitáhl na opačnou stranu lůžka další židli, aby mohl dál držet Deboru za ruku a přitom sedět. Teprve až

se usadil, podíval se přímo na mě. „Dextere,“ hlesl.

„Ano?“ ozval jsem se vstřícně.

„Myslíš, že bys mohl někde sehnat kafe? A třeba koblihu nebo něco podobného?“

Jeho žádost mě dokonale překvapila – ne že by šlo o něco tak absurdního, ale protože mi mluvil z duše a přišlo mi to přirozené jako dýchat. Moje obvyklá doba oběda už dávno minula a já nic nejedl, a navíc jsem si na jídlo ani nevzpomněl. Ale teď, když se o něm Chutsky zmínil, mi to přišlo nevhodné stejně jako začít zpívat v kostele „Sedla Anka sedla“.

Jenže něco namítat mi přišlo ještě podivnější. A tak jsem vstal, prohlásil: „Uvidím, co se dá dělat,“ vyklouzl ven a vydal jsem se pátrat po chodbách.

Za pár minut jsem se vrátil se dvěma kelímky kávy a čtyřmi koblihami. Zastavil jsem se ještě na chodbě, ani nevím proč, a nahlédl dovnitř. Chutsky se předkláněl, oči měl zavřené a tiskl si Debořinu ruku na čelo. Rty se mu hýbaly, i když jsem přes zvuky přístrojů na podporu životních funkcí nic neslyšel. Modlil se? Přišlo mi to jako zatím nejpodivnější věc. Asi jsem ho neznal dost dobře, ale z toho, co jsem o něm věděl, mi vůbec nepřípadal jako někdo, kdo má ve zvyku se modlit. Ale v každém případě to bylo trapné, něco, co jste doopravdy nechtěli vidět, jako když zahlédnete někoho, kdo se šťourá prstem v nose. Když jsem se vracel na svou židli, odkašlal jsem si, ale nevzhlédl ke mně.

Kromě toho, že bych mu řekl nahlas něco uklidňujícího a nejspíš tak narušil jeho náboženské vytržení, jsem neměl na práci nic konstruktivního. Tak jsem si sedl a pustil se do koblih. Skoro jsem dojedl první, když Chutsky konečně vzhlédl. „No,“ ozval se. „Tak cos sehnal?“

Podal jsem mu kávu a dvě koblihy. Popadl pravou rukou kelímek a hák prostrčil otvory v koblihách. „Díky,“ zamumlal. Opřel si kelímek o kolena a odklopil prstem víčko; koblihy se mu dál kývaly na háku, ukousl si z jedné. „Mmm,“ pochválil. „Neobědval jsem. Čekal jsem, že mi Debora zavolá, a myslel jsem, že se najím s váma. Jenže...“ nedopověděl a opět ukousl z koblihy.

Mlčky dojedl, ticho narušil, jen když usrkával kávu; využil jsem

toho a snědl svoje koblihy. Pak jsme oba jen seděli a hleděli na Deboru, jako by byla hrdinkou naší oblíbené televizní show. Sem tam některý z přístrojů vydal podivný zvuk a shodně jsme se po něm ohlédli. Ale jinak se nic neměnilo. Debora dál ležela se zavřenýma očima, pomalu a přerývaně dýchala a doprovázel ji zvuk respirátoru připomínající Dartha Vadera.

Seděl jsem tam přinejmenším hodinu a žádné náhlé osvětlení ani radostné poznání se nedostavovalo. A pokud jsem mohl hádat, Chutsky byl na tom stejně. Sice nepropukl v pláč, ale vypadal unaveně a zvadle, hůř než jsem si ho kdy pamatoval, až na tu chvíli, kdy jsem ho zachránil před mužem, který mu uřízl ruku a nohu. A předpokládám, že ani já jsem nevypadal o nic lépe, ačkoli s tím jsem si nikdy nedělal starosti, teď ani nikdy jindy. Popravdě jsem si nikdy s ničím příliš nedělal starosti – s plánováním, to ano, zajišťováním, aby při mých nočních výletech šlo všechno bez problémů. Děláním starostí však bylo spíše emoční činností než rozumovou a doposud mě nikdy nesoužilo.

Ale teď? Dexter si dělal starosti. Bylo to překvapivě snadné a celkem i zábavné. Dobrá, užil jsem si, ale to bylo asi tak všechno, co jsem mohl dělat kromě kousání nehtů.

Ovšemže bude v pořádku. Anebo ne? „Musíme čekat“ mi začalo připadat stále zlověstnější. Dalo se tomu prohlášení vůbec věřit? Neexistuje nějaký předpis, standardní lékařský postup nařizující informovat nejbližší příbuzenstvo, že jejich milovaní buď umírají, anebo se z nich staly nemohoucí trosky? Třeba to informování, že všechno nemusí být v pořádku, začíná frází – „musíme čekat“ – a pak se jim postupně sdělí, že všechno je už navždy v háji.

Ale neexistuje taky nějaký zákon, který požaduje, aby lékaři o těchto věcech říkali pravdu? Anebo se to týká automechaniků? A existuje, lékařsky řečeno, něco jako pravda? Neměl jsem tušení – tohle byl pro mě nový svět a nelíbil se mi, ale ať už byla pravda jakákoli, je na ni skutečně příliš brzy a budu muset počkat a, což je pro mě šok, nejsem v tom zdaleka tak dobrý, jak jsem si myslel.

Když mi začalo znovu kručet v břiše, usoudil jsem, že už je nejspíš večer, ale pohled na hodinky mi prozradil, že za pár minut budou teprve čtyři.

Dvacet minut nato dorazil Chutského muž z Bethesdy. Nevěděl

jsem, koho mám přesně čekat, ale i tak mě překvapil. Měl tak sto šedesát sedm centimetrů, byl plešatý a tlustý s masivními zlatými brýlemi; přišel se dvěma lékaři, kteří operovali Deboru. Cupali za ním jako středoškolské novicky za královnou školy, dychtiví ukázat mu věci, které by mu udělaly radost. Chutsky při jeho příchodu vyskočil.

„Doktore Teidele!“ přivítal ho.

Teidel na něj kývl a řekl „Ven“ s kývnutím, které zahrnovalo i mě.

Chutsky přikývl, popadl mě za rameno, a když mě vystřkoval z pokoje, Teidel a jeho dva satelity již odhrnovali příkrývku, aby Deboru vyšetřili.

„Ten muž je nejlepší,“ prohlásil Chutsky, a přestože pořád neřekl, v čem je nejlepší, usoudil jsem, že asi v něčem ohledně medicíny.

„Co bude dělat?“ zeptal jsem se a Chutsky pokrčil rameny.

„Co je potřeba,“ řekl. „Tak pojd', skočíme se někam najíst. Tohle nemusíme vidět.“

Neznělo to bůhvíjak přesvědčivě, ale Chutskému se zjevně ulevilo, když teď velel Teidel, a tak jsem ho následoval do malé přeplněné kavárničky v přízemí hned u parkoviště. Stěsnali jsme se ke stolku v rohu, snědli blíže neurčitelné sendviče, a i když jsem ho o to nežádal, Chutsky mi vyprávěl něco víc o doktorovi z Bethesdy.

„Ten chlap je úžasnej,“ začal. „Před deseti lety dal znovu dohromady mě. Byl jsem na tom mnohem hůř než Debora, to mi věř, a on mě poskládal hezky kousek po kousku dohromady a navíc do funkčního stavu.“

„Což je neméně důležité,“ poznamenal jsem a Chutsky přikývl, jako kdyby mě poslouchal.

„Přísahám,“ dodal, „že je Teidel prostě nejlepší. Viděls, jak se k němu chovají doktoři?“

„Jako by mu chtěli umýt nohy a oloupat pomeranč,“ přikývl jsem.

Chutsky se zdvořile uchechl. „Jo,“ a dodal stejně krátký úsměv. „Teď už bude v pořádku,“ prohlásil. „Prostě v pořádku.“

Nevěděl jsem však, jestli se snaží přesvědčit mě, nebo sám sebe.

KAPITOLA 13

Když jsem se vrátil z jídla, byl dr. Teidl v místnosti lékařů. Seděl u stolu a usrkával kávu, což působilo podivně a nevhodně, jako kdyby za stolem trůnil pes a packu měl plnou karet. Pokud byl Teidel zázračný spasitel, jak se mohl věnovat i obyčejným lidským věcem? A když při našem příchodu vzhlédl, měl i lidské oči, unavené a bez špetky božské inspirace, a ani jeho úvodní slova mě nenaplnila úžasem.

„Je příliš brzy říct něco s jistotou,“ oznámil Chutskému a já byl alespoň vděčný za mírnou obměnu standardní medicínské mantry. „Ještě nenastal vrchol krize, a to by mohlo všechno změnit.“ Upil z hrnku. „Je mladá a silná. Zdejší lékaři jsou velice zdatní. Jste v dobrých rukou. Ale ještě mohou nastat komplikace.“

„Nemohl byste něco udělat?“ zeptal se Chutsky velice nejistě a pokorně, jako by žádal Boha o nové kolo.

„Myslíte nějakou magickou operaci nebo fantastickou novou metodu?“ otázal se Teidel. Upil kávy. „Ne. Vůbec nic. Musíte prostě čekat.“ Podíval se na hodinky a vstal. „Musím chytit letadlo.“

Chutsky se vrhl k němu a začal mu třást rukou. „Děkuju vám, doktore. Moc si toho vážím. Díky.“

Teidel vysvobodil ruku z jeho sevření. „Není zač,“ utrousil a zamířil ke dveřím.

Sledovali jsme, jak odchází. „Cítím se mnohem líp,“ poznamenal Chutsky. „Jen dostat ho sem byl úspěch.“ Podíval se na mě, jako bych řekl něco opovržlivého, a dodal: „Opravdu. Teď už bude v pořádku.“

Přál bych si sdílet jeho přesvědčení. Já nevěděl, jestli bude Debora zase v pořádku. Upřímně jsem tomu chtěl věřit, ale nejsem tak dobrý v obelhávání sebe sama jako většina lidí, a vždy jsem zjistil, že pokud si záležitosti mohou vybrat, jak se vyvinou, většinou je to k horšímu.

Jenže něco takového jsem nemohl hlásat na jipce, aniž bych vyvolal bouři negativních emocí zaostřenou na mě, proto jsem zamumlal něco příhodného a šli jsme se opět posadit vedle Debořina lůžka. Wilkins dál

postával za dveřmi a Debora také nedoznala žádné viditelné změny, a to bez ohledu na to, jak dlouho jsme u ní seděli a jak upřeně jsme na ni zírali; nic se nedělo, jen přístroje bzučely, cvakaly a sem tam v nich cinklo.

Chutsky se do ní vpíjel očima, jako by ji mohl donutit jen silou pohledu vstát a promluvit. Nefungovalo to. Po nějaké době přenesl pohled na mě. „Ten, co to udělal,“ řekl. „Dostali ho, že jo?“

„Je zavřený,“ ujistil jsem ho. „V cele.“

Chutsky přikývl a vypadalo to, že chce ještě něco říct. Podíval se k oknu, povzdechl si a pak se vrátil k zírání na Deboru.

Dexter je široko daleko proslulý hloubkou a pronikavostí intelektu, ale až teprve kolem půlnoci mi došlo, že nemá smysl sedět a zírat na Debořinu nehybnou postavu. Ani Chutského pohled, co do pronikavosti soupeřící s Davidem Copperfieldem, ji nedonutil vyskočit na nohy, a dalo-li se věřit lékařům, ještě nějakou dobu se nebude nijak projevovat; takže namísto dřepění zde, pomalého zapouštění kořenů do podlahy a přeměny ve zhroucenou trosku s červenýma očima bude pro Dextera smysluplnější, aby odvrávoral do postele na pár hodin neklidného spánku.

Chutsky nic nenamítal; jen mávl rukou a zamumlal něco o tom, že bude bránit pevnost, a tak jsem se vypotácel z jipky do teplé a vlhké miamské noci. Po sterilním chladu nemocnice to byla příjemná změna, zastavil jsem se, abych se nadýchal trochu vůně vegetace a výfukových plynů. Na obloze se vznášel pořádný kus zavile žlutého měsíce a pro sebe se pochechtával, já však jeho vábení necítil. Nemohl jsem se naprosto soustředit na slastný třpyt nože ani na divoký noční tanec radostných stínů, po kterém jsem tak toužil. Ne když uvnitř ležela bez hnutí Debora. Ne že by něco bylo špatně – ale prostě jsem se necítil. Necítil jsem nic, jen únavu, netečnost a prázdnotu.

Dobrá, nemohl jsem vyléčit netečnost a prázdnotu a nemohl jsem ani vyléčit Deboru, alespoň jsem však mohl něco udělat s únavou.

Jel jsem domů.

Vzbudil jsem se brzy s pachutí v ústech. Rita se již otáčela v kuchyni, a než jsem si stačil sednout, postavila přede mě šálek kávy. „Jak je jí?“ zeptala se.

„Zatím musíme čekat,“ řekl jsem a ona přikývla. „To říkají

vždycky,“ poznamenala.

Zhluboka jsem se napil a vstal. „Raději zjistím, co je s ní nového,“ prohlásil jsem. Popadl jsem ze stolu u dveří mobil a zavolal Chutskému.

„Žádná změna,“ řekl vyčerpaně. „Kdyby něco, zavolám ti.“

Vrátil jsem se ke kuchyňskému stolu a sedl si, připadalo mi, že každou chvíli taky upadnu do kómatu. „Co povídal?“ zajímala se Rita.

„Žádná změna,“ odpověděl jsem a nahrbil se nad šálkem s kávou.

O několik šálků a šest borůvkových koláčků později jsem se dal trochu dohromady a byl jsem připravený vyrazit do práce. Vstal jsem od stolu, rozloučil se s Ritou a dětmi a zamířil ke dveřím. Budu se jako vždy věnovat denní rutině a nechám se ukolébat běžným rytmem svého umělého života do syntetického klidu.

Jenže práce mi oproti předpokladu klid nepřinesla. Všude mě vítaly vstřícně pohřební tváře a tlumené hlasy se ptaly: „Jak je jí?“ Zdálo se, že celá budova pulzuje účastí a duní bojovým pokřikem „Zatím musíme čekat“. Podlehl tomu dokonce i Vince Masuoka. Přinesl mi koblihy – podruhé tenhle týden! – a v záchvatu sympatie a laskavosti mi nechal ty s bavorským krémem.

„Jak je jí?“ zeptal se, když mi jednu podával.

„Ztratila hodně krve,“ sdělil jsem mu spíše kvůli rozmanitosti, abych si neobrousil jazyk omíláním stále stejné fráze. „Pořád je ještě na jipce.“

„V Jacksonově jsou na tyhle věci dobří,“ řekl. „Mají ohromnou praxi.“

„Byl bych radši, kdyby se cvičili na někom jiném,“ namítl jsem a spořádal koblihu.

Seděl jsem u sebe ani ne deset minut, když mi zavolala Gwen, osobní asistentka kapitána Matthewse. „Kapitán vás chce vidět, hned,“ oznámila mi.

„Takový příjemný hlas – to může být jen můj zářící anděl Gwen,“ zacukroval jsem.

„Tím ‚hned‘ myslí hned,“ štěkla a zavěsila. Já také.

Stihl jsem to do kapitánovy kanceláře za necelé čtyři minuty a odměnil mě pohled na Gwen v celé její kráse. Odjakživa byla Matthewsovou asistentkou, již od doby, kdy se jí ještě říkalo

sekretářka, a to ze dvou důvodů. Za prvé byla neuvěřitelně schopná. A za druhé byla neuvěřitelně tuctová a žádná z kapitánových tří manželek na ni ani při sebevětší snaze nedokázala žárlit.

Kombinace těchto dvou vlastností ji učinila pro mě neodolatelnou a nemohl jsem projít kolem ní, aniž bych ji obdařil nějakým vtípkem z bezedné studnice svého perlivého důvtipu. „Ach, Gwendolyn,“ zadeklamoval jsem. „Sladká siréno jižního Miami.“

„Čeká na vás,“ řekla suše.

„Zapomeňme na něj,“ ponoukal jsem ji. „Prchněte se mnou a budeme se věnovat zhýrálému životu.“

„Běžte dál,“ kývla ke dveřím. „Do konferenční místnosti.“

Předpokládal jsem, že mi kapitán chce vyjádřit oficiálně soustrast, avšak konferenční místnost byla pro něco takového divné místo. Jenže on je kapitán a Dexter jen pouhý pěšák, a tak jsem šel dál.

Kapitán Matthews na mě skutečně už čekal. Už tam sedělo několik lidí, většinu z nich jsem znal a žádný z nich nevěstil nic dobrého. Byl tam Israel Salguero, šéf vnitřních záležitostí; již on sám o sobě znamenal problémy. Navíc ho však doprovázela ještě Irene Cappucciová, tu jsem znal jen od vidění a podle její pověsti. Pracovala jako starší partner pro oddělení a objevovala se jen občas, když proti nám někdo podal věrohodnou a opodstatněnou žalobu. A vedle ní seděl další právník oddělení Ed Beasley.

Na protější straně stolu byl poručík Stein, důstojník pro styk s veřejností, který se zaměřoval na uhlazování záležitostí jednotky, aby policie nevypadala jako zuřivá horda Vizigótů. Takhle pohromadě rozhodně netvořili sešlost vybranou pro utěšení Dextera.

Na jedné z židlí vedle Matthewse seděl cizinec a již ze střihu jeho zjevně drahého obleku bylo jasné, že to není policista. Byl černý, s výrazem samolibé blahosklonnosti na tváři a s vyholenou hlavou, která se tak leskla, že si ji podle mě musel pulírovat leštěnkou na nábytek, a jak jsem ho sledoval, ohnul ruku, až se mu vyhrnul rukáv a odhalil velký diamantový manžetový knoflíček a nádherné rolexky.

„Morgane,“ ozval se Matthews, když jsem došel k židli a snažil se potlačit záchvat paniky. „Jak je jí?“

„Zatím musíme čekat,“ oznámil jsem.

Přikývl. „No, jsem si jistý, že my všichni tady, ehm, doufáme v

nejlepší,“ řekl. „Je dobrá policistka a její otec byl, ehm – pochopitelně i váš otec...“ Odkášlal si a navázal: „Tedy, ehm, lékaři v Jacksonově jsou nejlepší a chci, abyste věděl, že jestli může naše oddělení něco udělat, ehm...“ Muž vedle Matthewse k němu vzhledl a pak se podíval na mě; Matthews kývl. „Posaďte se,“ vyzval mě.

Odtáhl jsem židli od stolu a posadil se, aniž bych tušil, co se děje, avšak byl jsem si naprosto jistý, že se mi to nebude líbit.

Kapitán Matthews mé tušení vzápětí potvrdil. „Toto je jen informativní schůzka,“ ohlásil. „Jen... ehm, hm.“

Cizinec otočil velké zářivé oči ke kapitánovi, účinek byl zničující, a pak se podíval opět na mě. „Zastupuji Alexe Doncevice,“ řekl.

To jméno mi naprosto nic neříkalo, ale pronesl ho s takovým úlisným důrazem, že jsem si byl jist, že by mělo, takže jsem jen přikývl a dodal: „Aha, tak dobře.“

„V první řadě,“ navázal, „požaduji jeho okamžité propuštění. A za druhé...“ odmlčel se, zjevně kvůli dramatickému účinku a tomu, aby nechal svůj oprávněný hněv narůst a vyšlehnout do místnosti. „Za druhé,“ zaburácel, jako by oslovoval dav ve velkém sále, „zvažujeme žalobu pro újmu na zdraví.“

Zamrkal jsem. Všichni se dívali na mě, jistě jsem důležitou součástí něčeho dost děsivého, ale stále jsem neměl tušení čeho. „To skutečně nerad slyším,“ řekl jsem.

„Heďte,“ prohlásil Matthews. „Jde jen o informativní předběžnou schůzku. Protože tady pan Simeon, ech – má v komunitě velice uznávanou pozici. V naší komunitě,“ dodal.

„A protože jeho klient je zatčený za několik závažných trestných činů,“ ozvala se Irene Cappucciová.

„*Neoprávněně* zatčený,“ upřesnil Simeon.

„To se ještě musí prokázat,“ odsekla Cappucciová. Kývla na mě. „Pan Morgan na to nejspíš může vrhnout světlo.“

„No dobrá,“ řekl Matthews. „Já jen... ehm.“ Položil ruce na konferenční stůl a sklopil hlavu. „Důležité je, prostě – ehm, Irene?“

Cappucciová přikývla a pohlédla na mě. „Můžete nám *přesně* vyličit, co se stalo včera a vedlo k útoku na detektiva Morganovou?“

„Dobře víte, že by vám to u soudu neprošlo, Irene,“ poznamenal Simeon. „Útok? Ale no tak.“

Cappucciová se na něj zadívala chladným pohledem bez mrkání, zdálo se to jako věčnost, ale nejspíš to netrvalo déle než deset vteřin. „No dobrá,“ řekla a otočila se zpátky ke mně. „Co vedlo k tomu, že jeho klient vrazil nůž do Debory Morganové? Nepopíráte přece, že ji pobodal, že ne?“ obrátila se na Simeona.

„Poslechněme si, co se stalo,“ odtušil s pousmáním Simeon.

Cappucciová na mě kývla. „Tak spusťte,“ vyzvala mě. „A hezky od začátku.“

„Dobrá,“ řekl jsem a víc jsem ze sebe v tu chvíli nevypravil. Cítil jsem, jak se na mě upírají pohledy všech u stolu, a slyšel jsem tikat hodinky, ale nedokázal jsem vymyslet nic souvislého. Bylo sice hezké konečně se dozvědět, kdo je Alex Doncevic; nikdy nezaškodí znát jména lidí, kteří pobodali vaše rodinné příslušníky.

Jenže ať už byl Alex Doncevic kdokoli, nejednalo se o jméno na seznamu, který jsme s Deborou prověřovali. Když klepala na ty dveře, hledala někoho jménem Brandon Weiss, a byla pobodána někým úplně jiným, kdo zpanikařil a při pouhém pohledu na policejní odznak se pokusil ji zavraždit a uprchnout?

Dexter nevyžaduje, aby se život vždy vyvíjel racionálním způsobem. Koneckonců přebývám zde a vím, že logika ne. Ale tohle nedávalo vůbec smysl, pokud nepřijmu ideu, že když v Miami zaklepete u náhodných dveří, jeden ze tří lidí, kteří vám otevrou, je připravený vás zabít. A i když tahle představa měla své nepopíratelné kouzlo, nepřišla mi nějak zvlášť pravděpodobná.

A ke všemu v okamžiku, kdy to udělal, byl důležitější fakt, že Deboru bodnul Doncevic. Ale proč to způsobilo sešlost této hvězdné velikosti, jsem stále netušil. Matthews, Cappucciová, Salguero – tihle lidé se nescházejí každý den u kávy.

A tak jsem věděl, že se stalo něco nepříjemného a že to, co řeknu, bude mít velký význam, ale jelikož netuším, co „to“ je, nevím ani, co říct, abych vše ještě nezhoršil. Měl jsem prostě příliš málo informací, které nezapadaly jedna do druhé, a ani můj gigantický mozek z nich nedokázal nic poskládat. Odkášlal jsem si a doufal, že tím získám trochu času, ale šlo jen o pár vteřin a všichni se na mě dál dívali.

„Dobrá,“ řekl jsem znovu. „Ehm, takže od začátku? Chcete říct, ehm...“

„Jeli jste vyslechnout pana Doncevice,“ napověděla Cappucciová.

„No, ehm – ne tak zcela.“

„Ne tak zcela,“ opáčil Simeon, jako by jeden z nás nechápal, co ta slova znamenají. „Co tím chcete říct, ne tak zcela?“

„Jeli jsme vyslechnout člověka jménem Brandon Weiss,“ upřesnil jsem. „Dveře však otevřel Doncevic.“

Cappucciová přikývla. „A co řekl, když se seržantka Morganová legitimovala?“

„To nevím,“ odpověděl jsem.

Simeon střelil pohledem po Cappucciové. „Dělá obstrukce,“ zašeptal hodně nahlas. Jen mávla rukou.

„Pane Morgane,“ řekla a podívala se do složky na stole před sebou. „Dextere.“ Věnovala mi krátký škleb, který zřejmě považovala za hřejivý úsměv. „Nejste tu pod přísahou a nic vám nehrozí. Jen potřebujeme vědět, co se stalo, co vedlo k tomu pobodání.“

„Rozumím vám,“ řekl jsem. „Ale já seděl v autě.“

Simeon se napřímil téměř do pozoru. „V autě,“ opáčil. „Takže ne u dveří se seržantkou Morganovou.“

„Přesně tak.“

„Takže jste neslyšel, co řekla – anebo neřekla,“ zdůraznil a povytáhl jedno z obočí tak vysoko, že mohlo na té jeho holé hlavě aspirovat na tupé.

„To je pravda.“

Cappucciová se předklonila a vpadla: „Ale vypověděl jste, že seržantka Morganová ukázala svůj odznak.“

„Ano,“ potvrdil jsem. „Viděl jsem ji.“

„A seděl v autě *jak* daleko?“ zeptal se Simeon. „Víte, co bych s tímhle u soudu udělal?“

Matthews si odkašlal. „Nemusíme, ehm – soud ne, ehm, proč hned předpokládat, že to skončí u soudu?“ namítl.

„Byl jsem mnohem blíž, když se pokusil pobodat mě,“ vmísil jsem se s tím, že bych mohl trochu pomoci.

Ale Simeon jen mávl rukou. „Sebeobrana,“ prohlásil. „Jestli se správně neidentifikovala jako policistka, měl plné právo se bránit!“

„Ukázala mu odznak, tím jsem si jistý,“ namítl jsem.

„*Nemůžete* si být jistý – ne ze vzdálenosti patnácti metrů!“ setřel mě

Simeon.

„Viděl jsem to,“ oponoval jsem a doufal, že to neznělo příliš podrážděně. „Kromě toho by na to Debora nikdy nezapomněla – znala přesný postup již od chvíle, kdy se naučila chodit.“

Simeon na mě namířil obrovský ukazováček. „A to je druhá věc, která se mi na tom vůbec nelíbí – jaký je přesně váš vztah k seržantce Morganové?“

„Je to má sestra,“ přiznal jsem.

„Tak vaše sestra,“ protáhl a znělo to, jako by říkal: „Další zavilý spiklenec.“ Teatrálně potřásl hlavou a rozhlédl se po místnosti. Rozhodně si získal všeobecnou pozornost a zjevně si to užíval. „To je čím dál lepší,“ prohlásil a vykouznil mnohem povedenější úsměv než Cappucciová.

Poprvé promluvil Salguero. „Debora Morganová má čistý záznam. Pochází z policejní rodiny a je čistá v každém ohledu a vždy byla.“

„Policejní rodina ještě neznamená čistá,“ namítl Simeon. „Ale znamená velkou modrou zeď a vy to víte. Tohle je jasný případ sebeobrany, zneužití pravomoci a vzájemného krytí.“ Rozhodil ruce a navázal: „Je zřejmé, že nikdy nezjistíme, co se tam doopravdy stalo, ne když jde o byzantinskou rodinu prorostlou do policejního systému a podivné styky, které má vaše oddělení. Myslím, že rozhodnutí musíme nechat na soudu.“

Nyní se poprvé ozval Ed Beasley, stroze, věcně a klidně, za což jsem měl nutkání mu vřele potřást pravicí. „Máme policistku na jednotce intenzivní péče,“ řekl. „Jen proto, že do ní váš klient vrazil nůž. To je fakt a nemusí ho zjišťovat soud, Kwami.“

Simeon na Beasleyho vycenil sadu zářivých zubů. „Možná ne, Ede,“ přitakal. „Ale pokud se vám nepodařílo zrušit listinu základních práv a svobod, můj klient má tuto možnost.“

Vstal. „V každém případě,“ dodal, „mám, myslím, dost peněz, abych dostal svého klienta ven na kauci.“ Kývl na Cappucciovou a vyšel z místnosti.

Rozhostilo se ticho, které narušilo až Matthewsovo zakašlání. „Má toho dost, Irene?“

Cappucciová zlomila tužku, kterou držela v ruce. „Se správným soudcem? Ano,“ přiznala mrzutě. „Nejspíš ano.“

„Ted' není dobré politické klima,“ dodal Beasley. „Simeon může všechno tak zamotat, že to bude vypadat jako špinavá záležitost. A my si právě ted' nemůžeme dovolit další blamáž.“

„No dobře, vážení,“ shrnul Matthews. „Připravme se na pořádnou bouřku. Poručíku Steine, zatím nechte všechno ostatní plavat. Připravte mi materiály pro tiskovou konferenci – už ted' bylo pozdě – ještě během dopoledne.“

Stein přikývl. „Dobrá,“ zabručel.

Israel Salguero vstal a řekl: „Mám taky spoustu práce, kapitáne. Z vnitřního chtějí co nejdřív začít s prošetřováním chování seržantky Morganové.“

„Tak dobře,“ povzdychl si Matthews a pak se podíval na mě. „Morgane,“ potřásl hlavou. „Kéž byste mohl být užitečnější.“

KAPITOLA 14

Alex Donevic byl na svobodě dlouho před tím, než se Debora vůbec probrala. Přesněji, Doncevice propustili z vazby v 17.17 a hodinu a dvacet čtyři minut poté Debora poprvé otevřela oči.

Věděl jsem o tom, protože mi Chutsky hned volal celý nadšený, jako by právě přeplavala kanál La Manche s klavírem na zádech. „Bude v pořádku, Dexi,“ zajásal. „Otevřela oči a podívala se na mě.“

„Řekla něco?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl. „Ale stiskla mi ruku. Zvládne to.“

Stále jsem ještě nebyl přesvědčený, že zamrkání a stisk ruky jsou ty pravé příznaky plného zotavení, bylo však hezké vědět, že dělá pokroky. Zvláště když bude potřebovat všechny síly, aby čelila Israeli Salguerovi a lidem z vnitřních záležitostí.

A také jsem přesně věděl, kdy pustili Doncevice z vazby, protože jsem se mezi setkáním v konferenční místnosti a telefonátem Chutského musel rozhodnout.

Již předtím jsem řekl, že v podstatě necítím žádné emoce. Jsem s tím vyrovnaný, protože jsem si všiml, že těm, kdo je mají, nejsou nikdy zvlášť ku prospěchu. Během tohoto dlouhého a únavného dne jsem si však povšiml podivného pocitu okolo žaludku, který rozkvetl hned poté, co mi Matthews řekl, že jsem neúčinný. Po zbytek dopoledne pak tento pocit sílil, až připomínal silné zažívací potíže, přestože určitě nesouvisel s bavorským vdolečkem se šlehačkou, který jsem snědl a na kterém jsem si náramně pochutnal.

Ne, v jádru tohoto nového a nepříjemného pocitu se skrývalo pomýšlení, že mi vůbec poprvé vadí, že život ke mně není fér.

Dexter není idealista; ví lépe než ostatní, že to „fér“ je poměrně nová a hloupá představa. Život není fér a nikdy nemůže být fér a ani by se neměl tvářit, že je fér, a tak lidé přišli s nápadem vymezit pravidla hry a udělat to pro dravce trochu složitější. Což je v pořádku. Já osobně výzvy vítám.

Ačkoli tedy život není fér, zákon a pořádek by takové měly být. A představa, že by Doncevic mohl vyváznout, zatímco Debora leží na pokraji smrti v nemocnici s tolika hadičkami vedoucími do ní a z ní, mi zkrátka přišla velice... svým způsobem... No dobrá, tak to řeknu: Nebylo to prostě fér. Ano, jsem si jistý, že pro to existují i jiná vhodná slova, ale Dexter nebude kličkovat jen proto, že tahle pravda stejně jako většina ostatních je nepříjemná. Měl jsem z celé záležitosti pronikavý pocit nespravedlnosti, a to mě ponoukalo k úvahám, co udělat, aby se věci daly opět do pořádku.

Věnoval jsem se několik hodin rutinnímu papírování, nalil jsem do sebe tři šálky příšerné kávy a přitom přemýšlel. A přemýšlel jsem i během průměrného oběda v malém podniku, který o sobě tvrdil, že nabízí středomořskou kuchyni, což by platilo jen v případě, že by člověk přijal okoralý chléb, sedlou majonézu a mastné, polostudené maso za tamní specialitu. Přemýšlel jsem i během pěti minut, kdy jsem si uklízel stůl ve své malé kanceláři.

Po všem tom dumání jsem usoudil, že můj kdysi výkonný mozek jaksi nepracuje na bývalé omračující úrovni. Vlastně mi nepracoval skoro vůbec. Možná změkl vlivem pařížské přestávky. Anebo ještě pravděpodobněji zblblnul z dlouhého a nuceného nedostatku oblíbené kratochvilé, mé osobní formy sudoku – hledání a porcování nepotrestaných zvrhlíků. Už příliš mnoho vody uběhlo od doby, kdy jsem si užil Dexterovu noční vycházku, a byl jsem si jistý, že právě městnající se napětí má na svědomí mou současnou slaboduchost. Pokud bych se řítíl vpřed na plný temný plyn, nejspíš bych si o hodně dříve dokázal uvědomit to, co je zřejmé.

Ale nakonec někde ve vzdálené mlze Dexterovy ochablé mozkové krajiny přece jen cinkl malý gong, skutečně jen slabounce. „Beng,“ zahrněl jemně a v Dexterově dotrápené hlavě konečně začalo pomalu svítat.

Vyčetli mi, že jsem nebyl příliš užitečný, a myslím, že jsem pociťoval oprávněnost tohoto obvinění. Dexter skutečně nebyl příliš užitečný; když to Debora schytala, trucoval v autě, a neochránil ji ani před útokem toho právníka s vyleštěnou hlavou.

Existoval však způsob, jak být opravdu moc moc užitečný způsobem, v němž jsem obzvlášť vynikal. Mohl bych odstranit hned

celou spoustu problémů: Debořiny, oddělení i svých vlastních, všechny hezky najednou jediným efektním tahem – anebo několika řezy, kdybych dostal záchvat hravosti. Jediné, co jsem musel udělat, bylo uvolnit se a dát volnou ruku svému podivuhodnému zvláštnímu Já, které by ukázalo zbloudilému a provinilému Doncevicovi, jak špatnou cestou se vydal.

Věděl jsem, že je Doncevic vinen – viděl jsem ho na vlastní oči, jak bodl Deboru. A existovala i vysoká pravděpodobnost, že právě on vraždil a pak naaranžoval těla, která vyvolala takový povyk a uškodila našemu životně důležitému turistickému ruchu. Odstranění Doncevice byla prakticky má občanská povinnost. A jelikož ho propustili na kauci, tak pokud zmizí, všichni usoudí, že prostě práskl do bot. Lovci odměn po něm hned začnou pátrat, ale nikomu nebude zvlášť vadit, když ho nenajdou.

Toto řešení mi přineslo silné uspokojení: je příjemné, když do sebe věci tak hezky zapadnou, a jeho elegance udělala dojem i na mého vnitřního netvora, je pořádkumilovný a líbí se mu, když jsou problémy úhledně zabaleny a odstraněny ze světa. A bylo to jediné fér.

Skvělé: strávím kvalitně vynaložený čas s Alexem Doncevicem.

Připojil jsem se na policejní síť, abych zjistil, jak to s ním vypadá, a ověřoval jsem údaje o něm každou čtvrt hodinu, když začalo být jasné, že ho propustí. V 16.32 dospělo vyřizování formalit ke konci, tak jsem se odlouдал dolů na parkoviště a odjel před vchod místního vězení.

Dorazil jsem tam právě včas, čekala na něj už spousta lidí. Simeon opravdu věděl, jak svolat velkou party, zejména pokud jde o média, a tak všichni postávali v neklidném zmateném davu a přenosové vozy, satelitní antény a krásné účesy soupeřily o každý kousek volného místa. Když Doncevic vyšel ven a Simeon ho držel kolem ramen, rozcvakaly se fotoaparáty a zaznělo žďuchání mnoha loktů, snažících se prorazit si cestu, a dav se vrhl dopředu jako smečka psů peroucích se o kus syrového masa.

Díval jsem se z auta, jak Simeon vystupuje s dlouhým a plamenným prohlášením, odpovídá na pár dotazů a pak se prodírá davem a táhne za sebou Doncevice. Nastoupili do černého SUV Lexus a odjeli; dal jsem jim pár vteřin a vyrazil za nimi.

Sledovat jiné auto je relativně snadné, zejména v Miami, kde vždy

vládne hustý provoz a všichni jednají iracionálně. A protože byla právě špička, platilo toto dvojnásob. Musel jsem se jen držet v bezpečné vzdálenosti a nechávat mezi sebou a lexusem pár aut. Simeon nedělal nic, co by naznačovalo, že si myslí, že by ho mohl někdo sledovat. A i kdyby si mě všiml, pochopitelně by usoudil, že jsem jen reportér, co chce ulovit snímek Doncevice štkajícího dojetím, a proti tomu by Simeon jistě nic nenamítal, jen by nastavil fotogeničtější půlku tváře.

Sledoval jsem je přes centrum na North Miami Avenue a dal jim trochu větší náskok, když zahrnuli na 40. severovýchodní ulici. Byl jsem si celkem jistý, kam míří, a Simeon na potvrzení toho zastavil před domem, kde Debora poprvé uviděla mého nového přítele Doncevice. Projel jsem kolem, jednou objel blok a vrátil se právě včas, abych viděl, jak Doncevic vystupuje z lexusu a jde dovnitř.

Naštěstí jsem našel vhodné místo k parkování s výhledem na dveře. Zajel jsem tam, vypnul motor a čekal na tmu, která přijde, neboť tak jest tomu vždy, aby připravila Dextera k akci. Dnes v noci konečně po tak dlouhé a vysilující odmlce a pobytu na denním světě jsem připraven s ní splynout, oddat se její sladké a divošské hudbě a připojit pár akordů Dexterova vlastního menuetu. Přistihl jsem se, jak nedočkavě pokukuji po těžkopádném, pomalu zapadajícím slunci a nemohu se dočkat noci. Cítil jsem, jak se ke mně natahuje, jak se naklání, aby do mě mohla vprýstit, rozepnout křídla, ulevit zatvrdlým, příliš dlouho neužívaným svalům a připravit mě ke skoku –

Zazvonil mi mobil.

„To jsem já,“ zašvitořila Rita.

„O tom nepochybuju,“ vypravil jsem ze sebe.

„Myslím, že mám moc dobrou – cos to říkal?“

„Ale nic,“ pospíšil jsem si. „Tak co je s tou tvou ‚moc dobrou‘?“

„Cože?“ znovu se zarazila. „Aha – Přemýšlela jsem o tom, co jsme onehdy povídali. Víš, o Codym.“

Odtáhl jsem mysl od pulzující temnoty, kterou jsem se začínal sytit, a pokusil si vzpomenout, co jsem říkal o Codym. Něco o tom, že mu pomohu vylézt z jeho ulity, ale nevzpomněl jsem si, jestli jsme se dohodli na něčem konkrétním kromě několika vágních frází určených k uklidnění Rity, zatímco budu opatrně vést Codyho po Harryho cestě. A tak jsem jen opáčil: „No jistě. No a?“ v naději, že mi trochu napoví.

„Mluvila jsem se Susan. Víš, odnaproti z čísla 137. S tou s velkým psem,“ vychrlila.

„Aha,“ řekl jsem. „Vzpomínám si na toho psa.“ Byla to pravda – nenáviděl mě, stejně jako mě nenáviděla všechna domácí zvířata. Poznala totiž, co jsem zač, i když jejich páníčci a paničky ne.

„A znáš jejího syna Alberta? Je moc spokojený ve skautu, u vlčat. Tak mě napadlo, že by to mohlo být pro Codyho to pravé.“

Nejdřív mi ten její nápad nedával vůbec smysl. Cody? A vlče? Jako by někdo naservíroval okurkové sendviče a čaj Godzilla. Ale jak jsem si sumíroval odpověď a snažil se vymyslet něco jiného než vzteklé odmítnutí nebo hysterický smích, vlastně jsem si uvědomil, že to není vůbec špatný nápad. Ve skutečnosti to byl naopak skvělý nápad, dokonale zapadající do plánu naučit Codyho vypadat jako lidské děti. A tak, zatímco jsem balancoval mezi podrážděným odmítnutím a nadšeným přijetím, jsem naprosto zřetelně pronesl: „Dotosu těla lamo cobře.“

„Dextere, jseš v pořádku?“ zděsila se Rita.

„Já, ehm, překvapila jsi mě,“ přiznal jsem. „Zrovna jsem do něčeho zabraný. Podle mě to je ale skvělý nápad.“

„Vážně? Vážně si to myslíš?“ zjihla.

„Rozhodně,“ zdůraznil jsem. „Přesně tohle potřebuje.“

„Doufala jsem, že to řekneš,“ zavrkala. „Ale pak mě napadlo, no, nevím. Co jestli – víš, vážně si to myslíš?“

Vážně jsem si to myslel a nakonec se mi ji o tom podařilo i přesvědčit. Ale vyžádalo si to několik minut, protože Rita dokáže mluvit bez nadechování a hodně často nedokončuje věty, proto vyprodukuje tak patnáct až dvacet navzájem nesouvisejících slov na jedno moje.

Takže než jsem ji konečně uchlácholil a zavěsil, venku se znatelně setmělo, ale v mém nitru se bohužel naopak rozjasnilo. Předehra Dexterovy taneční svity nyní oněměla, rostoucí Nutkání přehlušil ryčný soundtrack Ritina telefonátu. Však se mé naladění zase vrátí, tím jsem si byl jistý.

A než se tak stane, jen abych se zabavil, zavolał jsem Chutskému.

„Ahoj, kámo,“ ozval se hned. „Znovu otevřela oči, jen před pár minutama. Doktoři si myslí, že se už začíná probírat.“

„To je báječné,“ prohlásil jsem nadšeně. „Dorazím tam až za chvíli. Musím tu ještě něco dodělat.“

„Zastavilo se tu pár lidí od vás, aby se na ni podívali,“ řekl. „Neznáš náhodou chlápka jménem Israel Salguero?“

Projel kolem mě cyklista. Narazil mi do zpětného zrcátka a klidně pokračoval v krasojízdě. „Znám ho,“ připustil jsem. „Byl tam taky?“

„Jo,“ ucedil Chutsky. „Byl tady.“ Pak se odmlčel, jako by čekal, že něco řeknu. Mě ale nic nenapadlo, a tak nakonec dodal: „Je divnej.“

„Znal se s naším otcem,“ poznamenal jsem.

„M-hm,“ zabručel. „Ještě něco?“

„No,“ navázal jsem. „Je z vnitřních záležitostí. Vyšetřuje, jak se Debora chovala při tom incidentu.“ Chutsky chvíli nevydal ani hlásku. „Jak se *ona* chovala?“ řekl nakonec. „Ano,“ potvrdil jsem. „Byla *pobodaná*.“

„Jeho právník tvrdí, že šlo o sebeobranu,“ vysvětlil jsem. „Ten hajzl,“ pronesl procítěně.

„Jsem si jistý, že si s tím nemusíme dělat starosti,“ řekl jsem konejšivě. „Znáš přece předpisy, musí se to vyšetřit.“

„Zatracenej Salguero,“ zavrčel Chutsky. „A to si sem přijde jen tak? Když je ona ještě v kómatu?“

„Zná Deboru už dlouho,“ namítl jsem. „Nejspíš se jen chtěl přesvědčit, že je v pořádku.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a pak Chutsky zabručel: „Dobrá, kámo. Když to říkáš. Ale myslím, že ho sem příště už nepustím.“

Nebyl jsem si jistý, jak by Chutského hák obstál proti Salguerovu uhlazenému a neochvějnému sebevědomí, ale měl jsem pocit, že by to byl moc zajímavý souboj. Přes veškerou falešnou dobráckost byl Chutsky chladnokrevný zabiják. Ale Salguero pracoval ve vnitřních záležitostech již roky, čímž se stal v podstatě neprůstřelným. Kdyby došlo k boji, myslím, že by se na něj mohly prodávat lístky. A také mě napadlo, že bude lepší si ten nápad nechat pro sebe, a tak jsem jen řekl: „No dobře. Uvidíme se později,“ a zavěsil jsem.

A tak, se všemi drobnými lidskými detaily, které s tím souvisejí, jsem se vrátil zpět k čekání. Kolem projížděla auta. Lidé chodili po chodníku. Dostal jsem žízeň a našel půl lahve vody na podlaze pod zadním sedadlem. Pak se konečně rozhostila úplná tma.

Počkal jsem ještě chvíli, ať pořádně prosákne do města a do mne. Byl skvělý pocit vklouznout do chladivého a pohodlného nočního obleku a ve mně prudce narůstalo očekávání podporované šepotem Temného společníka, jenž mě popoháněl, ať mu uvolním místo za volantem duše.

Konečně jsem to udělal.

Strčil jsem si do kapsy důkladnou smyčku nylonového rybářského vlasce a roli izolepy, jediných nástrojů, které jsem měl v té chvíli v autě, a vystoupil jsem.

A zaváhal: od posledního Dexterova počinku uplynula dlouhá doba, příliš dlouhá. Neprovedl jsem předběžný průzkum, a to nebylo dobré. Neměl jsem ani plán, a to bylo ještě horší. Nevěděl jsem ani, co mě čeká za dveřmi anebo co udělám, až se dostanu dovnitř. Na chvíli mě ovládla nejistota, stál jsem vedle auta a uvažoval, jestli dokážu během představení dostatečně improvizovat. Nejistota nahlodala mé brnění a nechala mě stát na jedné noze v nepřátelské temnotě, aniž bych mohl vykročit na známé území.

Bylo to celé hloupé, slabošské a chybné – a také velice nedexterovské. Skutečný Dexter žije v temnotě, probouzí se za temné noci a nachází slast, když může zaútočit ze stínů a bodat a řezat. Kdo to tedy zde stojí a váhá? Dexter přece nemá pochybnosti.

Vzhlédl jsem k noční obloze a zhluboka ji nasál. Bylo to hned lepší: plul po ní jen kousek nemocně žlutého měsíce, i tak jsem mu otevřel a on na mě spiklenecky zavyl; noc se mi rozproudila v žilách, zasnědila mě ve špičkách prstů a rozeběhla se po kůži na krku a já náhle ucítil, jak se vše změnilo z „musíme se připravit na to, co chceme udělat“ na „jsme připraveni začít“.

Stane se to nyní, tohle je ta noc, tohle je dovádění démonického Dextera a taneční kroky se mu vybaví, naše nohy si je zapamatovaly, protože vždy věděly, že jinak to být nemůže.

A černá křídla se rozepjala z vnitřní hlubiny a rozprostřela se přes noční oblohu a nesla nás vpřed.

Plachtili jsme nocí kolem bloku a opatrně zkoumali celou oblast. Dole na opačném konci ulice byla alej, ponořili jsme se do ještě hlubší temnoty, kterou nám nabízela, a vraceli jsme se tam tudy zpět k Doncevicovu domu. V dobře zamaskované garáži na dvorku mu

parkovala otlučená dodávka – rychlé chraplavé zašeptání Společníka mi prozradilo: podívej, tak vyvážel těla ven a dopravoval je k místům, kde je pak naaranžoval. A brzy odtud stejným způsobem odjede i on.

Obkroužili jsme zadní trakt domu a nenašli nic podezřelého. Za rohem byla etiopská restaurace. Zpoza vzdálených dveří zněla hlasitá hudba. Pak jsme přešli k přednímu vchodu a zazvonili. Otevřel a na okamžik se mu na tváři rozhostilo překvapení, ale to už jsme se na něj vrhli, srazili ho rychle obličejem na podlahu, na krk mu navlékli smyčku, zalepili mu ústa a stáhli izolepou ruce a nohy. Když byl bezmocný a umlčený, rychle jsme prohledali zbytek domu, ale nikoho jsme neobjevili. Našli jsme pár zajímavých věcí; moc hezké nářadí v koupelně, zastrčené pod velkou vanou. Pilky, nůžky na plech a podobně, nádherné Dexterovy sváteční hračky, a právě tam bylo i velké bílé porcelánové pozadí z domácího videa, které jsme viděli v úřadě pro turistický ruch, a to byl důkaz, přesně ten pádný důkaz, který jsme prozatím potřebovali v dnešní noci Nutkání. Doncevic je vinen. Stál zde, na této dlažbě u vany, držel tyto nástroje a prováděl nemyslitelné věci – přesně ty nemyslitelné věci, na které jsme teď mysleli my a které mu nyní provedeme.

Odtáhli jsme ho do koupelny a položili do vany a pak jsme se znovu zarazili, jen na okamžik. Tichounký, ale naléhavý šepot namítal, že něco není v pořádku, stoupal nám po páteři a rozechvíval kořeny zubů. Obrátili jsme ve vaně Doncevice tváří dolů a znovu rychle prohledali celý dům. Nebylo tam nic a nikdo, všechno *bylo* v pořádku a hlasité skučení Temného společníka přehlušilo jemný šepot a stále naléhavěji žádalo, ať se vrátíme k dílu na Doncevicovi.

Takže jsme se vrátili zpět k vaně a pustili se do práce. Spěchali jsme více než jindy, protože jsme byli na cizí půdě bez předběžného plánu a také proto, že Doncevic řekl podivnou věc, než jsme ho navždy připravili o schopnost mluvit. „Usměj se,“ vyzval mě, a to nás rozlítilo a velice rychle už pak nedokázal vyslovit nic srozumitelného. Ale byli jsme pečliví, to ano, a když jsme skončili, pocítili jsme pýchu z dobře vykonané práce. Všechno proběhlo skutečně hladce, takže jsme udělali velký skok pro lidstvo, abychom věci tohoto světa vrátili tam, kde mají být.

A všechno skutečně bylo, jak být má; když jsme skončili, zůstalo jen

několik úhledně zabalených pytlů na odpadky a jediná malá kapka Doncevicovy krve na laboratorním sklíčku, přírůstek do mé skříňky z růžového dřeva.

A jako vždy jsem se po tom všem hned cítil mnohem lépe.

KAPITOLA 15

Příští ráno se můj svět začal rozpadat.

Jel jsem do zaměstnání unavený, ale spokojený z dobře vykonané domácí práce a z minulé noci, která mi to umožnila. Sotva jsem se usadil u kávy s tím, že se vrhnu na kupu nahromaděného papírování, do dveří strčil hlavu Vince Masuoka. „Dextere,“ vybafl.

„Ano, to jsem já, jedinečný a nenahraditelný,“ prohlásil jsem s patřičnou skromností. „Slyšels to?“ zeptal se s úšklebkem typu vsadím-se-že-neslyšel. „Slyšel jsem spoustu věcí, Vinci,“ podotkl jsem. „Kterou z nich máš na mysli?“

„O pitevní zprávě,“ vyhrkl. A protože pro něj bylo očividně důležité zůstat co nejprotivnější, nic víc už neřekl, jen se na mě vyzývavě díval.

„No dobrá, Vinci,“ kapituloval jsem nakonec. „O které pitevní zprávě jsem neslyšel a která by změnila můj pohled na svět?“

Zamračil se. „Co-cože?“ zakoktal.

„Říkám, že ne, neslyšel jsem to. Tak mi to, prosím tě, řekni.“

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že tohle jsi neřikal,“ prohlásil. „Ale dobře, víš o těch šilenejch nastrčenejch tělech s ovocem a dalšíma věcmama uvnitř?“

„Na South Beach a ve Fairchild Gardens?“ ujistil jsem se.

„Správně,“ řekl. „Takže je odvezli do márnice k pitvě a patolog tvrdí, že, no prostě, že už je tam měl.“

Nevím, jestli jste si toho všimli, ale je celkem možné, že dvě lidské bytosti spolu rozmlouvají, přičemž jedna nebo obě zúčastněné strany nemají vůbec představu, o čem hovoří. Přišlo mi, že jsem se ocitl právě v jednom z takových zmatených rozhovorů, protože zatím jediné, co mi povídání s Vincem přineslo, bylo stále sílící podráždění.

„Vinci,“ odsekl jsem. „Prosím tě, používej krátká a jednoduchá slova a konečně mi řekni, co máš na srdci, než ti rozbiju o hlavu židli.“

„Vždyť ti to říkám,“ ohradil se, což byla alespoň pravda a navíc i něco, čemu se dalo porozumět. „Patolog prohlédl těla a pak oznámil, že

je někdo odtamtud ukradl. A teď jsou zpátky.“

Zdálo se mi, že se svět jemně naklonil na stranu a vše zahalila hustá šedá mlha, takže se náhle téměř nedalo dýchat. „Ta těla někdo *ukradl* z márnice?“ vysoukal jsem ze sebe.

„Jo.“

„To znamená, že už byli mrtví a někdo je odtamtud odnesl a pak jim teprve provedl všechny ty věci?“

Přikývl. „Je to ta nejšílenější věc, jakou jsem kdy slyšel,“ prohlásil.

„Kdo by kradl mrtvoly z márnice? A pak si s nima takhle hrál?“

„Ale ať to udělal kdokoli, ve skutečnosti je nezabil,“ řekl jsem.

„Ne, všichni zemřeli náhodnou smrtí a jen leželi v boxech.“

„Náhodný“ je prostě strašlivé slovo. Označuje vše, proti čemu celý život bojuji: znamená všechno nevypočitatelné, zmatené, neplánované, a proto nebezpečné. Je to slovo, které mě jednoho dne dostane, protože přes veškerou opatrnost se kdykoli může stát něco náhodného, a v tomto světě nevypočitatelného chaosu se to děje neustále.

Jako právě teď. Zrovna minulou noc jsem naplnil půl tuctu pytlů na odpadky někým, kdo byl víceméně náhodně nevinný.

„Takže nakonec nešlo o vraždy,“ zamumlal jsem.

Pokrčil rameny. „Pořád je to zločin,“ řekl. „Krádež těla, hanobení mrtvoly, něco takového. Ohrožení veřejného zdraví? Myslím, že je to nezákonný.“

„To přecházení na červenou taky,“ opáčil jsem.

„Ne v New Yorku. Tam to dělají pořád.“

Leč ani podrobné informace o přecházení ulic v New Yorku mi nevrátily dobrou náladu. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc bych řekl, že balancuji nebezpečně blízko na samém pokraji lidských emocí, a jak pokračoval den, myslel jsem si to stále víc a víc. Pociťoval jsem podivné sevření hrdla a neurčitou, nekonkrétní úzkost, které jsem se nemohl zbavit, a musel jsem si položit otázku: Není to pocit viny? Dejme tomu, že mám svědomí, podlehl by nyní výčitkám? Tato představa byla nanejvýš znepokojivá a vůbec se mi nelíbila.

A stejně to bylo celé bezpředmětné – Doncevic přes to všechno vrazil do Debory nůž, a že nezemřela, nebyla rozhodně jeho zásluha. Byl vinen skutečně odporným *zločinem*, i když se nejednalo o jeho dokonanou variantu.

Tak proč bych měl vůbec něco „cítit“? Pro lidské bytosti je jistě dobré říct: „Něco jsem provedl, a teď mám výčitky svědomí.“ Ale jak by mohl něco podobného pronést chladný a prázdný Dexter? I kdybych skutečně něco cítil, s velkou pravděpodobností by šlo o něco špatného, na tom by se jistě většina z nás shodla.

Tato společnost nehledí vlídně na emoce typu „potřebuju zabítet“ nebo „rád krájím lidi“, a buďme realisty, přesně takové věci by se nepochybně vytáhly na světlo v mém případě.

Ne, zde navíc nebylo čeho litovat – jednalo se jen o nevýznamné a impulzivní porcováníčko. A s perfektní železnou logikou Dexterova pozoruhodného intelektu byl výsledek stejný, ať jsem si to v hlavě převracel, jak chtěl; Doncevic nebude nikomu chybět a přinejmenším se pokusil zabít Deboru. Mám snad doufat, že zemře, jen abych měl pak ze sebe dobrý pocit?

Ale i tak mi to nedopřálo klid a stále jsem se k tomu musel celé ráno vracet a totéž i v poledne, když jsem se zastavil o polední pauze v nemocnici.

„Ahoj, kámo,“ uvítal mě unaveně Chutsky, když jsem vešel do pokoje. „Žádná zvláštní změna. Párkrát otevřela oči. Myslím, že je už trochu silnější.“

Sedl jsem si na židli naproti Chutskému. Debora nevypadala silnější. Vypadala stejně – byla bledá a sotva dýchala, blíž smrti než životu. Takový obraz jsem viděl už mnohokrát předtím, ale ne u Debory. Vypadali tak lidé, které jsem na ni pečlivě připravil, když jsem je vedl po temném svahu pryč do nicoty odměnou za hrozné věci, které napáchali.

Viděl jsem ho zrovna i minulou noc u Doncevice – a i když jsem si ho nevybral dost pečlivě, uvědomoval jsem si, že se k němu náramně hodil. Protože do stejného stavu dostal mou sestru, a to stačilo. Nebylo nic, co by mělo vzbuzovat neklid v Dexterově neexistující duši. Udělal jsem svou práci, z bláznivého hemžení života jsem vybral jednoho ze zloduchů a nacpal ho do několika pytlů na odpadky, kam patřil. A i když vše proběhlo trochu zmateně a neplánovaně, šlo o oprávněnou akci, jak by řekli mí kolegové z policejní jednotky. Kolegové jako Israel Salguero, kteří by teď neměli potřebu obtěžovat Deboru a ničit jí kariéru jen proto, že muž s vyleštěnou hlavou udělal v médiích povyk.

Když jsem skoncoval s Doncevicem, skoncoval jsem i s touhle patálií. Trochu se mi ulevilo. Udělal jsem, co dělává Dexter, udělal jsem to dobře a můj malý kousek světa byl hned o trošku lepší. Seděl jsem na židli, přežvykoval opravdu odporný sendvič, klábosil s Chutským a skutečně jsem nakonec uviděl, jak Debora otevřela oči a hned na celé tři vteřiny. Nemohu říct najisto, že věděla o mé přítomnosti, ale pohled na její odkryté oční bulvy byl velice povzbudivý a začal jsem trochu víc rozumět Chutského nezřízenému optimismu.

Vrátil jsem se do práce a cítil se mnohem spokojenější sám se sebou a s věcmi obecně. Jednal jsem ukvapeně? Chyba. Doncevic si však zasloužil, co jsem mu udělal. A když se Debora uzdraví a nebudou ji obtěžovat individua z vnitřních záležitostí a médií, život se vrátí do starých kolejí, kam patří, takže dost fňukání nad rozlitým mlékem.

Byl to milý a příjemný způsob návratu z oběda a dobrý pocit mi vydržel celou cestu do budovy a do mé kanceláře, než jsem zjistil, že tam na mě čeká detektiv Coulter.

„Morgane,“ řekl. „Sedněte si.“

Pomyslel jsem si, že je od něj moc hezké vyzvat mě, abych se posadil na vlastní židli, a tak jsem to udělal. Dlouho na mě jen zíral a žvýkal párátka, které mu viselo z koutku úst. Byl to hruškovitý týpek, nikdy nepůsobil příliš přitažlivě a nyní ještě méně. Vtěsna! rozměrné pozadí do náhradní židle u stolu a kromě párátka pracoval ještě na obrovské láhvi minerálky Mountain Dew, kterou si již stačil pokapat zašlou bílou košili. Jeho přítomnost doplněná způsobem, jakým na mě zíral, jako by čekal, že propuknu v pláč a k něčemu se mu doznám, byla, mírně řečeno, mimořádně otravná. Abych lépe čelil pokušení zhroutit se do štkajícího uzlíčku nervů, zvedl jsem z pořadače na stole jednu laboratorní zprávu a začal jsem ji pročitat.

Po chvíli si Coulter odkašlal. „No dobře,“ spustil, takže jsem k němu vzhlédl a zdvořile zvedl obočí. „Měli bysme si promluvit o vaší výpovědi.“

„O které?“ zeptal jsem se.

„Jak pobodal vaši sestru,“ upřesnil. „Pár věcí na ní neseď.“

„Tak dobře,“ přikývl jsem.

Coulter si znovu odkašlal. „Takže, ee – Povězte mi, co jste viděl.“

„Seděl jsem v autě,“ vysvětlil jsem. „Jak daleko?“

„No, asi patnáct metrů,“ řekl jsem. „M-hm. A jak to, že jste tam nešel s ní?“

„No,“ odsekl jsem s tím, že mu do toho vážně nic není, „nějak nechápu, oč vám jde.“

Zase na mě zůstal chvíli zírat a pak potřásl hlavou. „Mohl jste jí pomoci,“ poznamenal. „Možná i zabránit tomu chlapovi, aby ji bodl.“

„Možná,“ připustil jsem.

„Měl jste fungovat jako její parták,“ dodal. Bylo jasné, že posvátné pouto partáctví hraje u Coultera stále velkou roli, tak jsem potlačil popud říci mu něco ošklivého a on za chvíli pokývl a pokračoval.

„Dveře se otevřely a bum, on do ní vrazil nůž?“

„Dveře se otevřely a Debora mu ukázala odznak,“ opravil jsem ho.

„Jste si tím jistý?“

„Ano.“

„Ale byl jste patnáct metrů daleko?“

„Měl jsem skvělý výhled,“ zdůraznil jsem a uvažoval, jestli každý, kdo mě dnes přijde navštívit, hodlá být také takhle nesnesitelně otravný. „Dobře,“ navázal. „A co potom?“

„Potom,“ řekl jsem a vybavil si tu chvíli jako děsivě jasný zpomalený film, „Debora upadla. Pokusila se vstát, ale nemohla a já vyskočil ven a utíkal jsem jí na pomoc.“

„A ten Dankawitz, nebo jak se jmenuje, tam celou tu dobu stál?“

„Ne,“ přiznal jsem. „Zmizel uvnitř, a teprve když jsem doběhl k Deboře, vrátil se ven před dveře.“

„M-hm,“ zabručel Coulter. „A jak dlouho byl pryč?“

„Maximálně deset vteřin,“ řekl jsem. „Proč je to důležité?“

Coulter vytáhl z pusy párátka a zazíral na ně. Nejspíš to přišlo i jemu vrcholně odporné, protože ho po chvíli rozvažování hodil do mého koše na odpadky. Pochopitelně minul. „Je tu problém,“ vybalil to. „Otisky prstů na noži nejsou jeho.“

Asi před rokem jsem si nechal vytrhnout zkažený zub a zubař mi dal čichnout rajskeho plynu. Teď jsem pocítil, jak mi tělem prošlehla stejná vlna ospalé nevolnosti. „Co – ehm – otisky prstů...?“ podařilo se mi nakonec vykoktat.

„Jo,“ zachraptěl a dal si lok z obrovské láhve minerálky. „Když jsme

ho zatkli, sejmuli jsme mu otisky. Přirozeně.“ Otřel si hřbetem ruky koutek úst. „A srovnali jsme je s těma na rukojeti nože. A ejhle. Neshodují se. Tak si říkám, co to má k čertu znamenat, chápete?“

„Přirozeně,“ souhlasil jsem.

„Napadlo mě, co když byli v domě dva, protože jak jinak by to bylo možný, ne?“ Pokrčil rameny a bohužel pro nás oba vyštrachal z kapsičky košile další párátko a začal ho ohlodávat. „Proto jsem se vás přišel znovu zeptat, co si myslíte, že jste viděl.“

Zadíval se na mě s tak soustředěně slabomyslným výrazem, že jsem musel zavřít oči, abych si to v klidu vybavil a promyslel. Přehrál jsem si v hlavě ještě jednou celou scénu: Debora čeká u dveří, ty se otevírají. Debora ukazuje odznak a najednou padá – avšak jediné, co jsem ve vzpomínce zahlédl, byl mužský profil bez bližších detailů. Dveře se otevírají, Debora ukazuje odznak, profil – Ne, nic víc. Už žádné další podrobnosti. Tmavé vlasy a světlá košile, ale tak popravdě vypadá polovina světové mužské populace včetně Doncevice, kterému jsem chvíli nato div neukopl hlavu.

Otevřel jsem oči. „Myslím, že šlo o stejného muže,“ řekl jsem, a přestože jsem mu z nějakého důvodu nechtěl sdělit nic dalšího, nakonec jsem to udělal. Přece jen je představitelem práva, spravedlnosti a amerického způsobu života, třebaže krajně odpudivým. „Abych byl ale upřímný, nejsem si stoprocentně jistý. Seběhlo se to příliš rychle.“

Coulter přezvykoval párátko. Sledoval jsem, jak se mu vlní v koutku úst, když si zase zkoušel vzpomenout, jak se mluví. „Takže mohli být dva,“ prohlásil nakonec.

„Myslím, že ano,“ připustil jsem.

„Jeden z nich ji bodl a zaběhl dovnitř, sakra, udělal bych to samý,“ řekl. „A ten druhý se pak přiběhl podívat, co se stalo, a vy jste ho venku sejmul.“

„Je to možné,“ přiznal jsem.

„Takže dva,“ zopakoval.

Neměl jsem důvod, proč odpovídat dvakrát na stejnou otázku, a tak jsem jen seděl a hleděl, jak se kývá párátko. Mé předchozí úvahy o nepříjemných pocitech nebyly nic ve srovnání s tím, jaká bouře stísněnosti se nyní ve mně formovala. Jestliže Doncevicovy otisky nebyly na noži, nebodl Deboru; jak elementární, drahý Dextere. A jestli

nebohl Deboru, byl nevinný a já udělal obrovskou chybu.

Nemělo by mě to tak hrozně trápit. Dexter dělá, co musí, a jediný důvod, proč to dělá těm, kdo si to stoprocentně zaslouží, je Harryho výcvik. To, oč jde Temnému společníkovi, může stejně dobře proběhnout i náhodně. Úleva bude pro nás oba stejně sladká. Způsob, jež jsem si zvolil, je výhradně Harrym dosazená ledová logika nože.

Je ale možné, že Harryho hlas je mou součástí víc, než jsem si kdy myslel, protože představa, že Doncevic mohl být nevinný, ve mně vyvolala paniku. Avšak ještě než jsem mohl tento ošklivý a nepříjemný pocit nějak uchopit, uvědomil jsem si, že se na mě Coulter upřeně dívá.

„Ano,“ pospíšil jsem si, i když jsem netušil, co vlastně ano.

Coulter znovu hodil rozžvýkané párátka do koše. A znovu minul. „Takže kam zmizel ten druhý chlap?“ zeptal se.

„Nevím,“ ubezpečil jsem ho. A skutečně jsem to nevěděl.

Rozhodně jsem to však hodlal zjistit.

KAPITOLA 16

Slýchal jsem kolegy mluvit o tom, že mají „depku“, a vždy jsem pokládal za požehnání, že postrádám schopnost hostit něco s tak nepřitažlivým jménem. Jenže posledních pár hodin pracovního dne se nedalo popsat jinak. Dexter s blyštivým nožem, Dexter děsivý dobrodruh, Dexter drsňák, bystrá hlava a netvor bez emocí měl depku. Bylo to pochopitelně nepříjemné, ale vzhledem k podstatě téhle záležitosti jsem neměl sílu s tím něco udělat. Seděl jsem za stolem, rozhazoval kolem sebe plastové sponky a přál si, abych mohl stejně snadno odhodit i nepříjemné vzpomínky, které se mi rojily v hlavě: jak Debora klesá k zemi, jak má noha dopadá na Doncevicovu hlavu, pozvedající se nůž, klesající lišta pily...

Depka. Bylo to hloupé, stejně jako trapné a znervózňující. Ano, technicky řečeno byl Doncevic svým způsobem nevinný. Udělal jsem jednu mizernou malou chyбку. No a co? Nikdo není dokonalý. Proč bych se měl tvářit, že já ano? Vážně si mám namlouvat, že se cítím špatně kvůli tomu, že jsem zmarnil nevinný lidský život? Absurdní. A kromě toho, kdo je dneska bez viny, že? Doncevic si hrál s mrtvolami a způsobil milionové škody městskému rozpočtu a turistickému ruchu. V Miami byla spousta lidí, kteří by ho s potěšením zabili, jen aby to všechno zarazili. Jediným problémem bylo, že já k těm lidem nepatřil. Vím, že nejsem žádný zázrak. Nikdy jsem nepředstíral, že mám skutečné lidské city, a určitě jsem si nenamlouval, že to, co jsem udělal, bylo správné jen proto, že mí spoluhráči jsou ze stejného těsta jako já.

Vlastně jsem si jistý, že by svět byl beze mě mnohem lepším místem. Připomínám ovšem, že jsem nikdy příliš nespíchal, abych v tomto ohledu svět vylepšoval. Chtěl jsem se po něm naopak poflakovat co nejdéle, protože když umřete, buď se všechno navždy zastaví, anebo Dextera čeká hodně nepříjemné překvapení. Ani jedna z obou možností mi nepřišla kdovíjak lákavá.

Takže si nedělám iluze o své ceně pro zbytek světa. Udělal jsem, co

jsem udělal, a nečekám za to žádné díky. Jenže vždy předtím, pokaždé již od prvního případu jsem se řídil pravidly svatého Harryho, svého téměř dokonalého adoptivního otce. Tentokrát jsem však pravidla porušil, a navíc z důvodů, které mi nebyly jasné a které ve mně vyvolaly pocit, že si zasloužím být dopaden a potrestán. A nedokázal jsem se přesvědčit, že je to zdravý pocit.

A tak jsem bojoval s depkou až do konce pracovní doby a pak, aniž bych pocítil příliv energie, jsem zajel znovu do nemocnice. Ani dopravní špička mě nepřivedla na jiné myšlenky. Všichni vypadali, že cestují bez patřičného zaujetí a chybí jim jedinečná sebevražedná zuřivost. Nějaká žena mě předjela a hodila mi na přední sklo půlku pomeranče a muž v dodávce se mě pokusil vytlačit ze silnice, jenže mi přišlo, že to dělají jen mechanicky a nedávají do toho potřebné srdce.

Když jsem se dostal do Debořina pokoje, Chutsky spal na své židli a chrápal, až se okna třásla. Tak jsem si také na chvíli sedl a sledoval, jak se Deboře zachvívají víčka. Usoudil jsem, že je to nejspíš dobré znamení, které naznačuje, že je v REM fázi spánku, takže se jí daří už lépe. Napadlo mě, co si asi pomyslí o mojí malé chybce, až se probere. Když jsem uvažil, v jakém byla rozpoložení těsně před napadením, nepřišlo mi pravděpodobné, že by měla nějaké zvláštní pochopení dokonce i pro mnohem menší úlet. Koneckonců je stejně jako já v mocném Harryho stínu, a i kdyby mi dokázala se zaťatými zuby prominout to, co jsem udělal s Harryho požehnáním, nikdy by se nesmířila s ničím, co by překročilo jím pečlivě vytyčené hranice.

Deb se tedy nikdy nesmí dozvědět, co jsem spáchal. Nešlo o nic hrozného vzhledem k tomu, že jsem jí až donedávna tajil úplně všechno. Z nějakého důvodu mě to však tentokrát nijak neuklidnilo.

Vždyť jsem to udělal pro *ni*, stejně jako všechno ostatní – poprvé jsem vůbec jednal ze vznešených příčin a všechno se to obrátilo proti mně. Moje sestřička zafungovala jako velice špatný Temný společník.

Deb pohnula rukou, jen maličko a se zamžikáním pootevřela oči. Pootevřela rty a byl jsem si jistý, že se na mě na okamžik skutečně zaostřila. Naklonil jsem se k ní, podívala se na mě a pak se jí víčka opět zavřela.

Její stav se pomalu zlepšoval a bude v pořádku, teď jsem si tím byl jistý. Potrvá to spíše týdny než dny, dříve či později však vstane z té

hrozná kovová postele a vrátí se do práce a bude stejná jako dřív. A až se vrátí... Co udělá se mnou?

To jsem nevěděl. Ale měl jsem neblahé tušení, že to pro nikoho z nás nebude žádná slast; až příliš dobře jsem si uvědomoval, že oba stále žijeme v Harryho stínu, a nepochyboval jsem o tom, co by Harry řekl.

Harry by řekl, že to bylo špatné, protože se to nestalo podle pravidel, kterými svázal Dexterův život, jak jsem si jasně vzpomínal.

Harry obvykle vypadal velmi spokojeně, když se vracel z práce. Nemyslím, že by byl někdy opravdu šťastný, to ne, ale vždycky se tak *tvářil*, a to byla jedna z prvních důležitých lekcí, kterou mi poskytl: *přizpůsob svůj výraz dané situaci*. Může to vypadat jako drobný a samozřejmý bod, ale pro opeřujícího se netvora, který stále zjišťuje, jak moc se odlišuje, to byla životně důležitá lekce.

Vzpomínám si, jak jsem jednoho odpoledne seděl na velkém banyánovníku před naším domem, přesně to totiž dělávali i ostatní kluci v sousedství, dokonce i dlouho po tom, co se dá označit za optimální stromolezecký věk. Na těch stromech se dalo skvěle sedět, měly široké vodorovné větve a sloužily pro všechny nezletilé jako společenský klub.

Tak jsem to odpoledne seděl na svém stromě a doufal, že oklamu ostatní a budou mě považovat za normálního. Byl jsem ve věku, kdy se všechno začíná měnit, a všímал jsem si, že se měním hodně zvláštním způsobem. Například jsem na rozdíl od jiných kluků nebyl tak naprosto posedlý snahou nakouknout Bobbie Gelberové pod sukni, když šplhala na strom. A za další...

Když mi Temný společník začal našeptávat hrozná myšlenky, uvědomil jsem si, že ta bytost tu byla vždy; jen ke mně doposud nemluvila. Ale teď, když si mí vrstevníci začali vyměňovat výtisky *Playboye*, posílal mi sny s docela jinými ilustracemi, tak nejspíš z měsíčníku *Vivisekce*. A přestože mi ty představy přišly zprvu rušivé, začaly mi připadat čím dál víc přirozené, nevyhnutelné, přitažlivé a nakonec i nutné. Ale jiný, stejně silný hlas mi říkal, že je to špatné, šílené a velice nebezpečné. A po většinu času se ty dva hlasy držely v šachu a já nedělal nic než snil, přesně jako všichni kluci v mém věku.

Ale jedné báječné noci se dvě našeptávající armády spojily, když

jsem si uvědomil, že Gelberův pes Buddy nenechá neustálým štěkáním mámu spát. To nebyla dobrá věc. Máma umírala na nějakou nevyléčitelnou záhadnou věc jménem lymfom a potřebovala spát. A tak mě napadlo, že kdybych pomohl mámě spát, byla by to moc dobrá věc, a oba hlasy mi potvrdily, že je to pravda – jeden z nich pochopitelně poněkud váhavě, ale ten druhý, temný, s takovou dychtivostí, až se mi zatočila hlava.

A tak právě Buddy, to uštěkané malé psisko, posunulo Dextera na jeho cestu. Proběhlo to pochopitelně neobratněji a mnohem nečistěji, než jsem plánoval, ale bylo to také, ach, tak dobré a správné a nutné...

V následujících měsících došlo k několika dalším drobnějším experimentům; opatrně zvoleným a spoluhráči byli také vybráni opatrněji, jenže i v živelné fázi mého sebeobjevování jsem pochopil, že pokud se postupně ztratí všichni mazlíčci v okolí, někdo se začne vyptávat. Ale byla tu i zatoulaná zvířata a cyklovýlety do širšího okolí, a jak mladý Luke Darkwalker pokračoval, pomalu se naučil, jak být spokojeně sám sebou. A protože jsem se cítil tak *svázaný* se svými malými experimenty, pohřbíval jsem je poblíž, hned za pásem křoví na zadním dvorku.

Ted' už jsem pochopitelně zkušenější. Tehdy mi však všechno připadalo tak nevinné a nádherné a chtěl jsem mít vyhlídku na to křoví a čas od času se hrát na výsluní hřejivých vzpomínek, a tehdy jsem udělal první chybu.

Onoho ospalého odpoledne jsem seděl na banyánovníku a sledoval, jak Harry zaparkoval, vystoupil z auta a zastavil se. Na tváři měl pracovní výraz, který říkal: všechno jsem viděl a většina toho se mi moc nelíbila. Dlouho jen tak stál vedle auta se zavřenýma očima a nedělal nic složitějšího, než zvolna dýchal.

Když znovu otevřel oči, měl již výraz říkající: jsem doma a mám z toho náramnou radost. Vykročil ke dveřím, já seskočil ze stromu a běžel mu naproti.

„Dextere,“ přivítal mě. „Jak ses měl ve škole?“

Ve škole bylo popravdě zhruba stejně jako jindy, ale již tehdy jsem věděl, že to není správná odpověď. „Dobře,“ řekl jsem. „Probírali jsme komunismus.“

Harry přikývl. „Je důležité o něm něco vědět,“ přikývl. „Jaké je

hlavní město Ruska?“

„Moskva,“ odpověděl jsem. „Býval to Sankt Petěrburg.“

„Správně,“ pochválil mě Harry. „A proč ho změnili?“

Pokrčil jsem rameny. „Jsou teď ateisti,“ prohlásil jsem. „Nemůžou mít svatý město, protože nevěří v nic svatýho.“

Vzal mě kolem ramen a vydali jsme se k domu. „To není žádná legrace,“ napomenul mě.

„A ty jsi, ehm, *bojoval* proti komunistům?“ zeptal jsem se ho, chtěl jsem se zeptat, jestli je *zabíjel*, ale netroufl jsem si. „U mariňáků?“

Harry přikývl. „Přesně tak,“ řekl. „Komunismus ohrožuje náš způsob života. Proto je důležité proti němu bojovat.“

Byli jsme už u dveří a on mě k nim jemně postrčil, k vůni čerstvé kávy, kterou měla Doris, má adoptivní matka, vždy připravenou pro Harryho, když se vracel z práce. Ještě nebyla tak nemocná, aby se nemohla hýbat, a čekala na něj v kuchyni.

Jako každý den si prošli obvyklým rituálem společného popíjení kávy a povídání, žánrový obrázek jako od Normana Rockwella, na který bych téměř ihned zase zapomněl, kdyby se později večer nestalo to, co se stalo.

Doris již byla v posteli. Chodila spát stále dřív a dřív, jak se jí zhoršovala rakovina a potřebovala víc a víc léků proti bolesti. Harry, Debora a já jsme se sesedli jako vždy před televizí. Dívali jsme se na sitkom, už si nevzpomínám na jaký. Tehdy jich dávali spoustu a všechny se daly shrnout pod společný název *Krásná barevná dívka a bílý milenec*. Společným smyslem těch show bylo nejspíš dát nám všem na vědomí, že přes drobné rozdíly jsme vlastně všichni stejní. Stále jsem čekal na náznak toho, že se to týká i mě, leč ani Freddy Prinze, ani Redd Foxx nikdy nerozsekali nikoho ze sousedů. Přesto se zdálo, že si všichni ty seriály moc užívají. Debora se nahlas smála a Harry měl na tváři také neustále spokojený úsměv, a tak jsem se snažil, abych mezi ně zapadl a připojil se ke všeobecnému veselí.

Avšak uprostřed dramatické scény, zrovna když jsme se měli znovu poučit, že jsme všichni stejní, a pak se obejmout, zazněl zvonek. Harry se trochu zamračil, ale vstal a šel ke dveřím, jedním okem stále sledoval televizi. Protože jsem už stejně odhadl, jak příběh skončí, a předstíraně vášnivá objetí mě nedojímala, pozoroval jsem raději

Harryho. Rozsvítil venkovní světlo, podíval se špehýrkou, pak odemkl a otevřel dveře.

„Gusi,“ řekl překvapeně. „Pojď dál.“

Gus Rigby byl Harryho nejstarší přítel u policie. Vzájemně si svěřili na svatbách a Harry byl kmotrem Gusovy dcery Betsy. Gus u nás od svého rozvodu pravidelně pobýval o dovolených a při zvláštních příležitostech, i když teď, co byla Doris nemocná, už ne tak často, a vždycky přinesl limetový koláč.

Ted' se však netvářil příliš společensky a ani koláč nenesl. Vypadal vztekale a vyčerpaně; spustil: „Musíme si promluvit,“ a protáhl se kolem Harryho dovnitř.

„O čem?“ zeptal se Harry a stále držel dveře dokořán.

Gus se otočil a zavrčel na něj: „Otto Valdez je venku.“

Harry na něj chvíli mlčky zíral. „Jak se dostal ven?“

„Vysekal ho jeho právník,“ řekl Gus. „Prý šlo o použití nepřiměřené síly.“

Harry přikývl. „Byl jsi na něj tvrděj, Gusi.“

„Zneužil dítě,“ namítl Gus. „Chceš snad, abych se s ním líbal?“

„No dobře,“ ut'ál Harry. Zavřel dveře a zajistil je. „A o čem chceš mluvit?“ zeptal se.“

„Jde po mně,“ řekl Gus. „Zazvoní telefon, ale nikdo se neozve, slyším jen, jak dechá. Víím ale, že je to on. A podstrčil mi pod dveře vzkaz. U mě *doma*, Harry.“

„Co na to poručík?“

Gus zavrtěl hlavou. „Chci to vyřídit sám,“ namítl. „Někde stranou. A chci, abys mi pomohl.“

Se skvělým načasováním, které se může přihodit jen ve skutečném životě, televizní seriál skončil a Gusova slova podbarvila závěrečná salva přednatočeného smíchu. Debora se také zasmála a konečně odlepila zrak od obrazovky. „Ahoj, strejdo Gusi,“ pozdravila.

„Ahoj, Debbie,“ odpověděl Gus. „Jseš den ze dne krásnější.“

Deb se na něj zamračila. Už tehdy ji ponižovalo, jak dobře vypadá, a neměla ráda, když jí to někdo připomínal. „Děkuju,“ odsekla nevrle.

„Pojď do kuchyně,“ vyzval Harry Guse, vzal ho za paži a odvedl pryč.

Věděl jsem naprosto přesně, že Harry bere Guse do kuchyně,

abychom já a Debora neslyšeli, co si budou říkat, a přirozeně mě to vedlo k tomu, že jsem to chtěl slyšet. Ale protože Harry neřekl výslovně „Zůstaňte tady a nešpehujte nás“, tak to vlastně ani nebude špehování!

Takže jsem jen jakoby náhodou vstal od televize a vydal se chodbou do koupelny. Na chodbě jsem se zastavil a ohlédl: Debora se již zabrala do dalšího programu, a tak jsem se přikrčil do stínu a poslouchal.

„...soud to zvládne,“ říkal právě Harry.

„Jako to zvládl doted?“ namítl Gus a znělo to vztekleji, než jsem ho kdy slyšel mluvit. „No tak, Harry, znáš přece i lepší způsob.“

„Nejsme samozvaní mstitelé, Gusi.“

„No, tak bysme možná měli být, k čertu.“

Následovalo mlčení. Slyšel jsem, jak se otevírají dveře ledničky a pak lupnutí načínaných plechovek piva. Čas ubíhal a oni stále mlčeli.

„Poslyš, Harry,“ ozval se konečně Gus. „Jsme poldama už hodně dlouho.“

„Skoro dvacet let,“ přitakal Harry.

„A od prvního dne ve službě tě snad nenapadlo, že tenhle systém prostě nefunguje? Že ti největší hajzlové si vždycky najdou nějaký způsob, jak se vyhnout vězení a dostat se zpátky na ulici? No?“

„To ale neznamená, že máme právo sami –“

„A kdo má potom to právo, Harry? Když ne my, tak kdo?“

Následovala další dlouhá odmlka. Konečně promluvil Harry, velice tiše, až jsem musel napínat uši, abych mu rozuměl.

„Nebyl jsi ve Vietnamu,“ namítl Harry. Gus neodpověděl. „Naučil jsem se tam, že někteří lidé dokážou zabíjet chladnokrevně, a jiní ne. A většina z nás to nedokázala,“ dodal Harry. „Provede to s tebou hrozný věci.“

„Takže říkáš, že se mnou souhlasíš, ale sám to nedokážeš? A jestli si to někdy někdo zasloužil, Harry, tak Otto Valdez...“

„Co tu děláš?“ zazněl Debořin hlas asi tak dvacet centimetrů od mého ucha. Nadskočil jsem, až jsem se praštil hlavou o zed’.

„Nic,“ zasténal jsem.

„Tak to sis vybral moc hezký místo,“ řekla kousavě, a protože se neměla k tomu, aby odešla, usoudil jsem, že mé špehování skončilo, a vrátil jsem se zpět do přízračné země před televizi. Stejně jsem už

slyšel dost, abych pochopil, co se děje, a fascinovalo mě to. Drahý, sladký, hodný strýček Gus chce někoho zabít a chce, aby mu Harry pomohl. V mozku mi zavířilo nadšením a horečně jsem hledal způsob, jak je přesvědčit, aby mě přibrali do party – alespoň jako diváka. Komu by to uškodilo? Vždyť šlo téměř o občanskou povinnost!

Harry však odmítl Gusovi pomoci a ten chvíli nato odešel pryč a vypadal jako někdo, komu uletěly včely. Harry se vrátil za mnou a Deb k televizi a strávil příští půlhodinu pokusy nasadit si zpět spokojený obličej.

Za dva dny našli tělo strejdy Guse. Bylo zmrzačené, nemělo hlavu a prokazatelně ho před smrtí mučili.

A tři dny nato, aniž bych to tušil, Harry objevil pod keři na zadním dvorku můj hřbitov mazlíčků. V dalším týdnu nebo dvou jsem ho přistihl, jak na mě několikrát zamyšleně zírá. Tehdy jsem ještě nevěděl proč, a působilo to tak trochu výhružně, ale byl jsem ještě příliš nezkušený, než abych se dokázal prostě zeptat něco jako: tati, proč se na mě takhle díváš?

A v každém případě se toto proč ozřejmilo. Tři týdny poté, co strýčka Guse potkal hrozný konec, vydali jsem se s Harrym kempovat na Elliot Key a Harry několika prostými větami – první z nich byla „Jsi odlišný, synu“ – navždy všechno změnil.

Měl plán. Plán pro Dextera. Svou dokonale vypracovanou, logickou a smysluplnou cestovní mapu pro mě, abych se stal navěky a nádherně sám sebou.

A teď jsem sešel z cesty a zamířil na malou a nebezpečnou objížděku temnou alejí. Jako bych ho znovu viděl, jak vrtí hlavou a obrací ledově chladné modré oči ke mně. „Musíme to nějak dát do pořádku,“ to by mi Harry řekl.

KAPITOLA 17

Obzvlášť hlasité Chutského zachrápání mě vrátilo zpět do přítomnosti. Bylo tak burácivé, že dovnitř strčila hlavu i jedna ze sester, zkontrolovala všechny obrazovky, ciferníky a vrčící přístroje, než znovu odešla, ještě ve dveřích se po nás podezřívavě ohlédla, jako bychom ty příšerné zvuky snad vydávali schválně s cílem její aparáty zkratovat.

Debora trochu pohnula nohou, jen aby dokázala, že je ještě naživu, a já se vrátil zpět po křivolaké cestě vzpomínek. Někde pobíhá člověk, který je vinen tím, že vrazil do mé sestry nůž. To teď bylo podstatné. Někdo to skutečně udělal. Vznášelo se to nade mnou jako nepříjemný přízrak a já to potřeboval nějak uchopit a napravit. Protože pomyšlení na tak velký nedokončený úkol a nepotrestaný čin mě ponoukalo uklidit kuchyň a ustlat si postel. Bylo to krvavé, jednoduché a přímočaré a Dexter nesnáší nepořádek.

Do pokoje strčila nos další myšlenka. Snažil jsem se ji zahnat, stále se však vracela, vrtěla ocasem a dožadovala se pozornosti. A když jsem to udělal, přišla mi jako dobrý nápad. Zavřel jsem oči a zkusil si vybavit ještě jednou celý výjev. Dveře se otevírají – a zůstávají otevřené, zatímco Debora ukazuje odznak a pak padá. A jsou stále otevřené, když k ní dobíhám... což znamená, že uvnitř mohl být klidně i někdo jiný a dívat se ven. Což znamená, že je i někdo, kdo ví, jak vypadám. Druhá osoba, přesně jak nadhodil detektiv Coulter. Nicméně bylo trochu ponižující připustit, že takový uslintaný moula jako Coulter může mít v něčem takovém pravdu; Isaac Newton také nezamítl gravitaci jen proto, že jablko, které mu udělalo bouli, mělo nízké IQ.

A naštěstí pro mou sebeúctu jsem byl krok před Coulterem, protože jsem možná znal onu hypotetickou druhou osobu jménem. Jeli jsme vyslechnout někoho jménem Brandon Weiss kvůli výhrůžkám proti Úřadu pro turistický ruch, a místo toho jsme skončili s Doncevicem. Klidně mohli být dva, žít spolu. Na duševní nádraží dosupěl další

vláček: Arabella, uklízečka u Joea, viděla dva homosexuální turisty s kamerami. A všiml jsem si ve Fairchild Gardens dvou mužů, kteří odpovídali popisu, jak kamerami natáčejí dav. A film z místa činu na Úřadu pro turistický ruch všechno tohle začal. Nešlo o nic zcela přesvědčivého, ale jistě se jednalo o slibný začátek, což mě potěšilo, neboť se prokázalo, že se Kyber-Dexovi nejspíš vracejí jisté rozumové funkce.

A na důkaz toho mě napadlo ještě něco. Pokud budu tímto směrem uvažovat ještě dál, jestli ten hypotetický Weiss sledoval články v novinách, což se zdálo velmi pravděpodobné, věděl by, kdo jsem, a nejspíš by mě považoval za osobu, se kterou si stojí za to promluvit, tedy v dexterovském smyslu. Nebo dexterózním? Asi ne – což nebylo sladké pomýšlení a nenaplněovalo mě společenským optimismem. To znamená, že buď bych se musel při jeho návštěvě úspěšně bránit, anebo ho nechat, ať mě zlikviduje. V každém případě by se hodně nadělalo, zbylo by tělo a spousta publicity a všichni by se začali zajímat o mou krycí identitu, denního Dextera, čemuž bych se pokud možno co nejraději vyhnul.

Znamenalo to jen jedno: musím ho najít jako první.

Na tom nebylo nic skličujícího. Strávil jsem dospělá léta zdokonalováním se ve shánění informací o věcech a lidech přes počítač. Vlastně kvůli tomuto mému jedinečnému talentu jsme se dostali s Deb do současné šlamastyky, takže v ideji, že mě z ní stejná schopnost i dostane, byla jistá symetrie.

Tak tedy dobrá: do práce. Čas zatroubit na polnici a vyskočit do sedla věrného počítače.

A jako vždy když dosáhnou bodu, kdy jsem připravený pustit se do různé akce, všechno se začalo dít najednou.

Jak jsem se nadechoval, že vstanu, Chutsky náhle otevřel oči a řekl: „Ahoj, kámo, doktor říkal –“ a přerušilo ho zazvonění mého mobilu.

Jak jsem hovor přijímal, vešel dovnitř lékař, poznamenal „Výborně“ a za ním se objevili dva praktikanti.

A pak jsem v babylonské změti zaslechl lékaře, telefon a Chutského: „Takže, kámo, tohle je doktor – mezi vlčata a Astorina kamarádka má příušnice – vyšší nervová centra vypadají nezasažena...“

Znovu mě velmi potěšilo, že jsem nenormální, protože normální

lidská bytost by jistě hodila po doktorovi židlí a s jekotem vyběhla z místnosti. Namísto toho jsem mávl na Chutského, odvrátil jsem se od doktorů a soustředil se na telefon.

„Promiň, neslyšel jsem tě,“ řekl jsem. „Mohla bys to zopakovat?“

„Povídám, že by mi hodně pomohlo, kdybys mohl přijet domů,“ zadrmolila Rita. „Tedy pokud nemáš moc práce. Protože Cody jde dnes na první schůzku vlčat a Astorina kamarádka Lucy má příušnice. To znamená, že tam s ním nemůže, takže jeden z nás by s ní měl zůstat doma. Myslela jsem, však víš. Tedy pokud nemáš v práci něco nutného.“

„Jsem v nemocnici,“ oznámil jsem jí.

„Aha,“ vydechla Rita. „No tak, to je – je jí už líp?“

Ohlédl jsem se po hloučku lékařů. Probírali se kupkou dokumentů zjevně se týkajících Debory. „Myslím, že se to právě dozvíme,“ ujistil jsem ji. „Právě tu jsou doktoři.“

„Dobrá, jestli je to – myslím, že bych dokázala – víš, Astor by mohla jít do vlčat, kdyby –“

„Odvezu Codyho do skautu,“ přerušil jsem ji. „Jen si nejdřív ještě promluvíím s doktorem.“

„A myslíš to vážně?“ zeptala se. „Protože jestli ne, tak víš...“

„Já vím,“ opáčil jsem, i když jsem vlastně nevěděl. „Hned přijedu domů.“

„Tak jo,“ zapípala. „Miluju tě.“

Zavěsil jsem a otočil jsem se zpět k lékařům. Jeden z praktikantů zvedl Deboře víčko a malou baterčičkou jí posvítil do oka. Skutečný lékař ho pozoroval s poznámkovým blokem v ruce.

„Promiňte,“ řekl jsem a on ke mně vzhlédl.

„Ano?“ odpověděl a nasadil výraz, ve kterém jsem poznal falešný úsměv. Nebyl zdaleka tak zdařilý jako ten můj. „Je to moje sestra,“ oznámil jsem mu. Lékař přikývl. „Nejbližší příbuzný, v pořádku,“ řekl. „Došlo k nějakému zlepšení?“

„Takže,“ spustil. „Vyšší nervové funkce se zdají vracet do normálu a autonomní reakce jsou dobré. A nemá horečku ani infekci, takže prognóza je příznivá a očekáváme mírné zlepšení během příštích čtyřiaadvaceti hodin.“

„To zní slibně,“ poznamenal jsem optimisticky.

„Nicméně vás musím varovat,“ namítl se stejně falešným zamračením, které mu mělo dodat na důležitosti a vážnosti. „Ztratila ohromné množství krve, což někdy může vést k trvalému poškození mozkových funkcí.“

„Ale je ještě příliš brzy říct to s jistotou?“ nadhodil jsem.

„Ano,“ chytil se toho a rázně přikývl. „Přesně tak.“

„Díky, doktore,“ řekl jsem a přešel k místu, kde stál Chutsky vmáčkнутý do kouta, aby měli lékaři k Deb co nejlepší přístup.

„Bude v pořádku,“ ujistil mě. „Nenech se těma felčarama zpanikařit, bude v naprostém pořádku. Nezapomeň, že tu byl doktor Teidel.“ Ztišil hlas na pouhý šepot. „Nechci jim křivdit, ale Teidel je o hodně lepší. Dal dohromady i mě, a to jsem na tom byl o mnoho hůř než ona,“ řekl a kývl k Deboře. „A taky nemám žádný poškození mozku.“

Vzhledem k nezřízenému optimismu, který neustále projevoval, jsem si ani tímhle nebyl jistý, ale nestálo mi za to o tom diskutovat. „No dobře,“ přikývl jsem. „Spojím se s tebou potom. Teď mám krizi doma.“

„No jo,“ zamračil se. „Všichni v pořádku?“

„V pořádku,“ potvrdil jsem. „Spíš mám strach o vlčata.“

A přestože jsem to mínil jako žertík na rozloučenou, není legrační, jak často se takové žertíky ukáží jako pravdivé?

KAPITOLA 18

Doupě vlčat, které Rita našla pro Codyho se nacházelo pár mil od našeho domu v základní škole Zlatá jezera. Dojeli jsme tam trochu s předstihem a zůstali jsme sedět asi minutu ve voze, Cody bez zájmu sledoval, jak tlupa hochů přibližně jeho věku v modrých stejnokrojích vbíhá do školy. Nechal jsem ho sedět a dívat se s tím, že trocha času na aklimatizaci nám oběma jen prospěje.

Přijelo ještě několik aut. Do budovy vběhli další chlapci v modrých stejnokrojích, zjevně dychtiví být už co nejdřív uvnitř. Každý vlastníků srdce by jistě takový pohled pokládal za hřejivý – jednoho z rodičů výjev tak okouznil, že se postavil vedle své dodávky a natáčel na videokameru proud hochů zurčící kolem něj do budovy. Jenže Cody a já jsme jen seděli a dívali se.

„Všichni jsou stejní,“ řekl tiše Cody.

„Jen navenek,“ podotkl jsem. „Je to něco, co se musíte naučit.“

Bezvýrazně se na mě podíval.

„Je to jako obléct si jeden z těch stejnokrojů,“ vysvětlil jsem. „Když vypadáš stejně, lidé si myslí, že *jsi* stejný. To můžeš zvládnout.“

„Proč?“ zeptal se.

„Cody,“ řekl jsem, „mluvili jsme přece o tom, jak je důležité vypadat normálně.“ Přikývl. „Pomůže ti to zjistit, jak se chovají ostatní děti. Je to první etapa tvého tréninku.“

„A co ta druhá?“ zeptal se dychtivě a já věděl, že touží po jednoduché čistotě nože.

„Když zvládneš dobře tuhle část, pokročíme ke druhé,“ ujistil jsem ho.

„Zvíře?“

Pohlédl jsem na něj, spatřil chladný svit v modrých očkách a věděl jsem, že pro něj už není návratu; jediné, v co jsem mohl doufat, je dlouhé a nelehké formování, které jsem podstoupil i já. „No dobře,“ kapituloval jsem. „Možná bychom mohli zmáknout i nějaké zvíře.“

Dlouho mě pozoroval a pak souhlasně přikývl, vystoupili jsme z auta a následovali omladinu do školní jídelny.

Uvnitř ostatní chlapci – a jedna dívka – pobíhali pár prvních minut jen sem a tam a dělali velký povyk. Cody a já jsme tiše seděli na malých tvarovaných plastových židličkách u stolu vysokého právě jen tolik, že jste se praštili do kolena, když jste se ho snažili obejít. Sledoval s kamenným výrazem, jak si ostatní hrají a povykují, což byl slibný začátek, něco, co jsem mohl dělat s ním. Byl ještě příliš malý, než aby si mohl dovolit projevit se jako depresivní samotář – potřebovali jsme začít s prací na jeho maskování.

„Cody,“ řekl jsem a on na mě pohlédl se stejně kamenným výrazem. „Podívej se na ostatní děti.“

Zamrkal a natočil hlavu, aby měl v záběru zbytek místnosti. Asi minutu sledoval beze slova okolní dění a pak se otočil zpět ke mně. „Dobře,“ pronesl tiše.

„Jde o to, že všichni tu pobíhají a baví se, a ty ne,“ vysvětlil jsem.

„Ne,“ potvrdil.

„Takže teď hezky vstaneš,“ navázal jsem. „A budeš se tvářit, že se tu náramně bavíš.“

„Nevím, jak to mám udělat,“ namítl, což byl na něj dlouhý projev.

„Ale musíš se to naučit,“ zdůraznil jsem. „Musíš vypadat jako ostatní, jinak...“

„Ale, ale, copak je to s tebou, kamarádíčku?“ zaburácel nějaký hlas. Došel k nám velký a usilovně veselý muž, přidřepł a opřel se rukama o nahá kolena, takže mohl nastrčit obličej až ke Codymu. Byl nacpaný do stejnokroje oddílového vedoucího vlčat, což v kombinaci s chlupatýma nohama a velkým visacím břichem působilo krajně nepatřičně. „Přece se nestydíš, nebo snad ano?“ dodal se širokým a děsivým zakřivením.

Cody mu věnoval dlouhý pohled bez mrkání a mužův úsměv pomalu začal opadávat. „Ne,“ ujistil ho Cody nakonec.

„No výborně,“ vzpomatoval se muž, ale narovnal se a o krok ustoupil.

„Opravdu se nestydíš,“ ozval jsem se. „Jen je dnes už trochu unavený.“

Muž přenesl úsměv na mě, chvíli mě odhadoval pohledem a pak napráhl ruku. „Roger Deutsch,“ představil se a dál držel ruku

nataženou. „Jsem vedoucí doupěte. Chci se se všemi seznámit, ještě než začneme.“

„Dexter Morgan,“ odpověděl jsem a potřásl mu rukou. „To je Cody.“

Deutsch napřáhl ruku ke Codymu. „Ahoj, Cody, rád tě poznávám.“ Cody se podíval na ruku a pak na mě; přikývl jsem a on vložil drobnou ručku do natažené masité tlapy před sebou. „Ahoj,“ řekl.

„Takže,“ nevzdával se Deutsch, „co tě přivádí do skautu, Cody?“

Cody se podíval na mě. Usmál jsem se a on se otočil zpět k Deutschovi. „Zábava,“ prohlásil a jeho kamenná tvářička vypadala spíš, jako by dorazil na pohřeb.

„Skvělé,“ nadchl se Deutsch. „Skauting by měl být zábava. Ale má i svou vážnou stránku. Můžeš se tu naučit spoustu báječných věcí. Je něco speciálního, co se toužíš naučit ze všeho nejvíc, Cody?“

„Řezání zvířat,“ přikývl Cody a já se div neskácel ze židličky.

„Cody,“ napomenul jsem ho.

„Ne, to je v pořádku, pane Morgane,“ řekl Deutsch. „Hodně se věnujeme i umělecké tvorbě. Začínáme s vyřezáváním do mýdla a pak přecházíme i ke dřevu.“ Zamrkal na Codyho. „A jestli se bojíte nechat ho pracovat s nožem, my už se tady postaráme, aby si neublížil.“

Nepřišlo mi taktické namítnout, že se rozhodně nebojím, že by Cody s nožem v ruce ublížil právě *sobě*. Dobře věděl, za který konec se drží, a prokázal pozoruhodně vyzrálé nadání, jak se správně a účinně používá. Byl jsem si však celkem jistý, že se Cody ve skautu nenaučí ten správný druh řezání zvířat, o který mu jde – přinejmenším dokud se nestane starším skautem. A tak jsem jen odpověděl: „Probereme to ještě s maminkou a uvidíme, co nám řekne,“ a Deutsch přikývl.

„Skvělé,“ souhlasil. „A mezitím se přestaň stydět. Hezky k nám skoč rovnou po hlavě, kamarádíčku.“

Cody se na mě podíval a pak směrem k Deutschovi přikývl.

„Tak dobře,“ prohlásil Deutsch a konečně se narovnal. „No, nejspíš už začneme.“ Kývl mi, otočil se a začal shánět děti dohromady.

Cody zavrtěl hlavou a něco zašeptal. Naklonil jsem se k němu blíž. „Cože?“ zeptal jsem se.

„Po čí hlavě?“ zajímal se.

„Je to jen slovní obrat,“ poučil jsem ho.

Pohlédl na mě. „Hloupej obrat,“ upřesnil.

Deutsch přecházel po místnosti, vyzýval ke klidu, svolával děti, až se všichni shromáždili v přední části jídelny. Nastal čas, aby do toho skočil též Cody, ze začátku třeba i po nohách. Takže jsem vstal a natáhl k němu ruku. „Pojď,“ vyzval jsem ho. „Bude to v pořádku.“

Cody nevypadal přesvědčeně, ale postavil se a podíval na skupinu normálních chlapců shluknutých kolem Deutsche. Napřímil se, aby vypadal co nejvyšší, zhluboka se nadechl a řekl: „Tak dobře.“ Potom se otočil a zamířil ke skupince.

Sledoval jsem, jak se ostražitě protlačuje dopředu, aby si našel své místo, a pak se tam postavil, sám, statečný, přesně jak měl být. Nebude to jednoduché – pro něj ani pro mě. Byl přirozeně velice nešikovný, jak se pokoušel zapadnout do skupiny, se kterou neměl pranic společného. Jako malé vlče snažící se zarůst ovčím rounem a naučit se říkat Bééé! A kdyby byl jen jednou zavyl na měsíc, hra by skončila.

A já? Mohl jsem jen přihlížet a nejspíš mu dát mezi jednotlivými koly jen pár rad. Sám jsem prošel podobnou fází a pořád si vzpomínám, jak hrozně to bolelo; uvědomit si, že jednou a provždy je něco pro druhé a nikdy pro mě – smích, přátelství, někam patřit, tyto věci nikdy nepocítím. A co bylo ještě horší, jak jsem zjistil, že stojím mimo tohle všechno, musel jsem začít předstírat, že to i cítím, naučit se ukazovat navenek masku štěstí, abych zakryl smrtelnou prázdnotu uvnitř.

A vzpomínal jsem si na příšernou neobratnost prvních učednických let; na první hrozné pokusy se zasmát, vždy v nevhodnou dobu a pokaždé s výrazně nelidským výsledkem. Dokonce i hovor s druhými, aby zněl přirozeně, lehce, o správných věcech a se správně předstíranými emocemi dopadal podobně. Pomalu, bolestně a nešikovně jsem se učil, odpozorovával, jak to dělají s ledabylou samozřejmostí druzí, a cítil jsem další bolest, že mi byla odepřena požehnaná lehkost projevu. A ještě drobnost, schopnost se smát. Něco tak naprosto automatického, pokud ovšem víte, jak na to, a nemusíte se to naučit sledováním druhých, což jsem dělal já.

A totéž čeká nyní i Codyho. Bude si muset projít celým tímto odporným procesem pochopení, že je jiný než druzí a vždy bude, a pak se naučit předstírat, že takový není. Jenže se jednalo jen o pouhý začátek závodu, o první snadný krok na Harryho cestě. Poté se věci

dostanou do ještě mnohem složitější, náročnější a bolestnější fáze, dokud takto uměle vytvořený život nebude bez mezery a umístěný, kam patří. Všechno jen jako, bez oddechu, s jedinými krátkými a velevzácnými okamžiky reality na ostří nože, na které se dá těšit – a já měl toto vše předat Codymu, tomu malému a již tak poškozenému stvoření; stál tam vzpřímeně a usilovně sledoval, jak někam patřit, jenže to se nikdy nestane.

Skutečně mám právo nutit ho do tohoto umrtvujícího bahna? Jen proto, že jsem jím prošel já, znamená, že to opravdu musí podstoupit i on? Protože když to vezmu upřímně, v poslední době mi to příliš nepomohlo. Harryho cesta, jež se mi zdála tak jasná, čistá a rozumná, náhle zamířila do podrostu. Debora, jediná osoba na světě, která by jí měla rozumět, zpochybnula její oprávněnost, a dokonce proveditelnost a nyní leží na jipce, zatímco já se poflakuji městem a vraždím nevinné.

Vážně chci něco takového i pro Codyho?

Pozoroval jsem ho, jak skládá slib věrnosti, a nenašel jsem odpovědi. A tak nakonec po schůzce dorazil domů převelice zadumaný Dexter ve vleku s psychicky zraněným a znejistělým Codym.

Rita nás čekala s ustaraným výrazem u dveří. „Tak jak to šlo?“ zeptala se Codyho.

„Dobře,“ odpověděl s výrazem prozrazujícím, že ne dobře.

„V pořádku,“ snažil jsem se znít přesvědčivěji. „A bude to ještě mnohem lepší.“

„To doufám,“ utrousil Cody.

Rita pohlédla z Codyho na mě a pak znovu na něj. „Já nevím – myslím, že... když tedy... Budeš tam teda chodit?“

Cody se podíval na mě a já téměř viděl, jak mu v očích zableskla malá ostrá čepel. „Budu,“ prohlásil odhodlaně.

Ritě se zjevně ulevilo. „To je báječné,“ zajásala. „Protože tam opravdu budeš – vím, že tam budeš... však víš.“

„Jsem si jistý, že ví,“ ubezpečil jsem ji.

Zašveholil mi mobil a já ho vzal. „Ano?“

„Probrala se,“ oznámil mi Chutsky. „A mluví.“

„Hned jsem tam,“ řekl jsem.

KAPITOLA 19

Ani nevím, co jsem čekal, když jsem dojel do nemocnice, ale nesplnilo se to. Zdálo se, že se nic nezměnilo. Debora neseseděla na posteli a neluštila křížovku za zvukového doprovodu iPodu. Stále ležela bez hnutí, obklopena cvakajícími přístroji a Chutským. Ten seděl ve stejné prosebné pozici na stejné židli, ačkoli se někdy mezitím stačil oholit a vyměnit si košili.

„Ahoj, kámo!“ přivítal mě spokojeně, když jsem došel k posteli. „Už se uzdravujeme,“ oznámil mi. „Podívala se přímo na mě a zašeptala moje jméno. Bude v naprostém pořádku.“

„Skvělé,“ poznamenal jsem, i když mi nepřišlo jisté, že by vyslovení dvojslabičného jména znamenalo, že se má sestra mílovými kroky vrací k plné a nedotčené normalitě. „A co říkají doktoři?“

Chutsky pokrčil rameny. „Pořád tytéž žvásty. Ať se příliš neraduju, na jistotu je ještě příliš brzo, autonomní nervový bla-bla-bla.“ Znechuceně mávl rukou. „Jenže ji neviděli, když se probrala, a já jo. Podívala se mi do očí, tak to můžu říct. Pořád je tady, kámo. Bude v pořádku.“

Na to se nedalo celkem nic říct, tak jsem jen zamumlal pár dobře míněných obecných slabik a sedl si. A i když jsem čekal velice trpělivě dvě a půl hodiny, Deb nevyskočila z postele a nezačala provozovat gymnastiku ani nezopakovala svůj salonní trik s otevřením očí a zašeptáním Chutského jména, a tak jsem nakonec odjel domů do postele, aniž bych sdílel Chutského magickou jistotu.

Příští ráno, když jsem dorazil do práce, jsem byl rozhodnutý zvládnout co nejrychleji úkoly a pak zjistit všechno, co půjde, o Doncevicovi a jeho tajemném společníkovi. Sotva jsem si však stačil položit šálek s kávou na stůl, navštívil mě sám Duch Vánoc Zlomocný neboli Israel Salguero z vnitřních záležitostí. Neslyšně se vnesl dovnitř a sedl si na skládací židli naproti mně, vše bez jediného zvuku. V jeho pohybech se skrývala sametová hrozba, kterou bych obdivoval, kdyby

nesměřovala proti mně. Chvilí jsem zíral já na něj a on na mě, než nakonec přikývl a řekl: „Znal jsem tvého otce.“

Přikývl jsem a hodně zarískoval – usrkl jsem trochu kávy – ale oči jsem přitom ze Salguera nespustil.

„Byl to správněj polda a správněj chlap,“ navázal Salguero. Mluvil tiše, zvykl si pohybovat se neslyšně a měl nepatrný přízvuk jako mnoho Američanů kubánského původu jeho generace. Vlastně znával Harryho velice dobře a Harry měl o něm vysoké mínění. Ale to byla minulost a Salguero byl nyní vysoce uznávaným a ještě obávanějším poručíkem vnitřních záležitostí, a začne-li vyšetřovat mě nebo Deboru, nemůže z toho vzejít nic dobrého.

Proto jsem usoudil, že bude nejlepší ho nechat, ať se dobere sám k jádru věci, pokud nějaké je, a dal jsem si druhý lok kávy. Nechutnala už zdaleka tak dobře jako před chvílí, než přišel Salguero.

„Rád bych tuhle záležitost vyřídil co nejrychleji,“ prohlásil. „Jsem si jistý, že se ani ty, ani tvoje sestra nemáte čeho bát.“

„Ne, ovšemže ne,“ přitakal jsem a zauvažoval, proč mě tím ani trochu neuklidnil – pokud nešlo jen o reflex, protože celý můj život probíhal ve znamení utajování, a mít v zádech školeného vyšetřovatele není nijak zvlášť povzbudivé.

„Pokud existuje něco, co bys mi kdykoli chtěl říct,“ navázal, „moje dveře jsou pro tebe vždycky otevřené.“

„Opravdu velice děkuji,“ řekl jsem, a jelikož mě nenapadlo nic dalšího, nic dalšího jsem ani neřekl. Salguero mě chvíli pozoroval, pak přikývl, odlepil se od židle a vyklouzl ze dveří; nechal mě dumat nad tím, v jak velkém průšvihů Morganovi vlastně jsou. Zabralo mi několik minut a plný šálek kávy, než jsem jeho návštěvu vypudil z mysli a soustředil se na počítač.

A když jsem to udělal, čekalo mě skutečně milé překvapení.

Jako vždy po příchodu do práce jsem se automaticky podíval do mailové schránky. Byly v ní dva vzkazy od nadřízených, které se dožadovaly mé okamžité pozornosti, reklama slibující mi prodloužení čehosi blíže nespecifikovaného o několik centimetrů a zpráva bez názvu, kterou jsem málem smazal, dokud jsem si nevšiml, od koho je: bweiss@aol.com.

Nemělo by se mi to stávat, ale trvalo chvíli, než jsem si jména všiml,

měl jsem skutečně prst na myši a už už tiskl Smazat, když mi to došlo a zarazil jsem se.

Bweiss. To jméno mi přišlo jaksi povědomé. Možná to bylo „Weiss s iniciálou B“, jak to bývá u mailových adres. To by dávalo smysl. A pokud by B znamenalo Brandon, dávalo by to ještě větší smysl. Protože by se jednalo o jméno osoby, kterou jsem se právě chystal prověřovat.

Jak pozorné, že se ozval jako první.

Otevřel jsem Weissův mail se zájmem větším než obvykle, dychtivě zjistit, co mi může chtít. K mému velkému zklamání mi však zjevně neměl co říct. Našel jsem uprostřed stránky bez dalšího komentáře jen internetový odkaz <http://www.youtube.com/watch?v=991rj?42n>.

Jak zajímavé, Brandon se chtěl se mnou podělit o svá videa. Ale o jaká? Že by jeho oblíbená rocková skupina? Vlastnoruční montáž klipů z jeho oblíbených televizních pořadů? Anebo dokonce vlastní dílko podobné tomu, které poslal na Úřad pro turistický ruch? To by od něj bylo velmi pozorné.

A tak jsem s hřejivým a lechtivým pocitem v místě, kde bych měl mít srdce, klikl na odkaz a netrpělivě čekal, až se otevře. Konečně se ukázalo malé okno a já stiskl tlačítko Přehrát.

Chvilku zůstalo černé. Pak v něm rozkvetl zrnitý obrázek a já se díval dolů na bílý porcelán z pevné kamery umístěné někde u stropu místnosti – tentýž záběr jako na videu zaslaném Úřadu pro turistický ruch. Pociťl jsem mírné zklamání – jen mi přeposlal odkaz na kopii něčeho, co jsem už viděl. Potom se však ozvalo šoupání a v rohu záběru se zatetelil pohyb. Objevila se temná postava a hodila něco do vany z bílého porcelánu.

Doncevice.

A ta temná postava? No ovšem, dravě důkladný Dexter.

Nebylo mi vidět do obličje, ale nedalo se pochybovat. Byla to Dexterova záda, sestřih za sedmnáct dolarů, límeček Dexterovy oblíbené tmavé košile, kolem Dexterova půvabného a drahocenného krčku.

Mé zklamání bylo rázem to tam. Přece jen šlo o zbrusu nové video, které jsem ještě neviděl, a najednou mě sžírala palčivá dychtivost je zhlédnout.

Sledoval jsem, jak se Dexter Minulý narovná a rozhlíží kolem –

naštěstí však ani teď neukázal tvář do kamery. Chytrý kluk. Dexter vyšel ze záběru a byl pryč. Balík ve vaně sebou slabě škubl a Dexter se vrátil a pozvedl motorovou pilu. Lišta zavířila, ruka klesla...

A tma. Konec záznamu.

Zůstal jsem několik minut v tichém a šokovaném stuporu. Z chodby ke mně dolehly zvuky. Někdo přišel do laboratoře, otevřel skříňku, pak ji zase zavřel a odešel. Začal zvonit telefon; nezvedl jsem ho.

Byl jsem to já. Přímo na YouTube. V plné kráse a mírně zrnitých barvách. Děsivě démonický Dexter, herec v klasickém krátkém filmu. Usměj se do kamery, Dextere. Zamávej publiku. Nikdy jsem neměl rád domácí videa a toto mě nechalo ještě chladnějším než ostatní. Ale byl jsem v něm – nejen zachycený na filmu, ale vystavený na YouTube celému světu, aby mne viděl a obdivoval. A to bylo víc, než jsem dokázal unést; mé myšlenky se potácely v kruhu jako film v nekonečné smyčce. Byl jsem to já; nebylo možné, abych to byl já, ale byl jsem to já; musím něco udělat, jenže co musím udělat? Nevím, prostě musím něco udělat – protože jsem to byl já...

Vývoj situace nám ale nabral na zajímavosti, co říkáte?

No dobrá, tak jsem to byl já. Zjevně musela být někde nad vanou umístěna skrytá kamera. Weiss a Doncevic ji používali při vytváření dekorativních projektů a byla tam, i když jsem se ukázal já. Což znamená, že Weiss je stále tady někde nablízku.

Ale ne, tohle přece vůbec nic neznamená. Je přece až směšně snadné ovládat kameru přes internet a monitor přímo z počítače. Weiss může být kdekoli, stahovat videa a pak mi je posílat. Mně, anonymnímu miláškovi Dexterovi Nejskromnějšímu, jenž se plahočil ve stínech a nikdy pro své skvělé dílo nehledal ani nejmenší publicitu. Jenže ve všeobecném povyku médií, který provázel tento případ včetně útoku na Deboru, se mé jméno pochopitelně muselo objevit. Dexter Morgan, skromný forenzní génius, bratr málem zabité policistky. Jedna fotografie, jeden záběr ve večerních zprávách, a měl mě.

A v břiše mi začal růst studený a hrozný kámen. Bylo to přece prosté. Tak prosté, že si i nepříčetný dekorátor mrtvol mohl uvědomit, kdo a co jsem. Příliš dlouho jsem si hrál na chytráka a zvykl jsem si být jediným tygrem v pralese. A zapomněl jsem, že když existuje jen jeden tygr, je pro lovce až děsivě snadné sledovat jeho stopu.

Což udělal. Vystopoval mě až do doupěte, zvěčnil Dextera při hře a tady je výsledek.

Prst téměř mimovolně stiskl tlačítko myši a já si video prohlédl ještě jednou.

Pořád jsem to byl já. Přímo na videu. Byl jsem to já.

Naštěstí pro všechny zúčastněné – čímž myslím sebe – jsem konečně začal naslouchat chladnému hlásku z pozadí svého kdysi použitelného mozku, který mi už několik minut stále opakoval „Dextere, jen klid“. No dobrá, tak tedy klid. Zhluboka jsem se nadechl a nechal kyslík, ať pozitivně zapracuje na mém myšlenkovém procesu nebo alespoň na tom, co z něj zbylo.

Nepochybně jde o vážný problém, ale jako všechny problémy má řešení, a to spadá do dvou oborů, ve kterých Dexter vyniká: vyhledat lidi a věci přes počítač a pak je odstranit. Takže je všechno v pořádku. Video se nachází na internetu? Skvělé – budu mít méně práce. Nemůže to být lepší. Jako bych téměř něco cítil, buď falešné uspokojení, nebo něco podobného.

Přišel čas použít logiku, zaměřit na daný problém veškerou sílu Dexterova chladného biopočítače. Takže za prvé: co ten člověk vlastně chce? Proč to udělal? Očividně ode mě čeká nějakou reakci – ale jakou? S největší pravděpodobností touží po pomstě. Zabil jsem mu přítele – partnera? Milence? Na tom teď nezáleželo. Chtěl, abych věděl, že ví, co jsem udělal, a... a...

A poslal ten klip mně, ne třeba detektivu Coulterovi, který by s tím nejspíš začal něco dělat. Což znamená, že jde o osobní výzvu, o něco, s čím nechce na veřejnost, alespoň zatím ne.

Až na to, že klip *zveřejnil* – dal ho na YouTube, a je jen otázkou času, než na něj narazí někdo jiný a uvidí ho. Což znamená, že čas tu hraje svou roli. Co mi tedy vlastně říká? Najdi *mě*, než najdou *tebe*?

Až dosud dobře. Ale co potom? Zúčtování jako na starém dobrém Divokém západě – motorové pily na deset kroků? Anebo ho napadlo mě jen týrat nejistotou, pronásledovat mě, dokud neudělám chybu nebo dokud se neznudí a nepošle všechno redakci večerních zpráv?

Bylo toho dost, aby to u nižší bytosti vyvolalo alespoň paniku. Jenže Dexter je uhněten z jinačího těsta. Weiss chce, abych se ho pokusil najít – nemůže však vědět, že mám červený diplom z pátrání. Jestli

jsem skutečně alespoň z poloviny tak dobrý, jak mi skromnost dovolu-
je připustit, najdu ho mnohem rychleji, než počítá. Dobrá: když si Weiss
chce hrát, budu si s ním hrát.

Ale budeme hrát podle Dexterových pravidel, ne podle jeho.

KAPITOLA 20

Začít od začátku, to bylo vždy mé heslo, především proto, že nedává naprosto žádný smysl – vždyť kdybych začal odjinud, byl by začátek jinde, ne? Nicméně kliše jsou tu proto, aby uklidňovala malověrné, ne aby obsahovala nějaký skutečný význam. A protože jsem se momentálně cítil mezi ušima poněkud slabomyslně, čerpal jsem z této myšlenky útěchu, když jsem se probíral policejními záznamy Brandona Weisse.

Nebylo jich moc; pokuta za parkování, kterou zaplatil, a stížnost proti němu od Úřadu pro turistický ruch. Žádné nevyřízené zatykače, žádné zvláštní průkazy kromě řidičáku, žádný zbrojní pas na ruční palnou zbraň – anebo třeba na motorovou pilu. Jeho adresa souhlasila s tou, kterou jsem znal a kde byla pobodaná Debora. Při troše pátrání jsem našel i předešlé adresy. V Syrakuse ve státě New York, předtím žil v Montrealu v Kanadě. Rychlá kontrola mi ukázala, že je stále kanadským občanem.

Nenašel jsem však žádná skutečná vodítka; nic, co by se dalo kvalifikovat jako stopa. Vlastně jsem ani nic nečekal, ale moje práce a adoptivní otec mě naučili, že trpělivost čas od času přináší růže. Tohle byl jen začátek.

Další krok, Weissova e-mailová adresa představovala trochu oříšek. S jistými mírně ilegálními figly jsem se dostal na seznam předplatitelů AOL a našel jsem další věci. Adresa v umělecké čtvrti tam již byla jako domovská, ale navíc měli i číslo jeho mobilu. Opsal jsem si ho na později pro případ, že ho budu potřebovat. Ale nic dalšího užitečného jsem neobjevil – vážně mě překvapilo, že ani organizace jako AOL neklade lidem prosté a přitom životně důležité otázky: „Kam se ukryjete, když vás bude pronásledovat Dexter?“

Avšak nic z toho, co stojí skutečně za to, nebývá snadné – další až fascinující pitomé kliše. Například dýchání je pro většinu z nás hodně snadné a myslím, že mnoho učených hlav by se mnou souhlasilo, že

přináší nezanedbatelný užitek. Tak jako tak jsem ze souboru AOL nezískal nic užitečného až na číslo mobilu, a to jsem si nechal na později jako železnou rezervu. Záznamy telefonní společnosti a navíc i šance vystopovat samotnou polohu mobilu, tento trik jsem vyzkoušel již předtím, když jsem téměř zachránil seržanta Doakese před chirurgickými úpravami.

Bez nějakého zvláštního důvodu jsem se vrátil na YouTube. Nejspíš jsem se chtěl ještě jednou vidět, jak relaxuji a jsem sám sebou. Koneckonců jsem se takto ještě nikdy předtím neviděl a ani jsem nečekal, že se uvidím. Dexter v akci, jak to jen on umí. Zhlédl jsem ještě jednou video a ocenil, jak ladně a přirozeně vypadám. Jaký skvělý styl jsem prokázal při zvednutí pily ke kameře! Nádhera. Skutečný umělec. Měl bych být ve filmu častěji.

A s tím mi do pomalu se rozbíhajícího mozku pronikla jiná myšlenka. Vedle okna s videem svítila mailová adresa. Sice jsem se v YouTube příliš nevyznal, ale věděl jsem, že když svítí nějaká adresa, někam vede. Proto jsem na ni klikl a téměř ihned naskočilo oranžové pozadí a ocitl jsem se na osobní stránce YouTube. Velká ohnivá písmena v záhlaví hlásala NOVÉ MIAMI. Zaroloval jsem dolů na box s nápisem VIDEA (5) a s tlačítky pro spuštění jednotlivých klipů. To, na kterém jsem byl vidět zezadu, mělo číslo čtyři.

Ve snaze o metodičnost a abych nesledoval jen svůj strhující výkon, klikl jsem na první s mužským obličejem staženým do výrazu znechucení. Video začalo a znovu se na obrazovce objevila plamenná písmena NOVÉ MIAMI, Č. 1.

Následoval záběr na tuze krásný západ slunce uprostřed bohaté tropické vegetace; řada nádherných orchidejí, hejno ptáčků přistávajících na malém jezírku a pak kamera zabrala tělo, které jsme našli ve Fairchild Gardens. Mimo záběr se ozvalo zděšené zasténání „Ježíšikriste“ a pak kamera sledovala jeho záda, když se z reproduktoru ozval pronikavý výkřik. Zněl mi podivně známě a na okamžik mě zmátl, až jsem zastavil video, vrátil ho a přehrál si výkřik ještě jednou. Pak jsem ho poznal; šlo o stejný výkřik, který byl i na prvním videu, jež jsem zhlédl v Úřadu pro turistický ruch. Z nějakého podivného důvodu jej Weiss použil i zde. Možná jen kvůli návaznosti, jako u McDonald's používají stejného klauna.

Pustil jsem video znovu; kamera přejížděla po davu na Fairchildově parkovišti a zabírala tváře, které vypadaly šokovaně, znechuceně nebo jen zvědavě. A znovu záběr zakroužil a zaměřil se na šklebící se tváře v řadě rámečků na pozadí krajiny s vegetací a zapadajícím sluncem a s nápisem nahoře NOVÉ MIAMI: DOKONALE PŘIROZENÉ.

Pokud nic jiného, padly tím poslední pochybnosti, které jsem mohl mít o Weissově vině. Byl jsem si celkem jistý, že další videa ukáží ostatní oběti i s následnými reakcemi davu. Ale pro jistotu jsem se rozhodl si je postupně prohlédnout, hezky všech pět –

Ale počkat: měly by tam být jen *tři* spoty, jeden pro každé místo činu, které jsme objevili. S tím, který zachytil Dexterovu velkou performanci, to jsou čtyři – co bylo na tom posledním? Je možné, že by Weiss přidal ještě něco, něco osobnějšího, co by mohlo poskytnout vodítko, kde ho mohu najít?

Z laboratoře zaznělo hlasité chrastění a Vince Masuoka zavolal: „Hej, Dextere!“ Rychle jsem odklikl prohlížeč. Nešlo jen o falešnou skromnost, která mi bránila sdílet s Vincem mé báječné představení. Vysvětlit mu mou performanci by bylo příliš obtížné. Sotva monitor zčernal, vrazil do malé kanceláře Vince a držel svou forenzní soupravu.

„Copak už vůbec nebereš telefony?“ zeptal se.

„Chtěl jsem mít chvíli klid,“ řekl jsem.

„Hříšníci nedojdou klidu,“ poučil mě. „No tak, máme práci.“

„Že by?“ podivil jsem se. „Co se děje?“

„To nevím, ale všechny uniformy jsou úplně hysterický,“ prozradil Vince. „Něco dole v Kendall.“ No ovšem, v Kendallu se dějí neustále hrozné věci, jen minimum z nich však vyžaduje mou profesionální pozornost. Při zpětném pohledu jsem měl být asi zvědavější, jenže jsem stále ještě cítil rozrušení z objevu, že se ze mě na YouTube stal slavný herec, a spalovala mě touha vidět i ostatní videoklipy. Co bude na tom posledním? Jelikož se neobjevilo žádné nové tělo, o kterém bych věděl, měl jsem takové nejasné, avšak neodbytné tušení, že by mohlo jít o něco odhalujícího, o nějakou drobnost, jež mě posune blíž k Weissovi – a já se naléhavě potřeboval dostat k němu co nejbliž, tak na délku nože, než klip se mnou uvidí někdo jiný a pozná mě.

Tak jsem si s Vincem jen mechanicky vyměňoval bonmoty a přemýšlel, co mohl Weiss odhalit na posledním videu, na které mi

nezbyl čas. Proto, když Vince zaparkoval, vypnul motor, vyzval mě „Pojďme“ a já poznal, kde to jsme, byl to pro mě ošklivý šok. Stáli jsme u velké veřejné budovy, kterou jsem znal již z dřívějšíka. Vlastně ze včerejšíka, když jsem vzal Codyho na schůzku vlčat.

Zaparkovali jsme přímo před základní školou Zlatá jezera.

Muselo jít pochopitelně jen o shodu okolností. Lidé jsou vraždění neustále, dokonce i v základních školách, a předpokládat, že se jedná o něco víc než jednu z těch legračních náhod, které činí život tak zajímavým, znamenalo věřit, že se celý svět točí jen kolem Dextera – což je sice ve výrazně omezeném smyslu pravda, nejsem však zase tak vyšinutý, abych tomu věřil doslovně.

Takže z míry vyvedený a slabě znejistělý Dexter se šoural za Vincem, podlešli jsme žlutou policejní pásku a zamířili k bočním dveřím budovy, kde bylo objeveno tělo. A jak jsem se blížil k pečlivě hlídanému místu, kde leželo tělo v plném majestátu, zaslechl jsem podivné, téměř idiotské hvízdnutí a uvědomil jsem si, že ho vydávám já. Protože navzdory průhledné plastové masce přilepené k obličeji, navzdory jámě zející v trupu, vyplněné něčím, co asi nejvíc připomínalo skautský stejnokroj vlčat s nezbytnými drobnostmi, a přes skutečnost, že je zhora nemožné, abych se mýlil, jsem již ze tří metrů poznal, o čí tělo se jedná.

Byl to Roger Deutsch, Codyho skautský vedoucí.

KAPITOLA 21

Tělo bylo opřené o výklenek u zadních dveří budovy, jež sloužily jako nouzový východ z kavárny kombinované se školní posluchárnou. Jeden ze zaměstnanců si vyšel ven zakouřit a uviděl ho; muže museli uklidnit sedativy, což mi při rychlém pohledu přišlo naprosto pochopitelné. Po druhém, pozornějším pohledu jsem totiž téměř potřeboval sedativa sám.

Roger Deutsch měl kolem krku šňůrku s píšťalkou. A jako ti před ním, i on měl vykuchaný trup následně naplněný zajímavými věcmi – v tomto případě skautským stejnokrojem, obrázkovou knížkou s nápisem *VELKÝ MEDVĚD – Příručka vlčat, mladých skautů* na obálce a nějakou další výstrojí. Všiml jsem si rukojeti sekýrky a kapesního nože s logem vlčat. A jak jsem se naklonil, abych měl lepší výhled, uviděl jsem i zrnitý obrázek, vytištěný na běžném bílém papíře, s velkými černými písmeny BUĎ PŘIPRAVEN. Obrázek představoval nejasnou momentku pořízenou z dálky, zachycující, jak několik chlapců a jeden dospělý vcházejí do této budovy. A přestože se to nedalo dokázat, věděl jsem až moc dobře, kdo je ten dospělý a jedno z dětí. Já a Cody.

Důvěrně známou linii jeho zad jsem si nemohl splést. A nemohl jsem si splést ani ten vzkaz.

Byla to velice zvláštní chvíle, klečel tam na chodníku, dívat se na rozostřený nejasný obrázek mě a Codyho a uvažovat, jestli někdo uvidí, když ho vezmu. Ještě nikdy předtím jsem nemanipuloval s důkazy, ale také jsem ještě nikdy nebyl jejich součástí. A bylo zcela jisté, že je tohle určeno mně. BUĎ PŘIPRAVEN a fotografie. Šlo o varování, o výzvu. *Vím, kdo jsi, a vím, jak tě zranit. A tady jsem. BUĎ PŘIPRAVEN.*

A já nebyl připraven. Ještě nevím, kde může být Weiss, a nevím ani, jaký bude jeho příští tah nebo kdy k němu dojde, ale věděl jsem, že má přede mnou stále náskok a že současně výrazně zvedl sázky. Tady už nešlo o nějakou ukradenou mrtvolu a nebyla anonymní. Weiss zabil

Rogera Deutsche, neupravil jen jeho mrtvé tělo. A svou oběť si vybral pečlivě, záměrně a s cílem dostat se mi na kůži.

Jednalo se také o komplexní hrozbu. A momentka dodala další rozměr – říkala: *Mohu tě dostat a mohu dostat Codyho, anebo tě prostě mohu udat, protože oba víme, co jsi zač.* A ke všemu tu ještě byla jistota, že kdyby mě odhalili a zavřeli do vězení, Cody by zůstal bez ochrany a bezmocný proti všemu, co by mu Weiss mohl udělat.

Prohlédl jsem si pozorně obrázek a pokusil se zjistit, jestli by i někdo jiný mohl poznat, že jde o mě, a jestli stojí za to riziko ji vzít a zničit. Ale než jsem se stačil rozhodnout, úder perutí neviditelných černých křídel mi přejel po tváři a zježil chloupky na krku.

Temný společník byl dosud během celé záležitosti až podezřele klidný, spokojil se jen tu a tam s povýšeným uchechtnutím a nenabídl mi žádné přesvědčivé vodítko. Nyní však byla jeho zpráva jasná a shodovala se s tou na fotografii: *Bud' připraven. Nejsi tu sám.* A já věděl s veškerou jistotou, kterou jsem v dané chvíli mohl mít, že někde blízko mě něco pozoruje, zaobírá se podlými myšlenkami a číhá na mě, jako číhá tygr na svou kořist.

Pomalů a opatrně, jako bych prostě jen zapomněl něco v autě, jsem vstal a vydal se zpět k místu, kde jsem zaparkoval. Při chůzi jsem si nenápadně prohlížel okolí: vůbec po ničem tu nepátrám, to jen dementní Dexter se tu poflakuje úplně přirozeně a pod nonšalantním a pološíleným úsměvem kypí černý kouř a hledá někoho, kdo mě pozoruje, tím jsem si byl jistý.

A našel jsem ho.

Naproti, v nejužší řadě parkoviště, asi třicet metrů ode mne, právě tam, odkud byl nejlepší výhled, stál malý sedan s bronzovou metalizou. A skrz jeho přední sklo na mě něco zablýskalo; odraz slunce od objektivu kamery.

Stále velmi opatrně a jen jakoby náhodou, i když temnota mnou burácela skrz naskrz a krystalizovala do tvaru ostré čepele, jsem se vydal k němu. Na tu vzdálenost jsem spatřil, jak se záblesk kamery sklápí k zemi, a malou bledou skvrnu obličejů, a černá křídla se hlasitě rozepjala a zmítala se po nekonečnou vteřinu mezi námi...

A pak se auto rozjelo, s krátkým zakvílením pneumatik vycouvalo z parkovacího místa a vyrazilo z parkoviště do pouličního provozu. A

přestože jsem se rozběhl za ním, podařilo se mi přechíst jen první půlku poznávací značky; OGA a tři čísla, která mohla být jakákoli, i když uprostřed jsem rozeznal buď 3, nebo 8.

Ale spolu s popisem auta to stačilo. Alespoň najdu jeho registraci. Nejspíš nebude na Weisse, nemůže být. Nikdo není tak pitomý, ne dnes při neustálém policejním povyku ve všech médiích. Ale naděje umírá poslední. Odjel příliš rychle, nechtěl, abych viděl jeho tvář nebo jeho vůz, a jen pro tentokrát jsem třeba mohl mít kapičku štěstí.

Stál jsem tam skoro minutu, nechal jsem divokou vichřici uvnitř mne, ať se ztiší do umraveně šumícího vánku. Srdce mi bušilo jako jen málokdy za denního světla a uvědomil jsem si, jak je dobře, že se Weiss alespoň trochu stydí a prchl tak panicky. Vždyť co bych jinak asi mohl udělat? Vytáhnout ho z auta a rozřezat na tučt úhledných kousků? Anebo ho dát zatknout a strčit do hlídkového vozu, aby pak začal všem, kdo mají uši, vyprávět o Dexterovi?

Ne, bylo jen dobře, že prchl. Však si ho najdu a setkáme se za mnou stanovených podmínek a za mnohem vhodnější noční temnoty, která pro mne nemůže přijít dost rychle.

Zhluboka jsem se nadechl, na obličej si přilepil nejlepší ze svých falešných úsměvů a vrátil se zpět ke kupce dekorativního masa, jež bývalo Codyho skautským vedoucím.

Když jsem tam došel, Vince Masuoka se v podřepu skláněl u těla, ale místo aby dělal něco užitečného, prostě jen zíral na věci nacpané do tělesné dutiny a mračil se. Jak jsem se k němu blížil, vzhlédl a řekl: „Co myslíš, že to znamená?“

„Tak to nemám nejmenší představu,“ ujistil jsem ho. „Dělám jen krevní stopy. Na zjišťování toho, co to znamená, si platí detektivy.“

Vince naklonil hlavu na stranu a podíval se na mě, jako bych mu právě navrhl, ať tu mrtvolu sníme. „Víš, že tohle vyšetřování vede detektiv Coulter?“ namítl.

„Toho možná platí za něco jiného,“ přiznal jsem a pocítil slabou naději. Na tenhle detail jsem zapomněl, a přitom stál rozhodně za pozornost. S Coulterem jako hlavním vyšetřovatelem se klidně můžu doznat k vraždě, předat mu videozáznamy, jak ji páchám, a on stejně neprijde na způsob, jak mi ji dokázat.

Takže jsem se téměř v povznesené náladě vrátil zpět ke své práci –

okořenila ji navíc netrpělivost, abych co nejdřív skončil a vrátil se zpět k počítači ke stopování Weisse. Naštěstí na místě činu bylo jen minimum krevních stop – zdálo se, že Weiss patří k čistotným typům, které jsem obdivoval – a proto tu pro mě nebyla skoro žádná práce. Skončil jsem brzy a vyškemral si svezení zpět na okrsek jedním z hlídkových vozů. Řidič, velký bělovlasý chlapík jménem Stewart, mluvil celou cestu o Delfínech a zjevně mu bylo jedno, jestli nějak reaguji, nebo ne.

Než jsem se dostal zpátky, dozvěděl jsem se pár zajímavých informací o nastávající fotbalové sezoně a o tom, co bychom měli dělat v přípravě na sezonu, ale nějak se nám to jako vždy nepovedlo, což najisto povede k další sezoně trapností a potupných proher. Poděkoval jsem mu za svezení a životně důležité informace a prchl ke svému počítači.

Databáze automobilových registrací je jedním ze základních nástrojů policejní práce jak reálně, tak v románech a filmech, takže jsem se do ní se slabým pocitem zahanbení pustil i já. Vypadá to vážně moc snadno, přesně podle těch hloupých televizních filmů a seriálů. Kdyby to ovšem vedlo k nalezení Weisse, trochu by se tím napravil pocit, že jde svým způsobem téměř o podvod, ale časem bych byl skutečně vděčný za něco vyžadujícího alespoň trochu inteligence. Zkrátka jsme odkázáni na vybavení, které máme k dispozici, a jen doufáme, že nás někdo časem požádá o konstruktivní kritiku.

Za pouhých patnáct minut jsem pročesal celou floridskou databázi a našel tři malé automobily v bronzové barvě a s poznávací značkou začínající OGA. Jeden z nich byl registrovaný v Kissimmee, což mi přišlo trochu moc z ruky. Další byl Rambler z roku 1963, a já si byl celkem jistý, že takové starožitnosti bych si jistě všiml.

Zbývalo tedy číslo tři, honda z roku 1995, registrovaná na Kennetha A. Wimblea z 98. severozápadní v Miami Shores. Adresa patřila do oblasti luxusních domů, jež se nacházela relativně blízko umělecké čtvrti, kde byla pobodána Debora. Nebylo to daleko ani pěšky – takže kdyby se například ve vašem malém útulném hnízdečku na 40. severovýchodní objevila policie, snadno jste mohli vyklouznout zadními dveřmi a odloudat se o pár bloků dál, dokud jste nenarazili na nestřežené auto.

Ale co potom? Kam byste s ním ve Weissově kůži odjeli? Podle mě co nejdál od místa, kde jste ho ukradli. Takže dům na 98. severozápadní by byl nejspíš posledním místem na zemi, kam byste zamířili. Pokud ovšem neexistuje nějaké spojení mezi Weissem a Wimbem. Bylo by jen přirozené půjčit si přítelovo auto; jen udělám nějakou řezničinu, kámo – a pak ho za pár hodin zase vrátit.

Z nějakého prapodivného důvodu si však nevedeme federální registr dobrých přátel. Člověk by si myslel, že by to mělo patřit mezi klíčové body Občanského zákoníku a projednávat se v Kongresu. Rozhodně by mi to teď usnadnilo práci. Takové štěstí však nemám; pokud byli skutečně parťáci, musel jsem na to přijít hezky postaru osobní návštěvou. V každém případě vše nyní závisí jen na mé pili. Ale nejprve se musím podívat, co všechno dokážu zjistit o Kennethu A. Wimblovi.

Rychlá kontrola databáze mi prozradila, že nemá žádný trestný záznam, přinejmenším ne pod tímto jménem. Všechny pohledávky měl řádně splacené, i když s účtem za propan se párkrát zpozdil. Když jsem zavrtal hlouběji a dostal se k daňovým záznamům, zjistil jsem, že je Wimble živnostník a jeho profese je videoeditor.

Vždy se může jednat o náhodu. K podivným a nepravděpodobným věcem přece dochází každý den a my je přijímáme a jen si podrbeme hlavu jako venkovští balící ve velkoměstě a zamudrujeme: „No páni, to je teda něco.“ Ale tady už ani žádné drbání nepomohlo. Sledoval jsem spisovatele, který po sobě zanechal video, a nyní mě tato stopa zavedla k profesionálovi přes video. A jelikož vždy nastane chvíle a místo, kdy ostřílený vyšetřovatel musí přijmout fakt, že narazil na něco, co nejspíš *není* náhoda, zamumlal jsem si potichu pro sebe: „Aha.“ Usoudil jsem, že to bude znít dostatečně profesionálně.

Wimble v tom nějakým způsobem jel, byl provázaný s Weissem natáčením a rozesíláním videí, nejspíš tedy i aranžováním těl, a konečně mohl být při zavraždění Rogera Deutsche. Takže když Debora zaklepala na dveře, Weiss uprchl ke svému partnerovi Wimblovi. Měl tam úkryt, bronzové autíčko, které si mohl půjčit, a mohl pokračovat ve své show.

No tak dobrá, Dextere. Vstaň a vzhůru do akce. Víme, kde je, a přišel čas ho dostat, než se rozhodne dát mé jméno a fotografii na

úvodní stránku *Miami Herald*u. Vstaň a běž. No tak.

Dextere? Jsi tady, kamaráde?

Byl jsem tady. Náhle jsem si však překvapeně uvědomil, že mi skutečně chybí Debora. Přesně tohle jsem totiž vždy dělával s ní – koneckonců venku vládl jasný slunečný den, což nebyla zrovna Dexterova doména. Dexter potřebuje tmou, aby rozkvetl do skutečného lva salonů, kterým je hluboko uvnitř. Sluneční svit a lov spolu neladí. Debořin odznak by mě skryl před všetečnými zraky, ale bez něj... Nebyl jsem pochopitelně doopravdy nervózní, ale přece jen trochu nesvůj.

Jenže jsem neměl na výběr. Debora ležela v nemocnici, Weiss a jeho přítelíček Wimble se mi hihňají v domě na 98. ulici a Dexter se bojí denního světla. Tak to ne, ani náhodou.

Takže vstaň, nadechni se a narovnej. Znovu zaskoč za nepřítomnou, drahý Dextere. Seber se a běž. Což jsem vzápětí udělal a zamířil ven ke svému autu, nemohl jsem se však zbavit podivné tísněnosti.

Ten pocit přetrvával celou cestu na 98. severozápadní a nezaplášil ho ani uklidňující rytmus vražedného dopravního ruchu. Něco bylo někde špatně a Dexter se do toho vrhá přímo po hlavě. Jelikož jsem ale neodhalil nic určitějšího, jel jsem dál a přemýšlel, co mě na dně mysli doopravdy žere. Jde vážně jen o strach ze slunečního světla? Anebo mi podvědomí říká, že jsem přehlédl něco důležitého, něco, co je připravené mi vrátit úder a uštknout? Všechno jsem znovu a znovu promýšlel – a se stejným výsledkem; jediné, nač jsem přišel, bylo, že je vše velice jednoduché, dokonale provázané, souvislé, logické a správné a já nemám jinou možnost než co nejrychleji jednat, tak proč to znepokojení? Kdy měl Dexter vůbec na výběr? Kdy měl vůbec někdo na výběr kromě toho, že tu a tam může říct – v tom minimu dobrých dnů, které jsou nám dány – vyberu si zmrzlinu místo koláče?

Stále jsem však cítil na šíji neviditelné prsty, když jsem zastavoval u chodníku půl bloku naproti od Wimbleova domu. Několik dlouhých minut jsem nedělal nic, jen seděl v autě a prohlížel si dům.

Bronzové auto stálo na ulici hned před domem. Nebylo tam známky života a ani na obručníku se nepovalovaly kusy těl čekající na vyzvednutí. Vůbec nic, jen tichý dům v běžném miamském sousedství, pekoucí se v poledním slunci.

Čím déle jsem tam seděl s vypnutým motorem, tím víc jsem si uvědomoval, že se také peču, a jestli zůstanu ještě pár minut ve voze, dočkám se jedině toho, že se mi kůže vysmaží pěkně dokřúpava. Ať už cítím jakékoli slabé pochybnosti, musím něco udělat, dokud je v kabině ještě dýchatelný vzduch.

Vystoupil jsem, několik vteřin jen stál a pomrkával ve světle a v žáru a pak jsem se vydal po chodníku pryč od Wimbleova domu. Pohyboval jsem se pomalu a nenuceně, obešel jsem blok a prohlédl si dům zezadu. Nebylo tam moc k vidění; pás keřů prorůstajících drátěným plotem bránil ve výhledu na dům z okolních budov. Pokračoval jsem v chůzi, přešel ulici a vrátil se k autu.

Znovu jsem se u něj zastavil a pomrkával v prudkém slunci; cítil jsem, jak mi po zádech stéká pot a jak mě štípe na čele a v očích. Uvědomoval jsem si, že tam nemohu déle postávat, aniž bych vzbudil něčí pozornost. Musel jsem něco udělat – buď jít k domu, anebo se vrátit do auta, jet domů a počkat, až se uvidím ve večerních zprávách. Jenže s tím zlovorným a neúnavným hláskem, který mě dál v mozku pištivě varoval, že něco není v pořádku, jsem tam stál dál, dokud ten malý a křehký vnitřní pochybovač konečně nezmlkl, a pak jsem si konečně řekl: *Dobrá. Jdeme na to, ať mě uvnitř čeká cokoli. Všechno bude lepší než tu jen tak postávat a počítat kapky potu, které ze mě kanou.*

Pro změnu jsem si vzpomněl i na něco užitečného a otevřel jsem kufr auta. Měl jsem tam velký notes s pevnou podložkou; už při několika předchozích zkoumáních životního stylu narušených a neblaze proslulých osob mi přišel vhod a vedle něj ležela ještě kravata s výraznou sponou. Získal jsem zkušenost, že takhle můžete jít kamkoli ve dne v noci a nikdo se vás na nic nevyptává, pokud máte kravatu se sponou a držíte notes. Naštěstí jsem měl dnes na sobě košili, která se zapínala ke krku, tak jsem si pod límec uvázal kravatu, vzal notes a propisovačku a přešel přes ulici k Wimbleovu domu. Jen další rádoby důležitý úředník, co jde něco zjišťovat.

Rozhlédl jsem se po ulici; lemovaly ji stromy a několik domů mělo na dvorcích ovocné stromy. Dobrá, dnes jsem inspektor Dexter ze Státní inspekce pro městskou zeleň. Mohu se tak přiblížit k domu s logicky vypadajícím důvodem, jenž mi poslouží jako krytí.

A co pak? Vážně za plného denního světla mohu vrazit dovnitř, využít momentu překvapení a vrhnout se na Weisse? Horká záře slunce mi přišla jaksi krajně nevhodná. Žádná uklidňující temnota, žádné stíny, které by mě podpořily a skryly můj příchod. Byl jsem naprosto viditelný a zřetelný, a jestli se Weiss podívá z okna a pozná mě, hra skončí dřív, než mohla pořádně začít.

Ale jakou jinou možnost mám? Je to buď on, nebo já, a jestli neudělám nic, on toho nejspíš udělá hodně; začne tak, že mě odhalí, a pak bude postupovat podle seznamu tím, že ublíží Codymu nebo Astor a bůhvíco ještě napáchá. Je zjevně úplně mimo, dokonce ještě víc než já, a nemohu nijak zjistit, jak daleko je ochoten zajít a co udělá, až tam zajde. Nebylo pochyb, že ho musím ihned najít a zastavit, dřív než nadělá další škody.

Když jsem se chystal pustit se do toho, napadla mě krajně nepříjemná věc: takhle o mně přemýšlí Debora? Vidí mě jako divoškou úchylku, která si prořezává s nevypočitatelnou zuřivostí cestu krajinou? Proto je ze mě tak nešťastná? Protože si o mně udělala obraz jako o dravém netvorovi? Byla to tak bolestná představa, že jsem na okamžik nedokázal dělat nic jiného než si otírat kapky potu z čela. Bylo to nefér, naprosto nespravedlivé; no dobře, jsem netvor – ale ne tohohle druhu. Jsem precizní, cílevědomý, uhlazený a velice opatrný, abych neobtěžoval turisty nepříjemným pohledem na porůznu rozseté kusy těl. Jak může tohle nevidět? Jak udělat, aby začala vnímat uspořádanou krásu cesty, kterou pro mě zvolil Harry?

První odpověď bylo, že nijak – ne jestli Weiss zůstane naživu a na svobodě. Protože jak se jednou má tvář objeví ve zprávách, můj život skončí a Debora by neměla na výběr víc než já; ne víc na výběr, než mám teď. Slunce neslunce, musím to udělat, a musím to udělat rychle a dobře.

Zhluboka jsem se nadechl a přešel jsem ulici k domu vedle Wimbledo, pozorně jsem si prohlížel stromy u příjezdové cesty a čmáral do notesu. Pomalu jsem došel k příjezdové cestě. Nikdo na mě nevyskočil s mačetou mezi zuby, tak jsem došel až ke dveřím, chvíli tam otálel a potom přešel k Wimbleovu domu.

Tam také rostly podezřelé stromy, které si zasloužily zkoumání, tak jsem si je prohlédl, udělal si poznámky a přiblížil se k příjezdové cestě.

Dům vypadal úplně mrtvě, nikde žádný pohyb ani zvuk. I když jsem nevěděl, co vlastně předstírám, že hledám, šel jsem ještě blíž a rozhlížel se po tom a nejenom po stromech. Pečlivě jsem si obhlédl dům a všiml si, že všechna okna mají stažené rolety. Nikdo nemohl vidět ven ani dovnitř. Dostal jsem se po příjezdové cestě už tak blízko, že jsem si všiml zadních dveří se dvěma betonovými schůdky. Teď jsem se přibližoval co nejopatrněji a poslouchal, jestli se neozve zašustění, šepot nebo třeba výkřiky: „Pozor! Je tady!“ Ale pořád nic; zatvářil jsem se, že jsem si všiml stromu na zadním dvorku vedle nádrže na propan a jen sedm metrů od dveří, a zamířil jsem k němu.

Stále nic. Udělal jsem si poznámku. Horní polovina dveří byla prosklená a průhled nebyl ničím zakrytý. Došel jsem k nim, vystoupil po schodech a nahlédl dovnitř. Uviděl jsem setmělou chodbu s myčkou, sušičkou a několika smetáky a mopy ve stojanech na zdi. Položil jsem ruku na kliku a co nejtíšeji a nejopatrněji ji stiskl. Bylo odemčeno. Zhluboka jsem se nadechl... a málem jsem vyskočil z kůže, když se zevnitř ozval strašlivý nervydrásající výkřik. Zaznívala z něj úzkost a hrůza a tak naléhavá prosba o pomoc, že dokonce i děsivý Dexter se reflexivně pohnul vpřed a byl jsem již jednou nohou uvnitř, když přes podlahu mého mozku rychle přeběhl malý otazníček a já si uvědomil, že *jsem ten výkřik už někde slyšel*. A když jsem dovnitř udělal druhý krok, pomyslel jsem si: *Vážné? A kde?* Odpověď přišla rychle, což bylo uklidňující: jednalo se o stejný výkřik jako ve videích *Nové Miami*, která natočil Weiss.

Což znamenalo, že výkřik je nahrávka.

Což znamenalo, že mě měl vlákat dovnitř.

Což znamenalo, že je Weiss na mě připravený a čeká mě.

Nijak to mé Já nešlechtí, ale kajícně přiznávám, že jsem se na zlomek vteřiny zastavil, uchvácen obdivem k rychlosti a jasnosti svých myšlenkových pochodů. A vzápětí, naštěstí pro mě, jsem poslechl ječivý vnitřní hlásek, který křičel: „Uteč, Dextere, uteč!“, a vyřítil jsem se z domu a sprintoval po příjezdové cestě právě včas, abych zahlédl, jak bronzové auto se skřípěním pneumatik odjíždí pryč.

A pak se za mnou zvedla ohromná pěst a srazila mě k zemi, ožehl mě horký vítr a Wimbleův dům se rozplynul v mračno plamenů a přival sutin.

KAPITOLA 22

„Byl to propan,“ poučil mě detektiv Coulter. Opíral jsem se o bok laboratorního vozu a držel jsem si u hlavy pytlík s ledem. Má zranění nestála za řeč, ale protože patřila mně, zdála se mi mnohem vážnější a nijak jsem si neužíval ani jich, ani pozornosti, kterou jsem vzbuzoval. Na protější straně ulice dýmaly trosky Wimbaleova domu a požárníci je stále ještě prohrabávali a kropili. Dům nebyl zničený do základů, ale velký kus středové části od střechy po sklep zmizel a jistě ztratil mnoho z tržní ceny, rázem přešel do kategorie velice vzdušný squat.

„Takže,“ navázal Coulter. „Nechal unikat plyn z etážového topení ve zvukotěsné místnosti a pak dovnitř hodil něco, co to odpálilo, ještě nevíme co, ale než to bouchlo, stačil vyběhnout ven.“ Coulter se odmlčel a dal si dlouhý lok z velké plastové láhve Mountain Dew, kterou měl u sebe. Díval jsem se, jak mu pod špinavou dvojitou bradou ohryzek skáče nahoru a dolů. Dopil, zastrčil tlustý ukazováček do hrdla lahve a otřel si hřbetem ruky ústa, pak se na mě podíval, jako bych mu zakázal použít ubrousek. „Nenapadá vás, proč měl vlastně zvukotěsnou místnost?“ zamračil se.

Krátce jsem pokýval hlavou a hned jsem zase přestal, protože to bolelo. „Pracoval jako videoeditor,“ řekl jsem. „Nejspíš ji potřeboval pro natáčení.“

„Tak na natáčení,“ opáčil Coulter. „Ne na kuchání lidí.“

„Přesně tak,“ potvrdil jsem.

Coulter potřásl hlavou. Jeho to zjevně nebolelo, protože jí potřásl několik vteřin a přitom se díval na dýmající dům.

„No, a co jste tady dělal vy?“ zeptal se. „To mi pořád není nějak jasný, Dexi.“

Ovšem, to mu ani nemohlo být jasné. Udělal jsem všechno, abych se vyhnul odpovídání na otázky ohledně tohoto tématu, nakláněl jsem hlavu a sykal, jako by mě zachvátila strašná bolest pokaždé, když někdo zavedl na toto téma řeč. Pochopitelně mi bylo jasné, že dříve

nebo později musím přijít s uspokojivou odpovědí, přičemž bude potíž, aby byla „uspokojivá“. Určitě bych mohl tvrdit, že jsem přijel navštívit churavějící babičku, jenže problém, když takhle odpovíte poldům, spočívá v tom, že si to mají sklon ověřovat, a běda, Dexter nemá churavějící babičku ani jiný přijatelný důvod tu při výbuchu domu být, a také jsem měl silný pocit, že když vyrukuji s náhodou, ani tím si moc nepomohu.

A celou tu dobu, když jsem se sbíral z chodníku a potácel se ke stromu, abych se opřel, nadšený, že stále mohu hýbat všemi částmi těla – celou tu dobu, kdy jsem se dával dohromady a čekal, až dorazí Coulter –, všechny ty dlouhé minuty, které mi připadaly jako hodiny, jsem přemýšlel a snažil se přijít s něčím, co by znělo alespoň trochu přesvědčivě. A nyní, když na mě Coulter velice zkoumavě hleděl, jsem si uvědomil, že přišel můj čas.

„No tak co?“ dotíral. „Proč jste tady? Abyste si vyzvedl prádlo? Nebo ve volném čase rozvážíte pizzu? Tak co?“

Jedním z největších šoků tohoto nanejvýš neuspokojivého dne bylo slyšet, že má Coulter náběh ke smyslu pro humor. Považoval jsem ho za mimořádně pitomého a nudného patrona, neschopného čehokoli kromě vyplnění formuláře o dopravní nehodě, a přesto tu teď hýří s kamenným profesionálním výrazem bonmoty, a když zvládne tohle, musím předpokládat, že si dokáže dát dohromady i dvě a dvě a vyběhne se mnou. Takže jsem nejspíš vážně nahaný. A tak jsem přeřadil svou prohnatost na vyšší rychlost a rozhodl se použít časem prověřenou taktiku – říct mu velkou lež zabalenou do malé pravdy.

„Podívejte, detektive,“ spustil jsem s ublíženým a také trochu váhavým výrazem, na který jsem byl celkem hrdý. Pak jsem zavřel oči a zhluboka se nadechl – nejraději bych si za to hned udělil Oscara. „Je mi líto, ale pořád jsem ještě dost otřesený. Řekli mi, že jsem utrpěl slabší otřes mozku.“

„Už předtím, než jste sem přijel, Dexi?“ dotíral Coulter. „Anebo si dokážete vzpomenout, kde jste se tady vzal, co?“

„Dokážu si vzpomenout,“ prohlásil jsem váhavě. „Já jen, že...“

„Necítíte se dobře,“ napověděl mi.

„Jo, přesně tak.“

„To chápu,“ přikývl a na krátkou iracionální chvilku jsem si myslel,

že mě nechá být. Ale ne: „Jenže nechápu,“ navázal neoblomně, „co jste tu k čertu dělal, když ten zatracený dům vylítl do povětří.“

„To se nedá tak snadno říct,“ namítl jsem.

„Počítám, že ne,“ odsekl Coulter. „Protože jste to ještě neudělal. Tak povíte mi to konečně, Dexi?“ Vytáhl prst z lahve, napil se a zase ji prstem zašpuntoval. Láhev byla nyní z víc než poloviny prázdná a visela mu na ruce jako nějaký podivný a trapný organický nástavec. Coulter si znovu otřel ústa. „Víte, potřebuju to vědět,“ dodal. „Protože někdo oznámil, že je tady nějaký tělo.“

Po páteři mi přeběhla menší seismická vlna hezky od temene až k patám. „Tělo?“ opáčil jsem s obvyklým sžíravým důvtipem.

„Jo,“ řekl. „Tělo.“

„To jako myslíte – mrtvý tělo?“

Coulter přikývl a mírně pobaveně mě pozoroval, zděšeně jsem si uvědomil, že jsme si prohodili role a že teď jsem za hlupáka já. „Jo, přesně tak,“ prohlásil. „A protože byl v domě, když došlo k výbuchu, tak si můžete spočítat, že bude mrtvej. A taky,“ dodal, „nemohl utýct, když byl svázaný. Chápete, proč někdo takhle sváže chlapa, když pak odpálí celý barák?“

„To, ehm... musel být ten vrah,“ vykoktal jsem.

„M-hm,“ zabručel Coulter. „Takže si myslíte, že ten vrah zabil i jeho?“

„No, ano,“ přikývl jsem, a dokonce i přes sílící bušení v hlavě jsem si uvědomoval, jak hloupě a nepřesvědčivě to zní.

„Hmm. Vy jste to nebyl, že ne? Chci říct, toho chlapa jste nesvázal, abyste ho snáz dostal do baru Cohiba nebo něco podobného, že ne?“

„Hele, viděl jsem, jak ten vrah odjíždí pryč, když dům vybuchl,“ řekl jsem.

„A kdo to byl, Dexi? Znáte jeho jméno nebo něco o něm? Protože to by nám teď vážně pomohlo.“

Možná na mě jen doléhaly následky otřesu mozku, ale zdálo se mi, že mě zachvacuje strašlivá otupělost. Coulter něco věřil, a i když jsem byl v tomto případě relativně nevinný, každé vyšetřování představovalo pro Dextera velmi nepříjemné riziko. Očima se mi vpíjel do tváře, ani nemrkal a já mu musel něco říct. I při slabším otřesu mozku mi však bylo jasné, že mu nesmím prozradit Weissovo jméno. „Já, to – to auto

je registrované na Kennetha Wimblea,“ pronesl jsem nejistě.

Coulter přikývl. „To je ten, co mu patří ten dům,“ potvrdil.

„Ano, přesně tak.“

Dál mechanicky přikyvoval, jako by mu to dávalo smysl, a pak řekl: „Jasně. Takže si myslíte, že Wimbale toho muže svázal – ve svém vlastním domě – a pak si svůj vlastní dům vyhodil do povětří a odjel ve svém autě třeba na dovolenou do Severní Karolíny, ne?“

Znovu mi došlo, že v tom muži je víc, než jsem tušil, a nebylo to příjemné zjištění. Myslel jsem, že jednám s chudáčkem-prostáčkem, a z něj se místo toho vyklubal inspektor Columbo, polda skrývajících mnohem bystřejší mysl, než by se dalo podle omšelého zevnějšku usuzovat. Takže já nosím celý život přestrojení, ale teď mě dostal lepší kostým a při pohledu na svit dříve pečlivě skrývané inteligence v jeho očích jsem si uvědomil, že Dexterovi hrozí nebezpečí. Tohle bude vyžadovat skutečně velký díl umu a chytrosti, a ani pak si nemohu být jistý, že to bude stačit.

„Nevím, kam zmizel,“ prohlásil jsem, což nebyl šťastný start, ale nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo.

„Jasně že ne. A ani nevíte, kdo to je, že jo? Protože kdyby jo, tak byste mi to řekl.“

„Ano, řekl.“

„Ale vy nemáte ani tušení.“

„Ne.“

„No dobře, tak co kdybyste mi konečně prozradil, co jste tu dělal?“ vyštěkl.

A bylo to tady, opsali jsme kruh a vrátili se zpět k základní otázce pokud ji zodpovím správně, bude mi vše odpuštěno, jestli však neodpovím způsobem, který mého zčistajasna zchytrělého přítele uspokojí, existuje velice reálná možnost, že bude pokračovat dál a vykolejí Dexterův expres. Vězel jsem až po pás v latríně, bez záchranného lana a můj mozek bolestně tepal, snažil se rozptýlit mlhu, která ho zastírala, avšak bezúspěšně.

„Já-já...,“ sklopil jsem zrak a pak jsem se zahleděl vlevo do dálky a snažil se najít pravá slova pro strašlivé a zahanbující přiznání. „Je to moje sestra,“ vyhrkl jsem konečně.

„Kdo?“ zarazil se Coulter.

„Debora,“ vysvětlil jsem. „Vaše partnerka. Debora Morganová. Leží na intenzivce kvůli tomuhle parchantovi a já...“ velmi přesvědčivě jsem odumřel hlasem a čekal, jestli si dokáže zbytek domyslet, anebo jestli jeho předchozí poznámky byly jen náhoda.

„Já to věděl,“ přikývl. Znovu upil sodovky a pak láhev zase zašpuntoval ukazovákem a nechal ji na něm viset. „A jak jste toho chlapa objevil?“

„Dnes ráno v té základní škole,“ řekl jsem. „Natáčel z toho auta videokamerou a vtom mi to došlo. Pak jsem ho sledoval až sem.“

Coulter přikývl. „M-hm,“ zabručel. „A místo abyste o tom řekl mně, poručíkovi nebo aspoň hlídce u školy, napadlo vás, že ho dostanete sám.“

„Ano,“ přiznal jsem.

„Protože je to vaše sestra.“

„Chtěl jsem... no, víte,“ zadrhl jsem se.

„Zabít ho?“ dopověděl a jeho slova mě zasáhla jako mrazivý šok.

„Ne,“ lekl jsem se. „Jen-jen...“

„Přečíst mu jeho práva?“ řekl Coulter. „Zatknout ho? Podrobit ho výslechu? Vyhodit mu dům do povětří?“

„No, vlastně nevím, ehm,“ vykoktal jsem, jako bych mu váhavě sděloval nepříjemnou pravdu. „Chtěl jsem, no, víte. Trochu ho skřípnout.“

„M-hm,“ přikývl Coulter. „A co pak?“

Pokrčil jsem rameny a zatvářil se jako puberták, kterému vypadl z kapsy kondom. „Pak bych ho přivedl,“ prohlásil jsem ctnostně.

„Nezabil byste ho?“ nadhodil Coulter a zvedl ježaté obočí.

„Ne,“ zděsil jsem se. „Jak bych mohl, ehm...?“

„Nechtěl jste do něj vrazit nůž a říct: Tohle je za mou sestru?“

„Ale no tak, detektive. Já?“ Sice jsem na něj nezamával řasami, ale vynasnažil jsem se co nejlépe napodobit výraz člena dobrovolné homohlídky, kterou inkognito provozuji.

Coulter mě nekonečnou a krajně nepříjemnou minutu probodával pohledem. Pak jen znovu potřásl hlavou. „Já nevím, Dexi,“ prohlásil. „Celý mi to nějak nedává smysl.“

Ušetřil jsem mu ublížený a zmatený kukuč, který nebyl tak úplně hraný. „Jak to myslíte?“ zakňoural jsem.

Dal si další lok sodovky. „Vždycky jste hrál podle pravidel,“ řekl. „Vaše sestra je polda. Váš táta byl polda. Nikdy jste se nedostal do maléru. Nikdy. Vzornej skautík. A najednou se rozhodnete hrát si na Ramba?“ Zatvářil se, jako by mu někdo do té vody dal česnek. „Něco jsem snad přehlídl? Víte něco, co by tomu všemu dávalo smysl?“

„Je to moje sestra,“ namítl jsem, a dokonce i mně to znělo dost chabě.

„Jo, to jsem už pochopil,“ odsekl. „Nechcete mi říct ještě něco?“

Připadal jsem si jako ve zpomaleném filmu, zatímco kolem mne létaly velké a těžké projektily. V hlavě mi bušilo, jazyk jsem měl jako z olova a můj legendární důvtip mě dočista opustil. Coulter mě pozoroval, jak otupěle a namáhavě vrtím hlavou, a já si pomyslel: *Tohle je mimořádně nebezpečný muž.* Ale nahlas jsem se zmohl jen na: „Je mi líto.“

Ještě chvíli mě probodával pohledem a pak se odvrátil. „Myslím, že má možná Doakes ohledně vás pravdu,“ prohlásil a pak přešel přes ulici, aby si promluvil s požárníky.

Dobrá. Zmínka o Doakesovi udělala za touto okouzující konverzací dokonalou tečku. V poslední chvíli jsem se zarazil, abych zase nezačal vrtět hlavou, ale pokušení bylo silné, protože mi připadalo, že ještě před pár dny příčetný a uspořádaný svět se najednou zcela vymknul kontrole. Nej dřív jsem vběhl do léčky a málem se stal nelidskou pochodní, a pak se muž, kterého jsem pokládal za pěšáka v boji proti inteligenci, ukázal jako generál opačné strany v utajení – a ke všemu je zjevně spojencem posledních živých částí seržanta Doakese, mojí nemesis, a zdá se, že hodlá navázat tam, kde Doakes skončil při pronásledování chudáčka perzekvovaného Dextera. Kde tohle skončí?

A jako kdyby těch hrůz nebylo dost – což jsem si upřímně myslel, že je – stále mi ještě hrozí akutní nebezpečí od Weisse a netuším, jaký příští útok na mě chystá.

Když jsem to sečetl, napadlo mě, že by byl nejvyšší čas stát se pro změnu někým jiným. Naneštěstí tenhle trik jsem zatím nezvládl. S tím, že nemohu dělat nic, jen očekávat téměř nevyhnutelnou záhubu blížící se ke mně děsivou rychlostí hned z několika stran, jsem zamířil ulicí ke svému autu. A jelikož jsem nejspíš ještě netrpěl dost, připojila se ke mně, jak jinak, hubená a přízračná postava a srovnala se mnou krok.

„Byl jsi tady, když se to stalo,“ řekl Israel Salguero.

„Ano,“ přiznal jsem a zauvažoval, že už zbývá jediné nějaké družice, co by se vychýlila z oběžné dráhy a zřítila se mi přímo na hlavu.

Chvilí mlčel a pak se zastavil; otočil jsem se k němu. „Poslyš, já tě přece nevyšetřuju,“ řekl.

Pomyslel jsem si, že to moc rád slyším, ale vzhledem k okolnostem a událostem několika posledních hodin jsem usoudil, že bude nejlepší jen přikývnout, což jsem vzápětí i udělal.

„Jenže to, co se tu stalo, má zjevně spojitost s případem tvé sestry, a *ten* vyšetřuju,“ dodal a byl rád, že jsem předtím nic neřekl. Tak rád, že jsem se rozhodl v politice mlčení pokračovat i nadále.

„Jistě víš, že jednou z nejvýznamnějších věcí, které musím odhalovat, je jakýkoli náznak toho, že někdo ze členů policejního sboru bere spravedlnost do vlastních rukou,“ nadhodil.

„Ano,“ řekl jsem. Jedno slůvko mě nezabije.

Přikývl. Stále ještě ze mě nespouštěl oči.

„Tvá sestra má před sebou velice slibnou kariéru,“ navázal. „Byla by velká škoda, kdyby jí mělo ublížit něco takového.“

„Je pořád ještě v bezvědomí,“ namítl jsem. „Nic neudělala.“

„Ne, *ona* nic neudělala,“ přikývl. „Ale co ty?“

„Jen jsem se snažil najít toho, kdo ji pobodal,“ řekl jsem. „Neudělal jsem nic špatného.“

„No ovšem,“ ujistil mě. Čekal, že řeknu ještě něco, já však mlčel, a tak po chvíli, která mi přišla jako několik týdnů, se jen usmál, poplácal mě po rameni a odešel přes ulici ke Coulterovi, který tam stál a popíjel ze své lahve Mountain Dew. Díval jsem se, jak ti dva spolu hovoří a střídavě se dívají na mě a na dýmající trosky domu.

S myšlenkou, že mě to odpoledne už nic lepšího stejně nečeká, jsem se otočil a dál se ploužil ke svému autu. Jeho přední sklo prasklo, když ho zasáhl při výbuchu kus zdiva.

Podářilo se mi nepropuknout v pláč. Nasedl jsem a vyrazil k domovu, zíral jsem skrz prasklé sklo ven a poslouchal bušení v hlavě.

KAPITOLA 23

Když jsem dojel domů, Rita tam ještě nebyla, protože jsem v důsledku nastalé smůly dorazil o něco dříve než jindy. Dům mi připadal hrozně prázdný, zůstal jsem alespoň minutu stát ve dveřích a jen poslouchal nepřírozené ticho. Někde z jeho nitra klepala trubka a pak naskočila klimatizace, ale to nebyly zvuky života a já si dál připadal, jako bych se ocitl ve filmu, kde všichni ostatní byli narychlo deportováni pryč v kosmických lodích. V bouli na hlavě mi stále bolestivě tepalo a byl jsem hrozně unavený a hrozně opuštěný. Došel jsem k pohovce a padl na ni, jako by mi náhle v těle nezbyly žádné kosti.

Nějakou dobu jsem jen tak ležel v jakémsi podivném poločase mezi hektickými událostmi. Věděl jsem, že brzy budu muset procitnout do aktivity, vystopovat Weisse, zaskočit ho někde v průsmyku a vykourit ho z jeho nory, ale z nějakého důvodu jsem byl naprosto neschopný pohybu; ten tenký nabádací hlásek, který mě k tomu vyzýval, však nyní nezněl nijak přesvědčivě, jako by také potřeboval oddechový čas. A tak jsem tam jen tak ležel obličejem dolů, snažil se zburcovat pocit naléhavosti, jenž mě opustil, a necítil jsem nic kromě již zmíněné únavy a bolesti. Kdyby na mě někdo zařval „Pozor, za tebou! Má zbraň!“, nejspíš bych mu odpověděl jen omámeným zamumláním: „Tak mu řekni, ať si stoupne do fronty a čeká.“

Probudil mě, ani nevím za jak dlouho, vjem všudypřítomné, pronikavě modré barvy, nedávalo mi to smysl, dokud jsem konečně nezaostřil zrak. Stál u mě Cody, necelých dvacet centimetrů od hlavy, a na sobě měl zjevně zbrusu nový skautský stejnokroj. Sedl jsem si, na což mi hlava zareagovala zaduněním hodným gongu, a prohlédl si ho.

„No ne,“ prohlásil jsem obdivně. „Vypadáš velice oficiálně.“

„Vypadám blbě,“ řekl. „Kratřasy.“

Podíval jsem se na tmavě modrou košili a krátké kalhoty, na hlavě mu trůnil klobouk a kolem krku visel uvázaný šátek. „Co je špatného

na krat'asech?“ podivil jsem se. „Nosíš je přece pořád.“

„Krat'asy od *stejnokroje*,“ vysvětlil, jako by to byl zákeřný útok na poslední zbytek jeho lidské důstojnosti.

„Spousta lidí nosí uniformu s krat'asy,“ ujistil jsem ho a zoufale zapátral v otřeseném mozku po nějakých příkladech.

Cody se zatvářil pochybovačně. „Kdo?“ zajímal se.

„No, ee, třeba pošťáci nosí krat'asy –“ rychle jsem zmlkl, protože pohled, který mi uštědřil, byl výmluvnější a pronikavější než cokoli, co mohl vyjádřit slovy. „A, ehm, britští vojáci v Indii nosí krat'asy,“ dodal jsem s neuvěřitelně chabým zábleskem naděje.

Mlčky na mě zíral dál, jako bych ho podrazil, když všechny prachy byly na stole. Než jsem však stačil přijít s dalším brilantním příkladem, přihnala se do pokoje Rita.

„Ale, Cody, snad jsi ho neprobudil, že ne? Ahoj, Dextere, byli jsme nakupovat a sehnali jsme *úplně* všechno, co Cody potřebuje do vlčat, nelíbí se mu ty krátké kalhoty, myslím hlavně proto, že mu Astor něco řekla, panebože, co máš s hlavou?“ vychrlila, vystřídala dvě oktávy a osm emocí na jeden nádech.

„Nic to není,“ ujistil jsem ji, „jen povrchové zranění,“ což jsem vždycky toužil říct, i když jsem přesně nevěděl, co se tím vlastně myslí. Nebyla snad *všechna* zranění jen povrchová, pokud nějak neobešla maso a nezasáhla přímo kost?

Rita nicméně zareagovala uspokojujícím přívalem zájmu a účasti, odehnala Codyho s Astor, přinesla mi pytlík s ledem, deku a šálek čaje, pak se usadila vedle mě na pohovku a zajímala se, co se stalo mé nebohé hlavě. Zásobil jsem ji všemi hrůznými podrobnostmi – vynechal jsem jen jednu nebo dvě bezvýznamné, jako třeba co jsem dělal v domě, který vybuchl s cílem mě zabít – a jak jsem mluvil, zmateně jsem sledoval, že začíná třestit oči a ty se zalévají slzami, které jí vzápětí začaly proudit po obličejí a kapat z tváří. Pomyšlení, že drobné poškození mé hlavy může vyvolat takový hydrotechnický efekt, mi přišlo krajně lichotivé, ale současně jsem i mírně znejistěl, jak bych měl na tento jev vhodně zareagovat.

Naštěstí pro mou pověst metodického herce mě Rita nenechala na pochybách, jak bych se měl zachovat. „Zůstaň tady a hezky lež,“ prohlásila. „Po takové ráně do hlavy potřebuješ klid a odpočinek. Půjdu

ti uvařit dobrou polévku.“

Netušil jsem, že je polévka dobrá na otřes mozku, ale Rita vypadala, že si je tím jistá, párkrát mě něžně pohladila po tváři a lehce políbila vedle boule, vstala a pílila do kuchyně, odkud hned zazněl tlumený ruch a brzy se odtamtud vylínula vůně česneku, cibule a kuřecího masa; propadl jsem se do polospánku, v němž se i bušení v hlavě zdálo vzdálené, bezvýznamné a téměř příjemné. Napadlo mě, jestli by mi Rita nosila polévku i do vězení. Uvažoval jsem, jestli má Weiss někoho, kdo by mu nosil polévku. Doufal jsem, že ne – začal jsem ho nesnášet a polévku si zcela určitě nezaslouží.

Náhle se vedle pohovky zjevila Astor a přerušila mé rozjímání. „Máma říká, že jsi dostal ránu do hlavy,“ oznámila mi.

„Ano, to je pravda,“ řekl jsem.

„Můžu ji vidět?“ zaškemrala a mě její zájem tak dojal, že jsem se předklonil a ukázal jí bouli a vlasy spleené krví.

„Nevypadá tak hrozně,“ prohlásila trochu zklamaně.

„Taky že není,“ poučil jsem ji.

„Takže neumřeš, že ne?“ zajímala se zdvořile.

„Ještě ne,“ řekl jsem. „Aspoň ne, dokud si nedoděláš úkoly.“

Přikývla, ohlédla se ke kuchyni a zašeptala: „Nenávidím matiku.“ Pak odešla, nejspíš nenávidět matiku z těsné blízkosti.

Povaloval jsem se dál. Nakonec byla donesena polévka, a přestože bych netrval na tom, že jde o lék na mou zraněnou hlavu, rozhodně mi neuškodila. Jak už jsem se možná dřív zmínil, Rita dokáže v kuchyni věci, které zdaleka přesahují chápání smrtelníků, a po velké porci její kuřecí polévky jsem si začal myslet, že si svět přece jen zasluhuje ještě šanci. Celou dobu mě opečovávala, což není zrovna činnost, kterou bych oceňoval, v tu chvíli mi to však přišlo svým způsobem příjemné, a nechal jsem ji, ať mě podkládá polštáři, otírá mi čelo mokrou gázou a masíruje krk, když jsem dojedl.

Tak mi příjemně utekl večer, až nám Cody s Astor přišli dát dobrou noc. Rita je deportovala do postýlek a uložila, zatímco já se dopotácel do koupelny a vyčistil si zuby. Jak jsem nastartoval elektrický kartáček do patřičných obrátek, zahlédl jsem svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Vlasy mi stály na všechny strany, na tváři jsem měl modřinu a jindy veselá prázdnota očí vypadala dutě prázdná. Vypadal

jsem jako obzvlášť nelichotivá fotografie zadrženého zločince, takového, který teprve střízliví a snaží se vydolovat z paměti, co vlastně spáchal a jak ho chytili. Doufal jsem jen, že to není předzvěst toho, co mě čeká.

Přestože jsem celý večer nedělal nic namáhavého, jen jsem polehával na pohovce a podřimoval, zmáhala mě nepřekonatelná ospalost a zubní hygiena si vyžádala poslední zbytky mé energie. Nicméně jsem se musel ještě vlastními silami přesunout do postele, a když jsem konečně uléhal do kanafasu, těšil jsem se, že teď se jen propadnu do říše snů a starost o všechno ostatní nechám až na ráno. Leč běda, Rita měla dočista jiné plány.

Když tlumené mumlání večerních modlitbiček v dětském pokoji umlklo, zaslechl jsem, jak jde do koupelny a chvíli pouští vodu; už jsem téměř spal, když zašustily povlaky a ucítil jsem, jak ke mně do postele vklouzla velice intenzivní vůně orchidejí.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Rita.

„Mnohem lépe,“ odpověděl jsem, a abych udělal zaslouženou pochvalu, dodal jsem: „Zřejmě mi hodně pomohla ta tvoje polévka.“

„To je dobře,“ zašeptala a položila mi hlavu na hrud'. Chvíli jen tiše ležela a já cítil lechtání jejího dechu na hrudi a uvažoval, jestli si risknu usnout, když mi její hlava takhle tlačí na žebra. Ale pak se rytmus jejího dechu změnil, stal se přerývaným a já si uvědomil, že pláče.

Jen málo věcí na světě mě dokáže přivést do většího zmatku než ženské slzy. Víím, že musím udělat něco uklidňujícího a pak jít zabít toho draka, který pláč způsobil, jenže během svého omezeného styku se ženami jsem získal zkušenost, že slzy nikdy nepřicházejí, když by měly, a nikdy se netýkají toho, co si myslíte, takže vám zbývají jen skutečně hloupé reakce jako hlazení dotýčné po hlavě a opakování „no tak, no tak“ v naději, že vám za nějakou chvíli prozradí, co její představení vlastně znamená.

Dexter je však především týmový hráč, a tak jsem ji objal, položil jí dlaň na hlavu a pohladil ji. „To je v pořádku,“ zašeptal jsem a bez ohledu, jak hloupě to znělo, se podle mě jednalo o výrazné zlepšení oproti standardnímu „no tak, no tak“.

A v duchu tradice mi Ritina odpověď ani v nejmenším nenaznačila, jak bych měl dál zareagovat. „Nechci tě ztratit,“ zafňukala.

Rozhodně jsem se nehodlal ztratit a rád bych jí to i řekl, ale teprve se dostávala do tempa a tiché vzlyky jí otrásaly tělem a po hrudi se mi rozprýštil čurek slané vody.

„Ach, Dextere,“ rozeškala se naplno, „co si počnu, jestli tě taky ztratím?“

A teď ještě slovo „taky“, najednou jsem se připojil k naprosto nečekanému a neznámému společenstvu, nejspíš k lidem, které Rita nechala bezcitně ležet někde, kde se mohli snadno ztratit, a nedala mi nejmenší vodítko, jak se k té skupině připojit ani o koho se jedná. Myslí snad prvního manžela, narkomana, který mlátil a týral ji, Codyho a Astor, dokud se z nich nestaly traumatizované trosky – ideální rodina pro mě? Ten nyní sedí ve vězení a rozhodně jsem souhlasil, že takto se ztratit je hodně špatné. Anebo je tu řetězec jiných ztracených osob, které propadly trhlinami v Ritině životě a spláchl je déšť nepřízní osudu?

A pak, jako bych snad ještě potřeboval důkaz, že jí jsou myšlenky vysílány do mozku z mateřské kosmické lodi na oběžné dráze někde kolem Pluta, začala Rita sjíždět tváří po mé hrudi a břicho stále níž – pochopte, stále usedavě plakala, a zanechávala za sebou slzavou stopu, která rychle chladla.

„Jen klidně lež,“ zakňourala. „Při otřesu mozku se nesmíš namáhat.“

Jak jsem řekl, nikdy nevíte, co je na programu, když žena propukne v pláč.

KAPITOLA 24

Uprostřed noci jsem procitl a přemýšlel, *ale co vlastně chce?* Nevím, proč jsem si tu otázku nepoložil už dřív, a nevím, proč mě napadla zrovna teď, když ležím ve své pohodlné posteli vedle tiše pochrupující Rity. Ale byla tady – probublala na hladinu jezera Dexter a já s ní musel něco udělat. V hlavě jsem stále cítil tupou bolest, jako bych ji měl vycpanou vlhkým pískem, a několik minut jsem jen tak ležel, neschopný myslet na nic kromě stále se navracejícího: co chce?

Co Weiss chce? Nejde mu přece jen o nakrmení jeho Společníka, tím jsem si byl celkem jistý. Necítil jsem poblíž jeho ruční práce žádné vstřícné záblesky mého Společníka, které se obvykle ozvaly v přítomnosti jiné Přítomnosti.

A způsob, jakým postupoval, počínaje již mrtvými těly, místo aby si vyrobil vlastní – dokud nezabil Deutsche –, naznačoval, že mu jde o něco dočista jiného.

Ale o co? Natáčel těla na video. Natáčel na videa lidi, kteří se na těla dívali. A natočil video se mnou, když si hrají – sice unikátní záběry, to uznávám, neviděl jsem v tom však žádný smysl. Kde se v tom všem skrývalo potěšení? Žádné jsem neviděl – a proto bylo pro mě nemožné proniknout do Weissovy hlavy a porozumět mu. U normálních vyzrálých psychopatů zabíjejících, protože musí a mají z toho prosté, ušlechtilé potěšení, jsem nikdy tento problém neměl. Rozuměl jsem jim až příliš dobře, protože jsem jeden z nich. Avšak s Weisssem jsem nenavázal duševní kontakt, necítil jsem s ním spřízněnost, a proto teď nemám představu, kam může dojít nebo co udělá příště. Ale měl jsem krajně nepříjemný pocit, že ať udělá cokoli, nebude se mi to vůbec líbit.

Ležel jsem ještě chvíli v posteli a přemýšlel o tom, anebo se alespoň snažil přemýšlet, protože stará dobrá bitevní loď Dexter zjevně ještě nebyla připravená vyrazit plnou parou vpřed. Ale nic mě nenapadlo. Netušil jsem, co může chtít. Nevěděl jsem, co udělá příště. Coulter je připravený mě sejmout. Stejně tak Salguero a pochopitelně ani Doakes

to nikdy nevzdal. A Deb je stále v kómatu.

Na druhé straně mi Rita uvařila moc dobrou polévku. Byla na mě velice hodná – zaslouží si něco lepšího, i když to zjevně neví. Očividně si myslí, že se jí splnily všechny sny, že má mě, děti a nedávný výlet do Paříže. Přestože tohle všechno skutečně má, nic z toho ani vzdáleně není tím, čím si myslí, že je. Ocitla se jako matka ovce ve vlčí smečce, a zatímco vidí kolem sebe jen bílou nadýchanou vlnu, smečka se olizuje a jen čeká, až se k ní otočí zády. Dexter, Cody a Astor jsou netvoři. A Paříž – no, opravdu se tam mluví francouzsky, přesně jak doufala. I Paříž však má své vlastní netvory, jak dokázala naše návštěva té báječné umělecké galerie. Jakže se to jmenovalo? *Noha Jennifer*. Velice zajímavé; po všech těch letech tvrdé práce v oboru stále ještě existují věci, které mě dokážou překvapit, a proto od té doby cítím k Paříži jistou vřelost.

Mezi Jennifer s její nohou a Ritinou excentrickou performancí a mezi tím, co dělá Weiss, ať je to cokoli, mi život přinesl spoustu překvapení a všechna ukazovala jen na jediné: lidé si opravdu zaslouží, co se jim děje, nemyslíte?

Možná mi tento poznatek moc nepomůže, ale shledal jsem ho dosti uklidňujícím, a brzy jsem se zase ponořil do spánku.

Ráno jsem měl hlavu o hodně čistší; a jestli šlo o následek Ritiny pozornosti, anebo o můj od přírody čiperný metabolismus, jsem však nedokázal určit. V každém případě jsem vyskočil z lože s plně funkčním a vysoce účinným mozkiem, jenž mi byl opět zcela k službám, což mě náramně potěšilo.

Odvrácenou stranou však bylo, že když si jakýkoli efektivně pracující mozek uvědomí, v jaké se teď nacházím situaci, nutně ho zachvátí silná panika a poradí páníčkoví, aby si sbalil svých pět švestek a prchl za hranice. Ani s duševními schopnostmi vyladěnými na plný výkon jsem ale nedokázal vymyslet, za jakou hranici bych měl prchnout, abych unikl průšvihů, ve kterém jsem se ocitl.

Život nám dává jen málo na výběr a většina z toho je pěkná hrůza, a proto jsem zamířil do práce rozhodnutý vystopovat Weisse a nepolevit, dokud ho nenajdu. Stále ještě jsem nerozuměl jemu ani tomu, co dělá, ale to přece neznamená, že ho nedokážu objevit. To tedy ne; Dexter je částečně policejní pes a částečně buldok, a když najde vaši stopu,

můžete to rovnou vzdát a ušetřit si zbytečnou námahu. Škoda že tu zprávu nemohu nějak poslat Weissovi.

Dorazil jsem do práce trochu brzy, a tak se mi podařilo ukořistit šálek kávy, která téměř i chutnala jako káva. Posadil jsem se za stůl k počítači a dal se do práce. Nebo spíš, abych byl dokonale přesný, sedl jsem si, zíral na monitor a snažil se přijít na to, odkud začít. Použil jsem již většinu svých fíglů a přišlo mi, že jsem skončil na mrtvém bodě – a ne na tom, kterým se obvykle tak kochám. Weiss zůstával krok přede mnou a musel jsem přiznat, že by mohl být kdekoli; zalezlý někde poblíž, anebo i zpátky v Kanadě, nedokázal jsem to zjistit. A i když jsem si myslel, že mi mozek znovu funguje na plný výkon, nenabídl mi způsob, jak na něj vyžráť.

Zkusil jsem utřídit, co vím, a zjistil jsem, že nevím dost, abych měl co třídit. Kde může být? Nevím, počítám, že kdekoli. Co udělá příště? Nevím, skoro cokoli. Co chce? S tím jsme si lámali hlavu už celou noc a vysedávání v kanceláři mi nenabídlo nic nového. Vyčerpání všech obvyklých možností pátrání na internetu a podíval jsem se na sebe v YouTube častěji, než dovoluje slušnost.

A pak, daleko na ledem pokrytém štítu obzoru Dexterovy mysli vystoupila na stožár vlaječka a zatřepetala se ve větru. Pohlédl jsem na ni, zkoušel rozluštit její signál, až se mi to nakonec povedlo. „Pět!“ stálo na ní. Zamrkal jsem, abych viděl jasněji, a přečetl ji znovu: „Pět.“

Krásné číslo, ta pětka. Zkusil jsem si vzpomenout, jestli jde o prvočíslo, a zjistil jsem, že si nedokážu vybavit, co to znamená. Nicméně se jednalo o velice vítané číslo, protože mi konečně došlo, proč je důležité, prvočíslo neprvočíslo.

Na Weissové youtubeové stránce bylo pět videí. Jedno pro každé místo, kde nám Weiss nechal umělecky modifikovaná těla, jedno s Dexterem v zápalu hry... a ještě jedno, které jsem prozatím neviděl, když ke mně vpadl Vince a odvolal mě k případu. Nemohlo jít o další obchodní reklamu na „nové Miami“ předvádějící Deutschovo tělo, protože když jsem dojel na místo činu, Weiss tam teprve natáčel. Takže ukazuje něco jiného. A i když jsem nečekal, že mi prozradí, jak ho najít, téměř určitě z něj zjistím něco, co dosud nevím.

Chopil jsem se myši a dychtivě se vrhl do vln YouTube, neodradil mě ani fakt, že jsem se viděl na YouTube častěji, než slušnost

dovolovala. Proklíkal jsem se stránkou *Nové Miami*. Byla nezměněna, oranžové pozadí stále svítilo na obrazovce za planoucími písmeny. A na pravé straně čekalo pět videí úhledně seřazených do malé galerie, přesně jak jsem si to pamatoval.

Číslo pět, poslední až dole, nemělo v rámečku žádný úvodní obrázek, jen slepou čern. Najel jsem na ni kurzorem a klikl. Chvilku se nic nedělo; pak přes obrazovku zleva doprava přeběhla tlustá pulzující bílá čára a ozvalo se trubení trumpet, které mi bylo podivně povědomé. A potom se na obrazovce objevila tvář – usmívající se Doncevic s poletujícími vlasy – a nějaký hlas začal zpívat „Poslyšte příběh –“ a mně došlo, proč mi melodie zní tak povědomě. Šlo o znělku k seriálu *Bradyovi*.

Vyřinula se na mě až děsivě pohodová hudba a já poslouchal, jak hlas spokojeně trylkuje: „Poslyšte příběh o muži jménem Alex, který se hrozně nudil a hledal změnu.“ Pak se vlevo od Doncevicovy usměvavé tváře objevila první tři nadívaná těla. Podíval se na ně, zazubil se ještě víc a píseň pokračovala. Trio mrtvol se na něj také usmívalo díky plastovým maskám přilepeným na obličej.

Přes obrazovku znovu přeběhla bílá čára a hlas navázal. „A poslyšte příběh o muži jménem Brandon, který měl k dispozici veškerý svůj čas.“ Uprostřed okénka se objevila tvář jiného muže – Weisse? Měl okolo třiceti, zhruba jako Doncevic, ale během písničky se neusmíval.

„Žili byli dva muži – bydleli si spolu, dokud náhle Brandon nezůstal sám.“ Vpravo na monitoru vyskočila tři okénka, ve všech tmavý a neostrý obraz, který mi byl stejně povědomý jako ta písnička, ale z trochu jiného důvodu: jednalo se o tři různé záběry hrajícího si Dextera vystřižené z videa.

První ukazoval Doncevicovo tělo ve vaně. Druhý Dexterovu ruku zvedající pila a třetí, jak pila klesá a řeže Doncevice. Všechno to byly krátké, tak dvouvteřinové smyčky, které se opakovaly stále dokola, jak pokračovala píseň.

Z prostředního rámečku zíral Weiss a hlas zpíval: „Jednoho dne Brandon Weiss toho muže dostane a slibuju, že už ho nezachrání štěstí. Nemůžeš udělat nic, abys mi unikl. Protože jsi mě smrtelně naštvál.“

Pak se poklidná melodie zbortila, jak Weiss zpíval: „Smrtelně naštvál. Smrtelně naštvál. Když jsi zabil Alexe – tak jsem se – smrtelně

naštval.“

A potom místo šťastného úsměvu a začátku reklamního bloku Weissův obličej vyplnil celou obrazovku a zadeklamoval: „Miloval jsem Alexe, a tys mi ho vzal, zrovna když jsme spolu začínali. Svým způsobem je to ironie, protože právě on říkal, že bysme neměli nikoho zabíjet. Podle mě to ale je takhle... opravdivější...“ Ušklíbl se a dodal: „Existuje vůbec takový slovo?“ Krátce a hořce se uchechtl a pak navázal. „Alex přišel s nápadem krást těla z márnice, takže jsme nemuseli nikoho zabíjet. Ale když jsi mi ho vzal, odstranil jsi jedinou překážku, která mi bránila v zabíjení.“

Chvilí se jen mlčky díval do kamery. Pak potichu řekl: „Děkuju ti. Máš pravdu. Je to zábava. Budu to dělat dál.“ Křivě se usmál, jako by mu přišlo něco legrační, ale nechtěl se smát. „Víš, svým způsobem tě obdivuju.“

Pak obrazovka zčernala.

Když jsem býval mnohem mladší, trpěl jsem absencí lidských pocitů. Vnímal jsem to jako velkou propast mezi sebou a zbytkem lidstva, jako hradbu postavenou z pocitů, které nikdy nebudu prožívat, a hrozně jsem toho litoval. Avšak jedním z těch pocitů byla i vina – vlastně jedna z nejběžnějších a nejsilnějších emocí – a když mi Weiss vyličil, jak jsem právě já z něj udělal vraha, uvědomil jsem si, že bych nejspíš měl cítit vinu, a byl jsem moc vděčný, že jsem nic takového necítil.

Namísto viny jsem pocítil ulehčení. Proběhly mnou jeho chladivé vlny a odplavily napětí, které ve mně stále sílilo a sílilo. Jako by mi spadl kámen ze srdce – konečně jsem se dozvěděl, co chce. Chce mě. Nezaznělo to sice nahlas, ale bylo to tam; *příště to budeš ty a tví blízcí*. A s úlevou se dostavil i pocit chladné naléhavosti, pomalé vysouvání a zatínání drápů v temných hlubinách, jak Temný společník zachytil výzvu ve Weissově hlase a odpověděl na ni.

I to byla velká úleva. Až doted' můj Společník mlčel, neměl co říct k ukradeným mrtvolám, i když byly přeměněny na výzdobu předpokoje nebo dárkové balíčky. Nyní se však vyskytla hrozba, jiný dravec nám čenichal v patách a ohrožoval teritorium, které jsme si již označovali. A to byla výzva, kterou jsme nemohli nechat bez odpovědi, ne teď. Weiss nám poslal zprávu, že po nás jde – a Společník se konečně

protáhl, vstal a začal si ležtit tesáky. Budeme připraveni.

Připraveni – ale na co? Ani na chvíli mě nenapadlo, že by Weiss mohl někam utéct, to bylo mimo diskusi. Takže co udělá?

Společník zasyčel zcela zřejmou odpověď a já ji pokládal za oprávněnou, protože přesně něco takového jsme měli udělat. A Weiss se vyjádřil jasně, neboť mi přímo řekl: „Miloval jsem Alexe, a ty jsi mi ho vzal...“ Takže teď půjde po někom mně blízkém. A když mi nechal fotku na Deutschově těle, prozradil mi i po kom. Bude to Cody a Astor, jelikož tím by mě zasáhl stejně, jako já zasáhl jeho – a také by mě to dovedlo k němu a za jeho podmínek.

Ale jak to chce provést? To byla kardinální otázka – a přišlo mi, že odpověď je celkem nasnadě. Prozatím jednal Weiss hodně přímočaře – na vyhození domu do povětří není nic kdovíjak rafinovaného. Musel jsem věřit, že udeří rychle, až bude mít pocit, že jsou podmínky nejpriznivější. A protože jsem věděl, že mě sleduje, musel jsem předpokládat, že zná i mou každodenní rutinu – a rutinu, kterou se řídí děti. Jsou nejzranitelnější, když je Rita vyzvedává ze školy, vycházejí z bezpečného prostředí do Miami, kde se může stát všechno: já bývám daleko v práci a určitě by překonal odpor relativně křehké a důvěřivé ženy, aby unesl alespoň jedno z dětí.

Takže co musím udělat – dostat se na pozici jako první, ještě před Weissem, a počíhat si na něj. Byl to jednoduchý plán a ne bez rizika – mohl jsem se mýlit. Společník však souhlasně zasyčel a ten se mýlí jen zřídkakdy, a tak jsem se rozhodl odjet z práce dřív, hned po obědě, zaujmout postavení u základní školy a odchytit Weisse.

A znovu, jak jsem se připravoval k velkému skoku na krční tepnu blízcího se nepřítele – zazvonil mi telefon.

„Ahoj, kámo,“ ozval se Kyle Chutsky. „Probrala se a ptá se po tobě.“

KAPITOLA 25

Deboru převezli z jednotky intenzivní péče. Když jsem spatřil její prázdnou postel, zmocnil se mě na okamžik pocit zmatení a ztráty. Takovou scénu jsem viděl již ve spoustě filmů – hrdina se dívá na prázdné nemocniční lůžko a ví, že ten, kdo tam ležel, je nyní mrtvý, naštěstí jsem si byl celkem jistý, že by se Chutsky zmínil, kdyby Debora zemřela, tak jsem se jen vrátil chodbou k recepci.

Žena za pultem mě nechala čekat, zatímco prováděla tajemné a neuvěřitelně pomalé věci s počítačem, odpovídala na telefonát a konverzovala se dvěma sestrami, které se tam poflakovaly. Ovzduší jen stěží ovládané paniky, které vyzářovalo z každého na jipce, zmizelo a nahradilo je až obsesivní zaujetí soukromými telefonními hovory a manikúrou. Nakonec však žena přece jen neochotně připustila, že existuje jistá možnost najít Deboru v pokoji 235 nacházejícím se ve druhém patře. Šlo o natolik smysluplné prohlášení, že jsem jí poděkoval a vydal se pokoj hledat.

Byl pochopitelně ve druhém patře hned vedle pokoje 233, takže jsem s pocitem, že světu i nadále vládne řád, vešel dovnitř a spatřil Deboru podepřenou na lůžku a Chutského na opačné straně pelesti, jak sedí ve stejné poloze, jakou zaujímal na jipce. Stále ji ještě obklopoval slušný strojový park a trubičky i nyní vedly do ní a z ní, ale při mém příchodu otevřela jedno oko a podívala se na mě, dokonce se jí povedl i mírný polousměv.

„Vítej zpět mezi živé,“ řekl jsem s tím, že si situace žádá trochu žoviality. Přitáhl jsem si k posteli židli a usadil se.

„Dexi,“ zašeptala chraptivě. Zkusila se znovu usmát, ale dopadlo to ještě hůř než poprvé, tak to vzdala a zavřela oko; vypadala, že se ztrácí kamsi do sněžné dálky polštářů.

„Ještě je hrozně slabá,“ poučil mě Chutsky.

„To mi došlo,“ řekl jsem.

„Tak ji ničím neunavuj,“ poručil. „Říkal to doktor.“

Nevím, jestli si Chutsky myslel, že jí navrhnu, ať si zahrajeme volejbal, ale přikývl jsem a poplácal Deboru po ruce. „Je dobře, že jseš zpátky, sestřičko,“ poznamenal jsem. „Vyděsila jsi nás.“

„Mám ten pocit,“ prohlásila chraplavě a sotva slyšitelně. Nedodala už, jaký vlastně pocit to má; místo toho zase zavřela oči a rozevřela rty, přerušovaně dýchala; Chutsky se předklonil a vložil jí mezi ně kousek ledu.

„Tady máš,“ řekl. „Ještě se nesnaž mluvit.“

Deb spolkla led, stejně se však na Chutského zamračila. „Jsem v pořádku,“ odsekla, což bylo nepochybně dost přehnané tvrzení. Zdálo se, že jí led trochu ulevil, a když znovu promluvila, hlas už jí nezněl jako vodovodní trubka nebo zrezavělá klika. „Dextere,“ řekla a ozvalo se to až nepřírozeně nahlas, jako by křičela v kostele. Krotce zavrtěla hlavou a spatřil jsem s velkým údivem, jak jí z koutku oka skanula slza – něco takového jsem neviděl od doby, kdy jí bylo dvanáct. Stekla jí po tváři a dopadla na polštář, do kterého se vsákla.

„Sakra,“ zaklela. „Cítím se tak příšerně...“ Chabě zatápala rukou, za kterou ji nedržel Chutsky.

„To patří k věci,“ poučil jsem ji. „Bylas prakticky mrtvá.“

Dlouho jen ležela beze slova se zavřenýma očima a nakonec tichounce řekla: „Tohle už nechci dál dělat.“

Podíval jsem se přes ni tázavě na Chutského; jen pokrčil rameny. „Co nechceš dělat, Deb?“ zeptal jsem se.

„Poldu,“ odpověděla, a když mi konečně došlo, co říká, že už nechce být policistkou, byl to pro mě šok, jako by se pokoušel měsíc zmizet z oblohy.

„Deboro,“ ozval jsem se zmateně.

„K čemu to je?“ namítla. „Skončit takhle... A proč?“ Otevřela oči, podívala se na mě a zase chabě zavrtěla hlavou. „No, proč?“ opakovala.

„Je to tvoje práce,“ prohlásil jsem. Přiznávám, že nešlo o žádnou argumentační perlu, ale nic lepšího mě za daných okolností nenapadlo a nemyslel jsem si, že chce slyšet o právu, spravedlnosti a americkém způsobu života.

Zjevně nechtěla slyšet, ani že je to její práce, protože mě jen probodla pohledem, odvrátila hlavu a znovu zavřela oči. „Sakra,“ ucedila.

„To by stačilo,“ zazněl ode dveří hlasitý autoritativní hlas se silným bahamským přízvukem. „Pánové teď musí odejít.“ Ohlédl jsem se; dovnitř vtrhla velká, velice spokojeně vyhlížející sestra a hnala se k nám. „Ta dáma potřebuje vodpočívát a nemůže, protože ji děsně rušíte,“ zahlaholila. Znělo to spíš jako „krušíte“ a v tu chvíli mi to přišlo tak výstižné a okouzlující, že jsem si ani neuvědomoval, že mě vyhazuje.

„Zrovna jsem přišel,“ namítl jsem.

Postavila se přímo přede mě a zkřížila ruce na prsou. „Aspoň ušetříte spoustu prachů za parkování, protože nýnčko vážně musíte jít,“ prohlásila. „No tak, pánové,“ obrátila se k Chutskému. „A hezky voba.“

„Já taky?“ zeptal se krajně překvapeně.

„Vy,“ namířila na něj tlustý ukazováček. „Stejně tady trčíte už věčnost.“

„Ale já tu musím zůstat,“ namítl.

„Ne, musíte pryč,“ poručila sestra. „Doktor chce, aby si chvíli vodpočinula. Sama.“

„Jen jděte,“ přidala se potichu i Deb a on se na ni ublíženě podíval. „Budu v pořádku,“ dodala. „Tak běž.“

Chutsky pohlédl nejdřív na ni, pak na sestru a nakonec znovu na Deboru. „Tak dobře,“ kapituloval konečně. Sklonil se k ní a políbil ji na tvář, nic nenamítala. Vstal a s pozvednutým obočím mi řekl: „No dobře, kámo. Myslím, že jsme zapuzení.“

Když jsme odcházeli, bušila bahamská sestra do polštářů, jako by se něčím provinily.

Chutsky mě odvedl chodbou k výtahům, a zatímco jsme na jeden čekali, prohodil: „Stejně mi dělá starosti.“ Zamračil se a znovu několikrát stiskl tlačítko DOLŮ.

„Jaké?“ zeptal jsem se. „Myslíš ohledně, ehm, poškození mozku?“ Debořino prohlášení, že chce nechat policejní práce, mi stále ještě znělo v uších, tak se jí nepodobalo, že jsem si také trochu dělal starosti. Stále mě pronásledovala strašidelná představa ochrnuté a slintající Debbie na vozíku, jak ji Dexter krmí ovesnou kaší.

Chutsky potřásl hlavou. „Ani ne,“ řekl. „Spíš psychologické újmy.“

„Jak to myslíš?“

Zašklebil se. „No, nevím,“ protáhl. „Možná jde jen o dočasné

trauma. Ale přijde mi... příliš ufnukaná. Ustrašená. Že už není, však víš... Sama sebou.“

Ještě nikdy jsem nebyl pobodaný a následně neztratil většinu krve a ani jsem si nedokázal vzpomenout, že bych četl něco, co by objasňovalo, jak se máte za těchto okolností cítit. Zdálo se mi však, že když se vám něco takového stane, je pláč a strach celkem rozumnou reakcí. Jenže než jsem stačil vymyslet, jak to taktně vyjádřit, otevřely se dveře výtahu a Chutsky do něj nastoupil. Následoval jsem ho.

Když se dveře zavřely, navázal. „Nejdřív mě vůbec nepoznávala,“ prozradil mi. „Když poprvé otevřela oči.“

„To je určitě normální,“ ubezpečil jsem ho, přestože jsem si tím nebyl vůbec jistý. „Víš přece, že byla v kómatu.“

„Dívala se přímo na mě,“ pokračoval, jako bych vůbec nic neřekl, „a vypadalo to, že... no, nevím. Že se mě bojí. Jako když neví, kdo jsem a co tam dělám.“

Abych byl upřímný, často jsem si říkal během posledního zhruba roku totéž, ale nebylo to vhodné teď ventilovat. Namísto toho jsem jen poznamenal: „Jsem si jistý, že jen potřebuje čas, aby –“

„Nepoznala mě,“ pokračoval a znovu si nevšiml, že mluvím. „Seděl jsem u ní celou dobu a nikdy neodešel na víc než pět minut.“ Hleděl na ovládací panel výtahu, až cinkne na znamení, že jsme dojeli. „A ona ani neví, kdo jsem.“

Dveře se otevřely, ale Chutsky si toho nejdřív ani nevšiml.

„No jo,“ ozval jsem se s tím, že ho to možná probere ze strnulosti.

Vzhlédl ke mně. „Pojďme si dát šálek kafe,“ řekl a vyšel z výtahu, přičemž odstrčil tři lidi ve světle zelených pláštích, a já se ploužil za ním.

Chutsky vykulhal ze dveří a došli jsme do malé restaurace v přízemí na parkovišti, kde se mu podařilo v rekordním čase vymámit dva kelímky s kávou, aniž by se před něj někdo nacpal nebo mu dal loktem do žeber. Hned jsem se cítil trochu nadřazeně: zjevně nebyl miamský našinec. Stejně jsme si spolu potřebovali ještě promluvit, a tak jsem si vzal kávu a sedli jsme si k rohovému stolečku.

Chutsky se na mě nedíval a vlastně ani na nikoho či nic jiného. Nemrkal a výraz jeho tváře se nezměnil. Nevymyslel jsem nic, co by stálo za promrhaný vzduch, takže jsme jen seděli několik minut v

přátelských rozpacích, až nakonec vyhrkl: „Co když mě už nemiluje?“

Vždy se snažím zachovávat zdrženlivost, zejména když dojde na mé talenty, a velmi dobře vím, že v pár věcech jsem skutečně dobrý, rady v srdečných záležitostech však mezi ně rozhodně nepatří. A jelikož lásce vlastně nerozumím, přišlo mi trochu nefér, že ode mě čeká komentář k její možné ztrátě.

Jenže mi také bylo jasné, že nějaký komentář musím vyplodit, a tak jsem odolal pokušení říct „Já ani nevím, proč se do tebe vůbec zamilovala“ a místo toho jsem zapátral v zásobárně klišé a vytáhl odtud: „Ovšemže tě miluje. Prožila jen hrozný šok – bude jí chvíli trvat, než se z něj vzpamatuje.“

Chutsky mě pár vteřin pozoroval, jestli nepřihodím další perly, já však mlčel. Odvrátil se a upil kávy. „Možná máš pravdu,“ zabručel.

„Jasně že mám,“ ujistil jsem ho. „Dej jí čas, ať se vzpamatuje. A všechno bude zase v pořádku.“ Když jsem to říkal, nesrazil mě žádný blesk z čistého nebe, proto jsem usoudil, že to může být i pravda.

Dopili jsme kávu v relativním tichu, Chutsky hloubal o možnosti, že již není milován, a Dexter s blížícím se polednem úzkostně pošilhával po hodinkách; měl jsem nejvyšší čas vypadnout, dojet ke škole a připravit léčku na Weisse, takže ode mne nejspíš nebylo moc kamarádké, když jsem dopil a vstal k odchodu. „Vrátím se později,“ oznámil jsem, ale Chutsky jen přikývl a dal si další lok kávy.

„Dobrá, kámo,“ řekl. „Tak zatím.“

KAPITOLA 26

Oblast Zlatých jezer byla v příkrém rozporu s nepsaným zákonem miamského pozemkového vlastnictví – přestože měla jezera v názvu, skutečně se v ní několik jezer nacházelo a jedno z nich končilo hned u školního hřiště. Nijak zlaté mi nepřipadalo, spíš kalně zelené, nedalo se však popřít, že se skutečně jedná o jezero či alespoň o hodně velkou louži. Nicméně si dokážu představit potíže při prodeji pozemku s názvem Kalně zelená louže, takže nakonec podnikatelé přece jen asi věděli, co dělají, což mimo jiné bylo dalším prohřeškem proti zdejší praxi.

Dojel jsem ke Zlatým jezerům chvíli předtím, než mělo končit vyučování, několikrát jsem to tam objel a odhadoval, odkud by se mohl objevit Weiss. Nikde nebyl. Silnice na východní straně končila u plotu, za nímž začínalo jezero. Plot patřil k vysokému drátěnému druhu a obklopoval bez přerušení celý školní pozemek, dokonce i u břehu – nejspíš pro případ, že by na hřiště chtěla proniknout třeba nepřátelsky naladěná žába. Tam, kde se jezero téměř stýkalo se slepou silnicí, čněla na protější straně pozemku brána, byla však bezpečně zajištěná řetězem s velkým visacím zámekem.

Jinak jediná cesta za plot vedla v průčelí školy a přehrazovala ji strážní budka s policejním vozem zaparkovaným hned vedle ní. Kdyby se někdo pokusil během vyučování proniknout do školy, zastavil by ho buď strážný, nebo policista. A kdyby tam někdo chtěl proniknout a unést dítě až po vyučování, stovky učitelů, matek a členů ostrahy by ho zneškodnily nebo by mu alespoň akci maximálně znepříjemnily.

Proto je logické, že Weiss bude muset zaujmout pozici brzy. A už jsem i odhadl kde. Ještě jednou jsem objel pomalu kolem dokola a rozprostřel kápi temných myšlenek. Kdybych tu chtěl odchytit někoho ze školy, jak bych to provedl? Za prvé bych to musel udělat, když by vcházel nebo vycházel, protože by bylo příliš těžké proniknout bezpečnostními opatřeními během vyučování. A to znamenalo hlavní

bránu – což je přirozeně důvod, proč se tam soustředila všechna ostraha od policisty až k poslednímu učiteli.

Kdyby se mohl nějak dostat nejdřív za plot a udeřit, zatímco je ostraha soustředěná na hlavní bránu, hodně věcí by to usnadnilo. Ale k tomu by se musel dostat za plot nebo nějak přes něj, a to v místě, kde ho nejspíš nikdo neuvidí – anebo v místě, odkud doběhne do budovy tak rychle, že na tom už nebude záležet.

Avšak pokud jsem mohl soudit, žádné takové místo se tu nevyskytovalo. Ještě jednou jsem objel kolem dokola; nic. Plot byl na všech stranách dostatečně daleko od budov, tedy s výjimkou průčelí. Jediným zjevným slabým místem byl okraj jezera. Rostla tam mezi vodou a plotem skupinka borovic a husté křoví, ale celé to bylo příliš daleko od školní budovy. Prostě nešlo dostat se přes plot a přeběhnout školní pozemek, aniž by dotyčný nebyl dokonale na ráně.

Už jsem nemohl dál objíždět kolem, vzbudil bych podezření. Zastavil jsem u silnice na jižní straně od školy, zaparkoval a začal přemýšlet. Můj britký rozum mi napovídal, že se Weiss pokusí dostat děti zde, dnes odpoledne, a chladnou neprůstřelnou logiku jen podpořil horký a nezadržitelný příliv jistoty od Společníka. Jenže jak? Ze svého místa jsem měl dobrý výhled na školu, nicméně mě zachvátil pocit, že někde nablízku dělá Weiss totéž. Ten by se však neproboural skrz plot s tím, že mu možná bude přát štěstí. Jistě vše hodnotil, zapisoval si podrobnosti a pak vypracoval plán. A já měl teď asi hodinu a půl na to, abych zjistil, o jaký plán se jedná, a vymyslel, jak mu ho překazit.

Podíval jsem se naproti na shluk stromů u jezera. Šlo o jediné místo, které poskytovalo alespoň nějaký úkryt. Ale k čemu, když u plotu končí? Pak jsem zachytil koutkem oka nějaký pohyb a podíval se tam.

U zamčené brány zastavila bílá dodávka a někdo vystoupil, měl na sobě limetkově zelenou košili, čapku stejné barvy a nesl brašnu s náradím, dokonce i odtud z dálky hodně nápadnou. Postava přešla k bráně, položila tašku a klekla si k řetězu.

No ovšem. Nejlepší způsob, jak se stát neviditelným, je být naprosto a nápadně viditelným: jsem tu schválně, patřím sem. Jen jsem přišel spravit plot a vůbec si mě nemusíte všimnout, ha ha.

Nastartoval jsem. Pomalu jsem objížděl školu, oči upřené na tu jasně zelenou tečku, cítil jsem, jak se ve mně rozpínají chladná křídla. Měl

jsem ho – přesně tam, kde měl být. Ale pochopitelně jsem nemohl zastavit a vyřídit se na něj; musím se k němu přiblížit opatrně a předpokládat, že ví, jaké mám auto, počítat s tím, že bude mít oči otevřené a ví, že se může objevit Dexter.

Takže zpomal a znovu si to promysli; nespolehej se na to, že tě temná křídla přenesou přes všechny nástrahy. Buď opatrný a všímej si všeho: například že Weiss stojí zády k dodávce – a že jeho auto parkuje napříč, nosem k plotu, a blokuje tak výhled na jezero. Protože z téhle strany na něj pochopitelně nikdo nemůže zaútočit.

Což přirozeně znamená, že by to měl Dexter zkusit.

Jel jsem pomalu a dával si velký pozor, abych nevzbudil pozornost; otočil jsem auto a zamířil zpět na jižní stranu školních pozemků. Jel jsem podél plotu až tam, kde končila cesta a začínalo jezero. Zaparkoval jsem na úplném konci cesty před kovovou zábranou, neviditelný pro Weisse u zamčené brány, a vystoupil jsem. Rychle jsem přeběhl k pěšině mezi jezerem a plotem a utíkal kupředu.

Ze vzdálené školní budovy zaznělo zvonění. Škola pro dnešek skončila a Weiss nyní musí udělat svůj tah. Už jsem ho viděl, jak pořád ještě klečí u zámku. Neviděl jsem velké rukojeti štípacích kleští a trvalo by mu pár minut buď zámek otevřít, anebo ho přerezat. Ale jak se jednou dostane dovnitř, mohl by klidně jít pomalu podél plotu a předstírat, že kontroluje drátěný plot. Doběhl jsem k linii stromů a pospíchal dál. Opatrně jsem přeskočil kupky odpadků – pivní plechovky, plastové láhve od limonád, kuřecí kosti a další ještě méně přitažlivé předměty – a dostal jsem se na opačný konec, u posledního stromu jsem se na okamžik zastavil a přesvědčil se, že je Weiss stále na místě a zápolí se zámkem. Dodávka stála na cestě a nemohl jsem ho vidět, avšak usoudil jsem, že brána dál zůstává zavřená. Zhluboka jsem se nadechl, vystavil se temnotě, nechal se jí prostoupit a pak jsem vyšel do jasného slunce.

Držel jsem se vpravo, skoro jsem utíkal, abych mu vpadl do zad okolo zadní části dodávky. Pohyboval jsem se tiše, opatrně, cítil jsem, jak se všude kolem mě rozpínají černá křídla, dorazil jsem k autu, obešel jeho zadek a zastavil se, když jsem spatřil postavu klečící u brány.

Ohlédl se přes rameno a uviděl mě. „Vo co de?“ zeptal se ten muž.

Byl to zhruba padesátiletý černoch a rozhodně se nejednalo o Weisse.

„Ehm,“ vyhrkl jsem se svým obvyklým důvtipem. „Ahoj.“

„Zatracený děcka, nalily do zámku vteřinový lepidlo,“ zahudral a otočil se zpátky k zámku.

„Co si jen myslí?“ poznamenal jsem zdvořile. Ale nikdy jsem se ke zjištění, co si myslí, nedostal, protože z dálky za pozemkem, z ulice u hlavní brány jsem zaslechl divoké zatroubení následované skřípěním kovu. A z mnohem větší blízkosti, vlastně zevnitř hlavy jsem zaslechl zasyčení *Hlupáku!* A aniž bych se zarazil nad tím, jak vím, že tu autonehodu způsobil Weiss, když narazil do Rity, jsem vyskočil na plot, přehoupl se na druhou stranu a rozběhl se přes školní hřiště.

„Hej!“ zavolal za mnou muž u zámku. Ale pro jednu jsem zapomněl na slušné způsoby a neposlechl si, co mi chce říci.

Ovšemže Weiss nechtěl přerézat zámek – nepotřeboval to. Ovšemže se nemusel dostat do školy a pokusit se přechytračit stovky bdělých učitelů a divokých dětí. Jediné, co musel udělat, bylo počkat si venku na ulici jako žralok číhající na okraji útesu, až k němu malá rybka Nemo sama připlave. No ovšem.

Utíkal jsem ze všech sil. Hřiště mi přišlo trochu nerovné, ale všude mělo krátký a dobře udržovaný trávník a dokázal jsem nasadit slušné tempo. Zrovna jsem si gratuloval, v jaké jsem skvělé formě, že dokážu běžet takovým tryskem, a zvedl jsem na okamžik oči, abych zjistil, co se děje. Nebyl to dobrý nápad; noha se mi ihned o něco zachytila a já sebou obličejem napřed pozoruhodně rychle švihl o zem. Narazil jsem na nějaký míč, udělal salto, pak ještě půlku druhého, než jsem dopadl na něco hrudkovitého naplocho na záda. Vyskočil jsem a dal se znovu do běhu, tentokrát s pokulháváním kvůli podvrtnutému kotníku a s matným obrazem mraveniště ohnivých mravenců rozkopnutého mým pokusem o lidskou řízenou střelu.

Z větší blízkosti jsem teď už slyšel poplašené hlasy z ulice – a pak bolestný výkřik. Nic jsem ještě neviděl, jen shluk aut a dav lidí natahujících krky, aby se podívali na něco uprostřed silnice. Proběhl jsem malou brankou v plotě na příjezdovou cestu a pak před průčelí školy. Musel jsem zpomalit, jak jsem se prodíral zástupem dětí, učitelů a rodičů shluknutých u hlavních dveří, ale protlačil jsem se skrz ně co nejrychleji a dostal se ven na ulici. Znovu jsem přešel do běhu, abych

zдолal posledních zhruba pětáctýřicet metrů k místu, kde se zastavila doprava kolem dvou aut, která stála zaražená do sebe. Jedno z nich byla Weissova bronzová honda. Druhé patřilo Ritě.

Po Weissovi nebylo ani stopy. Rita se opírala o přední nárazník svého auta s výrazem nechápavého šoku, jednou rukou držela Codyho, druhou Astor. Když jsem je uviděl všechny pohromadě, v bezpečí a zdravé, posledních pár kroků jsem přešel do chůze. Dívala se na mě se stále stejným výrazem. „Dextere,“ vydechla. „Kde se tu bereš?“

„Jel jsem zrovna okolo,“ řekl jsem. „Au.“ A to *au* nebylo jen na odvedení pozornosti: všude na zádech jsem měl desítky ohnivých mravenců, které jsem nabral při pádu, a ti se do mě jako na nějaký telepatický povel najednou zakousli. „Jste všichni v pořádku?“ zasténal jsem a zuřivě ze sebe strhával tričko.

Když jsem si ho stáhl přes hlavu, všiml jsem si, že mě všichni tři mírně znechuceně pozorují. „Jseš ty v pořádku?“ opáčila Astor. „Zrovna sis totiž na ulici sundal tričko.“

„Ohniví mravenci,“ zafuněl jsem. „Mám jich plná záda.“ Začal jsem se trikem plácát po zádech, což mi vůbec nepomohlo.

„Nějaký muž do nás narazil,“ řekla Rita. „A pokusil se unést děti.“

„Ano, já vím,“ a kroutil jsem se jako had, jak jsem se snažil setřást mravence.

„Jak to myslíš, že to víš?“ zpozorněla Rita.

„Uprchl,“ ozvalo se za námi. „Když uvážím okolnosti, utíkal hodně rychle.“ Uprostřed protimravenčího plácnutí jsem se otočil a uviděl policistu v uniformě, ještě těžce dýchal z pronásledování Weisse. Byl mladý, vypadal ve formě a na štítku na hrudi stálo jeho jméno LEAR. Zarazil se a hleděl na mě. „Tady není nudistická pláž, člověče,“ napomenul mě.

„Ohniví mravenci,“ vysvětlil jsem stručně. „Rito, mohla bys mi, prosím, pomoci?“

„Vy ho znáte?“ zeptal se policista podezřívavě Rity.

„Je to můj manžel,“ odpověděla, váhavě pustila děti a začala mě plácát po zádech.

„Dobrá,“ uklidnil se Lear, „no prostě, ten muž utekl. Přeběhl rovnou přes dálnici a zmizel na bulváru mezi obchody. Ohlásil jsem to, rozjede se pátrání, ale,“ pokrčil rameny. „Musím říct, že na někoho s tužkou v

noze utíkal opravdu rychle.“

„*Mojí* tužkou,“ upřesnil Cody se svým podivným a velice vzácným úsměvem.

„A *já* ho nakopla vši silou mezi nohy,“ pochlubila se Astor.

Sklopil jsem k nim zrak a podíval se na ně přes rudý závoj bolesti z mravenčích kousnutí. Vypadali tak samolibě a spokojeně sami se sebou; a abych byl upřímný, byl jsem s nimi také nadmíru spokojený. Weiss udělal, co nejhoršího mohl – a oni se také vynasnažili. Moji malí predátoři. Málem jsem zapomněl i na bolest z pokousání. Ale jen málem – ať už mě Rita pleskala po kousancích, nebo po mravencích, bolelo to jako čert.

„Máte páreček opravdových skautů,“ prohlásil policista Lear a podíval se obdivně, i když trochu znepokojeně na Codyho a Astor.

„Jen Cody je skaut,“ pospíšila si Astor. „A byl jen na jedné schůzce.“

Strážník Lear otevřel pusku, pak si uvědomil, že nemá co říct, a tak ji zase zavřel. Místo toho se otočil ke mně a řekl: „Odtahovka přijede za pár minut. A chce se na vás podívat i úrazovka, jestli jste vážně v pořádku.“

„Jsme v pořádku,“ prohlásila Astor.

„Takže,“ navázal Lear, „kdybyste zůstal u své rodiny, mohl bych třeba zvládnout tuhle dopravní zácpu.“

„Myslím, že už budeme v pořádku,“ ujistil jsem ho. Lear se podíval se zdviženým obočím na Ritu a ona přikývla.

„Ano,“ řekla. „Jistě.“

„Tak dobrá,“ souhlasil. „A nejspíš si s vámi promluví i federálové. Víte, ohledně toho pokusu o únos.“

„Proboha,“ vyjekla Rita, jako kdyby jí teprve vyslovením toho slova všechno došlo.

„Myslím, že ten chlap byl jen nějaký blázen,“ prohlásil jsem optimisticky. Koneckonců mám již tak dost problémů i bez FBI šťourající se mi v rodinném životě.

Na Leara to však nezapůsobilo. Zabodl do mě velice zkoumavý pohled. „Jde o únos dětí,“ namítl příkře. „*Vašich* dětí.“ Chvilí mě zkoumavě pozoroval, aby se ujistil, že znám význam slova únos, pak se obrátil a se zdviženým prstem poručil Ritě: „Postarejte se o to, ať vás

všechny prohlédne úrazovka.“ Pak se s kamenným obličejem otočil zpět ke mně. „A vy byste se už možná mohl obléci, ne?“ A pak nás už nechal, vrátil se na silnici a začal mávat na auta v pokusu znovu rozhybat provoz.

„Myslím, že jsem je už všechny pobila,“ prohlásila Rita a naposledy mě plácla po zádech. „Dej mi to tričko.“ Vzala ho, rázně protřepala a pak mi ho vrátila. „Na, raději si to zase obleč,“ vyzvala mě, a i když jsem nechápal, proč je celé Miami najednou tak posedlé bojem proti částečnému obnažování, zase jsem si tričko navlékl, když jsem předtím podezíravě prostudoval jeho vnitřek, jestli se tam ještě nějaký ohnivý mravenec zákeřně neskrývá.

Než jsem z trička vystrčil hlavu na denní světlo, Rita už opět držela Codyho s Astor za ruku. „Dextere,“ spustila. „Říkal jsi – jak jsi mohl, totiž... Proč jsi tady?“

Odhadoval jsem, jak málo jí toho mohu říct, aby ji odpověď zároveň uspokojila, a usoudil jsem, že tentokrát nepomůže popadnout se za hlavu a začít sténat – tuto možnost jsem vyčerpal už včera. A prozradit jí, že jsme se shodli se Společníkem na tom, že sem přijede jistý Weiss a unese jí děti, protože přesně to bychom udělali na jeho místě i my, by ji také nejspíš neuklidnilo. Proto jsem se rozhodl vyzkoušet silně zředěnou verzi pravdy. „Víš, ehm – je to ten muž, co včera vyhodil do povětří ten dům,“ prohlásil jsem. „Tak mě napadlo, že by to mohl zkusit znovu.“ Rita na mě jen mlčky zírala. „Víš, unést děti, aby se dostal ke mně.“

„Ale vždyť ani nejseš opravdový policista,“ namítla Rita ukřivděně, jako by někdo porušil nepsané základní pravidlo. „Proč by mu šlo zrovna o tebe?“

To byla dobrá námitka, zejména v jejím světě – a vlastně v mém světě také; specialisté na krevní stopy se nestávají obětmi krevní msty. „Myslím, že kvůli Deboře,“ nadhodil jsem. Ona je koneckonců *opravdová* policistka a nebyla tu, aby mohla všechno popřít. „Když ji pobodali, šla po něm a já byl s ní.“

„A proto se teď snaží ublížit mým dětem?“ ujistila se. „Protože se ho Debora snažila zatknout?“

„Má zločineckou mysl,“ řekl jsem. „Nepřemýšlí jako ty.“ No ovšem, přemýšlí jako *já* a zrovna teď se má zločinecká mysl zabývala tím, co

asi Weiss mohl nechat v autě. Nečekal, že bude muset prchat po svých – takže je docela možné, že v autě zůstalo nějaké vodítko, kde by mohl teď být a jaký hodlá udělat příští tah. A navíc – třeba tam nechal i nějakou příšernou stopu, která by ukázala krvavým prstem na mě. Současně jsem si uvědomil, že se k jeho autu potřebuju dostat teď, dokud má Lear spoustu práce a než na scénu dorazí další policisté.

Když jsem si všiml, že na mě Rita stále ještě tázavě hledí, dodal jsem: „Je to blázen. Nikdy nepochopíme, jak přemýšlí.“ Vypadala už skoro přesvědčeně, proto s vírou, že rychlý konec je často nejpresvědčivější argument, jsem kývl k Weissovu autu. „Nejspíš bych se měl podívat, jestli v něm nezůstalo něco důležitého. Ještě než sem přijede odtahovka.“ Obešel jsem pomačkanou kapotu Ritina vozu a přistoupil k dokořán otevřeným předním dveřím Weissova auta.

Na předním sedadle jsem uviděl obvyklé automobilové smetí. Podlahu pokrývaly obaly od žvýkaček, na sedadle se válela prázdná láhev od minerálky, popelník ukrýval hrst čtvrtáků na mýtné. Žádné řeznické nože, pilky na kosti ani bomby; vůbec nic zajímavého. Zrovna jsem chtěl vklouznout dovnitř a nahlédnout do skříňky spolujezdce, když jsem si všiml velkého bloku na zadním sedadle. Byl to kreslířský skicák s několika volnými listy, které trochu vykukovaly, všechno stažené velkou gumou, a jak jsem ho uviděl, hlas z černého zadního Dexterova pokoje zavolal: *Trefa!*

Vystoupil jsem z auta a zkusil otevřít zadní dveře. Byly však zkřížené a zablokované z nárazu do Ritina auta. Proto jsem si klekl na přední sedadlo a natáhl se dozadu, popadl skicák a vytáhl ho ven. Někde nablízku zakvílela siréna, odstoupil jsem od Weissova vozu a přešel k Ritinu, skicák jsem si tiskl k hrudi.

„Co je to?“ zajímala se.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Podíváme se.“

A s myslí plnou nevinnosti jsem sundal gumovou pásku. K zemi se snesl volný list a Astor se po něm vrhla. „Dextere,“ vyjekla. „Tohle vypadá přesně jako ty.“

„To není možné,“ řekl jsem a vzal jí čtvrtku z ruky.

Ale bylo to možné. Šlo o hezkou kresbu, vážně moc zdařilou, zobrazovala muže od pasu nahoru v ironicky heroickém rambovském postoji, jak drží velký nůž, ze kterého kape krev, a nebylo pochyb.

Byl jsem to já.

KAPITOLA 27

Měl jsem jen několik vteřin na obdivování své vznešené krásy. A pak, téměř najednou, Cody řekl „Super“, Rita požádala „Ukaž mi to“ a – což bylo jediné štěstí – dorazila sanitka. Ve zmatku, jenž následoval, se mi podařilo zasunout výkres zpět do skicáku a odvést rodinku k pohovoru se zdravotníky a na krátkou, leč zevrubnou prohlídku. A přestože to lapiduši neradi přiznali, nenašli žádné odřezané údy, chybějící hlavy ani potrhané vnitřní orgány, a tak nakonec museli Ritu a děti propustit, dostalo se jim však pochmurného varování, na jaké příznaky si mají, jen pro jistotu, dávat pozor.

Škody na Ritině autě byly spíše kosmetické – rozbitý reflektor, ohnutý nárazník, trochu pomačkaná kapota vpředu – takže jsem je všechny tři nacpal dovnitř. Za normálních okolností by Rita rozvezla děti na odpolední kroužky a vrátila se do práce, ale existuje nepsané pravidlo, že pokud vás s dětmi napadne maniak, máte na zbytek dne volno, takže se rozhodla je zavézt domů, aby se zotavily z traumatu. A jelikož tu někde stále pobíhal Weiss, rozhodli jsme se, že uděláme totéž a pojedeme je domů chránit. Zamával jsem jim a vydal se na dlouhou únavnou procházku ke svému zaparkovanému autíčku.

Kotník mě bolel a po zádech podrážděných mravenčími kousanci mi stékal pot, proto abych zapomněl na bolest, otevřel jsem Weissův skicák a v chůzi ho prolistoval. Šok z mého portrétu již vyprchal a potřeboval jsem zjistit, co to má znamenat – a o co Weissovi vlastně jde. Byl jsem si celkem jistý, že se nejedná jen o pouhou čmáranici, kterou nahodil během telefonního pokecu. Kdo by mu také zůstal ke konverzaci? Jeho milenec Doncevic byl mrtvý a drahého kamaráda Wimplea sám zabil. Kromě toho všechno, co dosud udělal, ukazovalo na velice konkrétní záměr, a rozhodně se jednalo o záměr, bez jehož splnění bych se docela dobře obešel.

Proto jsem ještě jednou prostudoval svůj portrét. Nejspíš byl trochu idealizovaný – alespoň si nevzpomínám, že když jsem se naposledy

prohlížel, měl jsem takhle vypracované břišní svaly. A celkový výraz bezbřehé a samolibé výhružnosti, i když ho možná zachytil přesně, jsem se usilovně snažil skrývat. Ale musel jsem připustit, že na té kresbě něco bylo, snad by si dokonce zasloužila i zarátovat.

Prošel jsem si i ostatní stránky. Šlo o celkem zajímavý materiál a kresby byly skutečně dobré, zejména ten můj portrét. Jistě, nevypadám tak vznešeně, šťastně a divoce, ale třeba se jednalo jen o uměleckou licenci. A jak jsem si prohlížel i ostatní kresby, začal jsem pomalu chápat, co to všechno znamená, a současně ve mně stále sílila jistota, že se mi to nelíbí, ať je to sebepůsobivější. Vůbec nelíbí.

Mnohé z kreseb zobrazovaly nápady, jak zdobit lidská těla způsobem, který Weiss již demonstroval. Byla tam například šestiprsá žena; odkud se vzaly prémiové vnady, zůstalo utajeno. Na hlavě měla pestrý pérový klobouk se zavazovací stuhou, podobný kostým jsem viděl v Moulin Rouge v Paříži. Nezakrýval téměř nic, naopak vše spíš zdůrazňoval a výsledný efekt multipodprsenky posílel lesklými penízky, která sotva zakrývala všech šest řader, byl naprosto ohromující.

Další stránka měla do vazby zastrčený list o velikosti složeného dopisu. Vytáhl jsem ho a rozložil. Šlo o seznam letů Cubana Aviacion, vytištěných na počítači a obsahujících cesty z Havany do Mexika. Dělal společnost kresbě zobrazující muže ve slamáku, držícího veslo. Tučným a úhledným hůlkovým písmem se přes něj skvěl nápis UTECENEC! Zastrčil jsem výpis z Aviacion zpátky a otočil na další stránku. Ukazovala muže s otevřenou tělní dutinou vycpanou nejspíš doutníky a lahvemi rumu. Byl nacpaný do starého kabrioletu se staženou střechou.

Avšak daleko zajímavější kresby – alespoň pro mě – byly ty, které se týkaly ústřední postavy, démonického dobráčka Dextera. Nikdo se mi nemůže divit, že jsem pokládal obrázky s mou maličkostí za mnohem podmanivější než ty, které zobrazovaly zmasakrované cizince, avšak na prohlížení kreseb sebe sama, které jste objevili ve skicáku vraždícího psychopata, je něco nekonečně fascinujícího. V každém případě se jednalo o poslední tematickou sérii a ta mi skutečně vzala dech. A kdyby ji Weiss doopravdy realizoval, vzala by mi dech doslova a už navždy.

Protože ukazovala do nejmenších podrobností jednotlivé scény z

filmové smyčky zachycující, jak pracuji na Doncevicovi. Byly téměř přesně okopírované a jasně si na ně vzpomínám, protože jsem to video viděl mnohokrát; tedy téměř. Na několika z nich Weiss trochu změnil úhel záběru. Takže byla vidět tvář.

Moje tvář.

Spojená s tělem, které provádí všechnu tu řezničinu.

A aby podtrhl hrozbu, Weiss pod tyto kresby napsal PHOTOSHOP a podtrhl to. Nejsem zrovna odborník na video technologii, ale dokážu si dát dohromady dvě a dvě stejně jako kdokoli jiný. Photoshop je program pro úpravu fotografií a filmových záběrů a můžete ho použít i ke změně fotografií, k doplňování věcí, které tam nepatří. A předpokládal jsem, že s videem by byla taková úprava stejně snadná. Věděl jsem, že Weiss má dost natočeného materiálu hned na několik trestů smrti pro mě – videa se mnou, Codym a čumily z míst činu a jen Temný společník ví, čeho ještě.

Zjevně se pokoušel upravit klip, ve kterém pracuji na Doncevicovi, aby mi bylo vidět do obličeje. A jak jsem začínal stále lépe poznávat Weisse nebo alespoň jeho ruční práci, věděl jsem, že tohle není jen teoretický projekt. Použije to jako třesničku na některé ze svých dekorací, aby mě zničil. A to všechno jen kvůli hodině skotačení s jeho miláčkem Doncevicem.

Udělal jsem to, no jistě, a navíc jsem si to i celkem užil. Tohle však až příliš připomínalo podvádění – bylo prostě nefér po tom všem takhle vystavit mou tvář, ne? Zvláště když, ať už dodatečně, nebo ne, by to víc než stačilo k tomu, aby se mi začaly klást spousty velice nepříjemných otázek.

Poslední kresba byla ze všech nejděsivější. Zobrazovala obrovského, škodolibě se usmívajícího Dextera z filmové smyčky, jak zvedá motorovou pilu, a promítnutého na fasádu velkého domu, zatímco pod ním na zemi se krčil zhruba půltucet okrasných těl, všechna vyzdobená způsobem, který Weiss doposud použil u těch ostatních. Celé to bylo zarámované dvojitou řadou vysokých palem, a jednalo se o tak působivý projev tropické a umělecké nádhery, že by mi vyloudil z oka slzu, kdyby mi to vrozená skromnost dovolila.

Všechno dávalo dokonalý smysl, tedy přesněji weissovský smysl. Použít film, který natočil, nenápadně dosadit do hlavní role *mé* rysy a

promítnout to na veřejnou budovu, takže nebude pochyb, že vidíme při práci dekapitujícího Dextera. Předhodit mě žralokům a současně vytvořit velké, společensky prospěšné umělecké dílo, které by mohli obdivovat všichni. Dokonalé řešení.

Došel jsem k autu, sedl si za volant a prohlédl si ještě jednou skicák. Bylo jistě možné, že šlo jen o náčrtky, o fantazii na papíře, která nikdy nespátří světlo světa. Ale celé to začalo tím, že Weiss s Doncevicem veřejně vystavili ta těla, a jediný rozdíl spočíval v měřítku – a ještě ve skutečnosti, že se někdy v posledních dnech stal oblíbeným Weissovým uměleckým námětem Dexter. Mona Dexter.

A nyní si plánuje ze mě udělat i velký veřejný projekt. Dexter Velkolepý ovládne svět jako novodobý Kolos Rhodský, se spoustou úhledných mrtvolek u nohou, přineseme vám ho naživo, v barvách a právě včas do večerních zpráv. Jé, mami, kdo je ten velký a hezký muž se zakrvácenou pilou? Ale no tak, drahoušku, to je přece Dexter Morgan, ten hrozný člověk, kterého před chvilkou zatkli. Ale mami, proč se usmívá? Má rád svou práci, miláčku. Vezmi si z toho ponaučení – najdi si jen takovou práci, která ti přináší potěšení.

Na univerzitě jsem se naučil dost, abych pochopil, že se civilizace posuzují podle svého umění. Bylo ponižující uvědomit si, že pokud se Weiss proslaví, příští generace budou pohlížet na 21. století a hodnotit jeho přínos podle téhle mé kresby. Takový způsob nesmrtelnosti mi sice na jednu stranu přišel nanejdvůš svůdný – podobná nabídka nehynoucí slávy však měla své nevýhody. Především jsem skromnost sama a za druhé – no, lidé by se přece dozvěděli, co jsem zač. Například lidé jako Coulter a Salguero. A oni se to skutečně dozvědí, jestli se video s mým obrazem promítne na velkou veřejnou budovu a pod ním bude kolekce mrtvol. Opravdu moc hezký nápad, naneštěstí by však ty lidi ponoukl ke kladení jistých otázek, spojování určitých skutečností a zakrátko by byla hlavním chodem dne křupavá topinka à la Dexter, s láskou upečená na popravčím toasteru a podávaná na titulních stránkách novin.

Ne, sice to bylo velice lichotivé, ale nebyl jsem ještě připravený stát se živoucí ikonou umění 21. století. S velkým sebezapřením budu nucen vyjádřit politování a této cti se vzdát.

Jenže jak?

To byla vskutku dobrá otázka. Obrázky mi prozradily, co Weiss hodlá udělat – ale nevyčetl jsem z nich, jak je s plány daleko, kdy to chce spustit ani kde.

Ale počkat: ukázaly mi kde. Znovu jsem obrátil na poslední kresbu, jež zobrazovala celý jeho bláznivý projekt v zářivých barvách. Tvar budovy sloužící jako projekční plocha byl velice specifický a zdál se mi povědomý – a ty dvě řady vysokých palem jsem už někdy předtím viděl, tím jsem si byl jistý. Někde, kde jsem skutečně byl; ale kde a kdy? Hleděl jsem na obrázek a nechal svůj obří mozek pátrat. Nemohlo to být moc dávno. Asi tak rok předtím, než jsem se oženil?

A při slovu „oženil“ jsem si vzpomněl. Bylo to před rokem a půl. Vdávala se Anna, Ritina kolegyně z práce. Šlo o okázalou a zjevně i hodně drahou svatbu, důstojnou bohatství nevěstiny rodiny, a Rita a já jsme se zúčastnili recepce ve starém přehnaně nóbl hotelu s názvem U Příboje v Palm Beach. Na kresbě bylo nepochybně průčelí hotelu U Příboje.

Výborně, teď přesně vím, kde Weiss hodlá instalovat vznešené dexteráma. Jak tento poznatek využiji? Dost dobře nemohu po příští tři měsíce ve dne v noci hotel obléhat a čekat, až se ukáže Weiss s prvním nákladem mrtvol. Také si ale nemohu dovolit nedělat nic. Dřív nebo později to provede, anebo – anebo jde možná o nějakou další past, která mě má odlákat na Palm Beach, zatímco on provede něco jiného tady v centru?

Nesmysl; přece si nenaplánoval odpajdat k horizontu s tužkou zaraženou ve stěně a s otiskem malé botičky v rozkroku a navíc nechat své malůvky napospas. Tohle je jeho plán, ať už mu vyjde nebo nevyjde – a já musel věřit, že nevyjde, přinejmenším už kvůli své reputaci. Takže poslední otázka zněla: Kdy to plánuje udělat? A jediná odpověď, kterou jsem byl schopen dát, zněla „Již brzy“, což mi opravdu přišlo krajně nekonkrétní.

Skutečně jsem tedy neměl moc na výběr – budu si muset odskakovat z práce a hlídat hotel. To však znamená nechávat Ritu s dětmi bez dozoru, a to se mi nelíbilo, ale neviděl jsem jiné východisko. Weiss vždy jednal velice rychle, jeden nápad střídal druhý, a tak jsem usoudil, že se nejspíš plně soustředí na tento jediný projekt a pospíší si. Jde o velkou spekulaci, ale rozhodně stojí za prozkoumání, pokud bych ho

mohl zastavit v promítání mé obrovské podoby na průčelí hotelu.

Dobrá, udělám to. Až se Weiss ukáže v Palm Beach, budu tam už na něj čekat. A s tím jsem otevřel skicák, abych se naposledy pokochal pohledem na půvabný komiks Dexter. Ale než jsem se mohl ponořit do sebeobdivného transu, zastavilo vedle mě nějaké auto a někdo vystoupil.

Byl to Coulter.

KAPITOLA 28

Detektiv Coulter obešel zadek svého auta, a zastavil se, pohlédl na mě a pak se vrátil zpět k sedadlu řidiče a na okamžik mi zmizel z dohledu. Využil jsem čas k zastrčení skicáku pod sedadlo, právě včas, Coulter se zase objevil a znovu obešel zadek auta, tentokrát s dvoulitrovkou Mountain Dew v ruce. Opřel se o kufr auta, podíval se na mě a zhluboka se napil sodovky. Pak si otřel hřbetem ruky ústa.

„Nebyl jste ve své kanceláři,“ poznamenal.

„Ne, nebyl,“ přitakal jsem. Koneckonců jsem byl tady.

„Takže když vysílačkou ohlásili, že jde o vaši ženu, vydal jsem se za váma,“ řekl a pokrčil rameny. „Nebyl jste tam. Byl jste už tady, že jo?“ Nečekal na odpověď, což bylo jen dobře, protože jsem žádnou neměl. Namísto toho se znovu napil sodovky, opět si otřel ústa a dodal: „Stejná škola, kde jsme našli i toho skautského vedoucího, co?“

„Přesně tak.“

„Ale vy už jste tady byl, když se to stalo?“ navázal a pokusil se nasadit výraz nevinného překvapení. „Jak je to možný?“

Věděl jsem s jistotou, že kdybych Coulterovi prozradil, že jsem sledoval jistou stopu, nejspíš by mi nepotřásl rukou a nepoblahopřál mi. Tak jsem opět jednou vypnul svůj příslovečný důvtip a uslyšel se, jak odpovídám: „Chtěl jsem překvapit Ritu a děti.“

Coulter přikývl, jako kdyby tomu věřil. „Tak překvapit,“ zabručel. „No, počítám, že vás někdo předběhl.“

„Ano,“ řekl jsem ostražitě. „Vypadá to tak.“

Znovu se zhluboka napil z lahve se sodovkou, ale tentokrát si neutřel ústa, jen se otočil a ohlédl na hlavní silnici, kde odtahovka právě odvážela Weissovo auto. „Nemáte tušení, o koho se mohlo jednat, že tohle udělal vaší ženě a dětem?“ zeptal se, aniž by se na mě podíval.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Podle mě šlo nejspíš o... no, však víte. O nehodu?“

„Pche,“ odfrkl a tentokrát už do mě zabodl pohled. „O nehodu? Tak

to mě ani nenapadlo. Protože jde o stejnou školu, kde byl zabítý ten skautský vedoucí. A znovu jste u toho. Takže? Nehoda? Vážně? To si myslíte?“

„Já-já jen – proč by to nemohla být nehoda?“ Trénuji celý život a můj překvapený výraz byl určitě bez chyby, ale Coulter se netvářil zrovna přesvědčeně.

„Ten chlap, ten Don Kevic,“ spustil.

„Doncevic,“ opravil jsem ho.

„To je jedno.“ Trhl rameny. „Zdá se, že zmizel. Nevíte o tom náhodou něco?“

„Proč bych o tom měl něco vědět?“ opáčil jsem a zatvářil se co nejužasleji.

„Poruší podmínku, uteče od svého milence a jen tak zmizí,“ nadhodil. „Proč by to dělal?“

„To vážně nevím,“ ubezpečil jsem ho.

„Čtete, Dextere?“ zeptal se, a to, jak mě oslovil křestním jménem, mě polekalo – jako by mluvil s podezřelým. A pochopitelně i mluvil, ale stále jsem doufal, že si to ani sám neuvědomuje.

„Jestli čtu?“ řekl jsem. „No, nijak zvlášť. Proč?“

„Já čtu hodně,“ prohlásil. A pak zjevně dupl na plyn a dodal: „Jednou je to náhoda, dvakrát shoda okolností, třikrát již nepřátelský čin.“

„Cože?“ zeptal jsem se. Beznadějně jsem se ztratil někde u „já čtu hodně“.

„To je z *Goldfingera*,“ vysvětlil. „Říká Jamesi Bondovi, že když na něj třikrát narazil na místech, kam nepatří, tak už nejde o náhodu.“ Napil se, utřel si ústa a sledoval, jak se dusím ve vlastní šťávě. „Mám tu knížku rád. Musel jsem ji číst už třikrát nebo čtyřikrát,“ dodal.

„Já ji nečetl,“ prohlásil jsem zdvořile.

„Takže vás máme tady,“ pokračoval, „a máme vás v domě, který vybuchl. To jsou už dvě místa, kde jste neměl být. Předpokládám, že šlo o shodu okolností?“

„A o co jiného by mělo jít?“ namítl jsem.

Jen na mě bez mrkání zíral. Pak se znovu napil ze svého Mountain Dew. „Já nevím,“ zabručel nakonec. „Ale vím, co by řekl Goldfinger, kdyby se to mělo stát i potřetí.“

„Dobrá, doufejme, že ne,“ popřel jsem a tentokrát jsem mluvil vážně.

„Jo,“ zafuněl. Pak přikývl, nacpal ukazováček zase do hrdla láhve se sodovkou a napřímil se. „A doufejme, že tenhle blázinec skončí,“ dodal. Pak se otočil, vrátil se ke svému autu, nastoupil a odjel pryč.

Kdybych byl o trochu nadšenějším pozorovatelem lidských slabostí, nepochybně by mi udělal velkou radost objev nových hlubin detektiva Coultera. Je přece báječné zjistit, že je milovníkem literatury! Štěstí z tohoto objevu však umenšovala skutečnost, že jsem tentokrát neměl zájem o to, co Coulter dělá, hlavně když to bude dělat co nejdál ode mě. Sotva jsem setřásl z neustálého dozoru nad svou maličkostí seržanta Doakese, hned jeho místo zaujal Coulter. Jako bych se stal cílem nějaké podivné a zákeřné tibetské protidexterovské sekty – kdykoli zemřel starý, Dexterův nenávidící láma, hned se z jeho popela zrodí nový.

Jenže jsem s tím nemohl právě teď skoro nic dělat. Zrovna jsem aspirantem na velké umělecké dílo a mám mnohem naléhavější problémy. Nasedl jsem do auta, nastartoval a odjel domů.

Když jsem se dostal ke dveřím, musel jsem zůstat venku a několik minut klepat, protože se Rita rozhodla, že na dveře nasadí bezpečnostní řetěz. Asi jsem měl štěstí, že je ještě nezabaríkadovala pohovkou a nepřešoupla k nim i ledničku. Ale možná to neudělala jen proto, že pohovku potřebovala; seděla na ní v poloze skrčence a pevně k sobě tiskla z každé strany jedno dítě, a když mě konečně pustila dovnitř – poněkud zdráhavě – znovu zaujala původní pozici a opět objala dítěta ochrannými křídly. Cody s Astor měli na tvářičkách téměř identický výraz mrzuté nudy. Úzkostné krčení v obýváku zjevně nepatřilo ke kvalitnímu vyžití, jaké si představovali a jaké by ocenili.

„*Trvalo* ti to tak dlouho,“ obvinila mě Rita, když opět zastrkávala řetěz na dveře.

„Musel jsem si promluvit s jedním detektivem,“ vysvětlil jsem.

„No dobře, ale stejně...,“ řekla a zajela na pohovku mezi děti. „Víš, měli jsme strach.“

„*My* strach neměli,“ prohlásila Astor a podívala se výmluvně na mámu.

„Víš, myslím, že ten muž teď může být kdekoli,“ řekla Rita. „Může

být právě teď tady někde venku.“ A i když tomu ani jeden z nás skutečně nevěřil – dokonce ani Rita ne – všichni čtyři jsme svorně obrátili zraky ke dveřím a zazírali na ně. Naštěstí pro nás tam nebyl, tedy alespoň jsme to nepoznali, když jsem se pokoušeli proniknout pohledy skrze zavřené a zajištěné dveře. „Prosím tě, Dextere,“ zakníkla Rita na pokraji paniky, která jí z hlasu přímo čísel. „Prosím tě, tohle je – proč... proč se tohle děje? Já nemůžu...“ Udělala několik velkých, ale nejasných gest rukama a pak je složila do klína. „Tohle musí přestat,“ prohlásila. „Zastav to.“

Mám-li být naprosto upřímný, napadlo mě jen velice málo věcí, které bych udělal raději, než všechno tohle zastavil – a několik z nich by to i dokázalo zastavit, tedy jakmile dopadnu Weisse. Ale než jsem se mohl soustředit na vymýšlení úspěšných plánů, zazvonil zvonek u dveří.

Rita zareagovala výskokem do vzduchu a pak se znovu schoulila na pohovku a přitiskla k sobě pevně z každé strany po dítěti. „Panebože,“ vyjekla. „Kdo to může být?“

Byl jsem si celkem jistý, že nejde o mladé mormony, ale řekl jsem jen: „Jdu otevřít,“ a přešel ke dveřím. Jen tak pro jistotu jsem se podíval špehýrkou ven – mormoni dokážou být hrozně neodbytní – uviděl jsem však někoho ještě děsivějšího.

Na zápraží stál seržant Doakes.

Svíral malý stříbřitý počítač, který nyní mluvil za něj, a byla do něj zavěšena žena ve středních letech s ostře řezanými rysy, a i když neměla na šatech nápis FBI, byl jsem si jistý, že jde o federální agentku, kterou mi vyhrožovali a jež má vyšetřit pokus o únos dětí.

Díval jsem se na tu dvojici a přemýšlel, jak ohromné nepříjemnosti mi mohou způsobit, vlastně jsem zvažoval, že nechám dveře zavřené a budu předstírat, že nikdo není doma. Šlo však jen o planý nápad; už dávno jsem zjistil, že čím rychleji uhýbáte před potížemi, tím rychleji vás dostihnou, a nepochyboval jsem, že kdybych Doakesovi a jeho nové kamarádce neotevřel, obratem by se vrátili se zatykačem a nejspíš by s sebou přivedli i Coultera a Salguera. A tak jsem s hlavou plnou chmurných myšlenek zkusil nasadit výraz se správným poměrem překvapení a unaveného šoku a otevřel jsem dveře.

„Pohni-sebou-hajzle!“ zadeklamoval Doakesův elektronický mluvčí

barytonem, když mu třikrát poklepal kovovým pařátem na klávesnici.

Agentka mu sevřela paži a zadržela ho, pak pohlédla opět na mě. „Pan Morgan?“ zeptala se. „Můžeme dál?“ Zvedla průkazku a trpělivě čekala, když jsem si ji prohlížel; no ovšem, zvláštní agentka FBI Brenda Rechtová. „Seržant Doakes se nabídl, že mě sem odveze, abych si s vámi mohla promluvit,“ řekla a já si pomyslel, že je to od Doakese moc hezké.

„Ovšemže můžete dál,“ ujistil jsem ji a pak jsem dostal jednu z těch šťastných inspirací, jež občas přicházejí v pravou chvíli. Rychle jsem dodal: „Ale děti utrpěly velký šok – a seržant Doakes je vždycky vyděsí. Nemohl by počkat venku?“

„Hajzle!“ ozval se Doakes a zaznělo to jako spokojené Nazdárek, sousede!

„A navíc je jeho slovník pro děti příliš hrubý,“ dodal jsem pohotově.

Zvláštní agentka Rechtová střelila pohledem po Doakesovi. Jako příslušnice FBI nesměla připustit, že by ji něco mohlo vyděsit, dokonce ani kyborg Doakes ne, zatvářila se však, že je to velice dobrý nápad. „Ale jistě,“ přikývla. „Co kdybyste počkal venku, seržante?“

Doakes mě hodně dlouho probodával pohledem a z temných končin jsem téměř slyšel vzteklý řev jeho Společníka. Nicméně se zmohl jen na to, že zvedl stříbrný pařát, podíval se na klávesnici a stiskl jednu z předvolených vět. „Pořád tě sleduju, hajzle,“ ujistil mě přátelský hlas.

„To je dobře,“ usmál jsem se. „Ale sledujte mě přes dveře, ano?“ Pokynul jsem Rechtové, ať jde dovnitř, a jak se protáhla kolem Doakese a vešla do domu, zavřel jsem a nechal Doakese nemrkajícima očima zírat na dveře zvenčí.

„Zdá se, že vás nemá rád,“ poznamenala zvláštní agentka Rechtová a já musel složit poklonu jejímu pozorovacímu talentu.

„Ne,“ řekl jsem, „myslím, že mi zazlívá to, co se mu stalo.“ Což byla alespoň zčásti pravda, i když mě nesnášel ještě předtím, než přišel o ruce, nohy a jazyk.

„M-hm,“ přikývla, a i když jsem viděl, že o tom dál přemýšlí, už se k tomuto tématu dál nevyjadřovala. Místo toho přešla k pohovce, kde pořád ještě seděla Rita a držela Codyho a Astor. „Paní Morganová?“ zeptala se a znovu vytáhla průkazku. „Zvláštní agentka Rechtová, FBI. Mohu vám položit pár otázek o tom, co se stalo dnes odpoledne?“

„FBI?“ pípila Rita tak provinile, jako by seděla na balíku ukradených dluhopisů na doručitele. „Ale co – proč – ano, jistě.“

„Máte pistoli?“ pustila se do výsledku Astor.

Rechtová se na ni podívala sice ostražitě, ale se zalíbením. „Ano, mám,“ řekla.

„A střílíte s ní lidi?“

„Jedině když musím,“ ujistila ji Rechtová. Rozhlédla se a zrak jí padl na nedalekou volnou židli. „Mohu si sednout a položit vám pár otázek?“

„Ano,“ vyhrkla Rita. „Promiňte. Já jen – ano, prosím, posad'te se.“

Rechtová si sedla na kraj židle, a než oslovila Ritu, podívala se na mě. „Povězte mi, co se stalo,“ vyzvala ji, a když Rita váhala, dodala, „jela jste s dětmi v autě, odbočila jste z dálnice US-1...“

„Najednou se tam prostě objevil,“ řekla Rita.

„Bum,“ dodal tiše Cody a já se na něj překvapeně podíval. Mírně se usmíval, což bylo stejně znepokojivé. I Rita na něj vyděšeně pohlédla a pak pokračovala.

„Narazil do nás,“ prohlásila. „A mezitím, co jsem byla – než jsem mohla – on byl prostě najednou u dveří a popadl děti.“

„Kopla jsem ho mezi nohy,“ pochlubila se Astor. „A Cody ho bodl tužkou.“

Cody se na ni zamračil. „Já bodl *první*,“ upřesnil.

„No a co?“ odsekla Astor.

Rechtová se podívala s mírným údivem na ty dva. „Oba jste dobří,“ poznamenala.

„A pak přišel ten policista a on hned utekl,“ dokončila Astor a Rita přikývla.

„A jak to, že jste tam byl vy, pane Morgane?“ zeptala se a bez varování se obrátila ke mně.

Pochopitelně jsem věděl, že se na to zeptá, ale pořád ještě jsem nevymyslel žádnou opravdu skvělou a uspokojuvou odpověď. Tvzení, které jsem předložil Coulterovi, že jsem chtěl překvapit Ritu, se ukázalo jako velice chaboučké a zvláštní agentka Rechtová vypadala podstatně bystřeji – hleděla na mě s očekáváním a vteřiny ubíhaly, čekala na rozumnou a logickou odpověď, kterou jsem neměl. Musel jsem jí něco říct a brzy; jenže co?

„Ehm,“ zamumlal jsem, „nevím, jestli jste slyšela, že jsem měl otřes mozku...?“

Rozhovor se zvláštní agentkou FBI Brendou Rehtovou se nikdy neobjeví ve výběru mých nejlepších výkonů. Zjevně neuvěřila mému vysvětlení, že jsem se vracel domů dřív, protože jsem se necítil dobře, a zastavil se ve škole, neboť to časově zrovna tak vyšlo – a nemohl jsem jí to ani vyčítat. Znělo to pozoruhodně chabě, jenže jsem nedokázal vymyslet nic lepšího, a tak jsem se toho musel držet.

Také se zdálo, že má potíže přijmout mé tvrzení, že ať už napadl Ritu a děti kdokoli, šlo jen o běžného maniaka, produkt dopravního amoku, miamského provozu a nadměrné konzumace kubánské kávy. Nicméně nakonec se smířila s tím, že se jiných odpovědí ode mne již nedočká. Proto konečně vstala a uštědřila mi pohled, který se dal nejlépe popsat jako hloubavý. „No dobrá, pane Morgane,“ prohlásila. „Něco na tom všem tak úplně nesedí, ale počítám, že mi asi neřeknete, co je to.“

„Vážně vám už nemám co říct,“ ujistil jsem ji možná až příliš skromně. „Takové věci se přece v Miami dějí pořád.“

„M-hm,“ přikývla. „Problém však je, že se dějí příliš často právě kolem vás.“

Nějak jsem odolal pokušení říct jí: „Kdybyste jen věděla...,“ a doprovodil ji ke dveřím.

„Na pár dní vám sem dáme kvůli bezpečnosti na hlídku policistu,“ řekla, což nebyla příliš vítaná zpráva a ani zrovna vhodně načasovaná, a když to říkala, otevřel jsem dveře, za kterými se objevil seržant Doakes téměř přesně ve stejné pozici, v jaké jsme ho zanechali zírajícího nenávisně na dveře. S oběma jsem se srdečně rozloučil, a jak jsem zavíral, poslední, co jsem viděl, byl Doakesův nemrkající pohled až hrozivě připomínající zlé dvojče kočky Šklíby z *Alenky v říši divů*.

Zájem FBI však Ritu příliš neuklidnil. Stále křečovitě svírala děti a mluvila jen v úsečných holých větách. Uchlácholil jsem ji, jak nejlépe jsem dokázal, a chvíli jsme seděli všichni na pohovce, dokud se vrtění Codyho a Astor nestalo tak nepříjemným, že se už nedalo déle vydržet. Rita to vzdala jako první a pustila jim film na DVD, aby se zabavili, a odešla do kuchyně, kde se pustila do alternativní uklidňující terapie

spočívající v rachocení hrnci a pánvemi, a já se uchýlil do malého pokojíku, kterému říkala Dexterova kancelář, abych si znovu prohlédl Weissův skicák a věnoval se ponurým myšlenkám.

Seznam lidí, které nemohu považovat za přátele, se výrazně rozrostl: Doakes, Coulter, Salguero a nyní i FBI.

A pochopitelně i sám Weiss. Pořád byl někde venku a stále toužil se mi pomstít. Zaútočí znovu na děti, vykulhá ze stínů a vrhne se na ně, tentokrát možná v kevlarových spodkách a se suspenzorem? Pokud ano, budu muset s dětmi zůstat, dokud nebude po všem, což není nejlepší pozice k jeho dopadení – zejména pokud na to půjde nějak jinak. A jestli mě chce zabít, tak když budu s Codym a Astor, jen je ohrozím; soudě podle triku s podminovaným domem si zjevně nedělá starosti se ztrátami na civilistech.

Ale já ano – a musím. Mám strach o děti a jejich ochrana je pro mě nejvyšší prioritou. Byla to velice podivná epifanie uvědomit si, že mám stejný zájem o jejich bezpečí jako o utajení své pravé totožnosti. Vůbec to neodpovídalo mému sebepojetí ani pečlivě vybudované image. No jistě, vždy jsem nacházel zvláštní potěšení v pronásledování dravců lovících děti, ale nikdy jsem nepřemýšlel, proč tomu tak je. A rozhodně jsem hodlal splnit svou povinnost vůči Codymu a Astor, a to jak coby jejich nevlastní otec, tak i, což je mnohem důležitější, jako jejich průvodce na Harryho cestě. Jenže vidět se, jak s pomyšlením, že jim někdo chce ublížit, kolem nich kroužím jako kvočna, bylo pro mě nové a jaksi zneklidňující.

Proto potřeba zastavit Weisse nyní získala na důležitosti naprosto novým způsobem. Stal se ze mě tat'ka Dexter a musel jsem to udělat pro děti stejně jako pro sebe a při pomyšlení, že by se jim někdo pokusil ublížit, jsem zažíval příval něčeho až nebezpečně podobného emoci.

No dobře; očividně tedy musím odhalit, jaký nový tah Weiss připravuje, a pokusit se ho zastavit dřív, než ho udělá. Rozevřel jsem jeho skicák a znovu jsem si prošel kresby, možná jsem podvědomě doufal, že jsem něco přehlédl – třeba adresu, na které Weisse najdu, anebo jeho dopis na rozloučenou. Stránky však byly stále stejné a popravdě z nich navíc vyprchal pel novosti, takže jsem z prohlížení svých podobizen už ani neměl to pravé potěšení. Nikdy jsem zvláště

neholdoval zírání na sebe sama; a prohlížení série kreseb zobrazujících mě celému světu takového, jaký skutečně jsem, mě z velké míry připravilo i o možné zbytkové potěšení z této činnosti.

A navrch ke všem těm nespravedlnostem mi ještě přišlo, že to vlastně celé nedává vůbec smysl – určitě ne takový, aby ospravedlnil všechny potíže, které mi to způsobilo. Nejspíš bych měl námitky, i kdyby šlo o *Monu Lisu* s mou tváří. A tohle bylo *Moně Lise* na hony vzdáleno. Vypadalo to jen zběžně načrtnuté a pak na poslední stránce smontované dohromady bez skutečného uměleckého ducha.

Účel byl pochopitelně odhalit mě, ne vytvořit velké umělecké dílo – anebo ano? Zarazil jsem se a pozorně si prohlédl několik detailů kreseb, které zobrazovaly ostatní postavy kompozic. Možná to bude znít sebestředně, koneckonců soupeřily o místo na slunci s mými podobiznami, ale opravdu nebyly příliš zajímavé. Nejspíš byste je mohli označit za nápadité, ale to bylo asi tak všechno. Postrádaly skutečnou originalitu a připadaly mi nějak neživotné – dokonce i na mrtvolu.

A abych byl brutálně upřímný, dokonce i moje podobizny by svedl každý talentovaný středoškolák. Mohou se promítnout v gigantickém měřítku na průčelí hotelu U Příboje, ale ani tak nebyly na stejné úrovni s ničím, co jsem nedávno viděl v Paříži – dokonce ani v malých galeriích. Ovšem, byl tam ten poslední kousek, *Noha Jennifer*. Používal také amatérská videa – jenže tam šlo jen o vyvolání reakce publika, a ne o...

Na okamžik se rozhostilo v Dexterově mozku naprosté ticho, ticho tak hmatatelné, že zadusilo vše ostatní. A pak se odvalilo a odhalilo malou brebentící opičku myšlenky.

Reakce publika.

Pokud chcete vyvolat jen reakci, pak kvalita samotného díla není zas tak důležitá, hlavně když vyvolá šok. A vy se připravíte na zachycení této reakce – například na videopásku. A možná také využijete služeb profesionála přes video – třeba někoho jako Kenneth Wimbles, jehož dům Weiss vyhodil do povětří. Dávalo mnohem větší smysl uvažovat o Wimbleovi jako o jednom z nich než jako o náhodné oběti.

A když Weiss provedl skok k plnohodnotné vraždě, namísto aby jen kradl mrtvolu a hrál si s nimi, Wimble pravděpodobně zpanikařil a

Weiss ho odpálil i s domem, když se současně pokoušel zlikvidovat mě.

Ale Weiss dál pořizoval videonahrávky, dokonce i bez spřáteleného odborníka. Protože přesně o tohle šlo. Chtěl mít obrázky lidí, kteří se dívají na to, co spáchal. A čím víc jich měl, tím víc jich potřeboval – od skautského vedoucího, Wimblea a z pokusu o mou vraždu. Právě to video ho zajímalo. A aby si ho obstaral, klidně bude vraždit dál.

Není divu, že byl můj Temný společník naprosto zmatený. Naše umění se vyznačovalo poctivou ruční prací a její výsledky byly přísně soukromé. Weiss byl jiný. Možná se mi chce pomstít, ale nejraději by to provedl nějak nepřímou, k čemuž bychom se já a Společník nikdy nesnížili. Pro Weisse je nejdůležitější umění. Potřebuje své obrázky.

Zahleděl jsem se na poslední velké a barevné umělecké ztvárnění *mne*, promítnuté na hotel U Příboje. Obrázek byl do detailu propracovaný a snadno se dalo rozeznat základní architektonické rozvržení místa. Průčelí mělo tvar U se vstupními dveřmi uprostřed a po obou stranách se zdvihala křídla budovy. Nahoru ke vchodu vedla dlouhá ulice s obchody a se stromořadím tvořeným vysokými palmami, dokonalé místo pro sročení lidu a zděšené zevlování. Weiss tam někde v davu se svou kamerou bude zabírat tváře. Ale jak jsem se díval na obrázek, uvědomil jsem si, že ještě předtím si nejspíš zamluví pokoj v jednom z křídel s vyhlídkou na hlavní ulici, kde se zobrazí projekce, a že tam umístí kameru; nebo třeba jednu z dálkově ovládaných kamer, které používal již dřív, ale tentokrát s dobrým objektivem, aby zachytil výrazy lidí, kteří hledí na jeho show.

Celý vtíp tedy bude v tom, že ho musím zastavit, než své přístroje zapojí – zastavit ho, když přijede do hotelu. A aby se mi to podařilo, potřebuji zjistit, na kdy se ohlásil. To by bylo velice snadné, kdybych měl přístup k hotelovým záznamům – což nemám – anebo kdybych přišel na způsob, jak si ho vynutit násilím – na což jsem nepřišel. Avšak jak jsem tak o tom přemítal, něco mi došlo.

Já přece znám někoho, kdo to dokáže.

KAPITOLA 29

Kyle Chutský seděl proti mně u téhož rohového stolečku kavárny v přízemí nemocnice. Navzdory tomu, že podle mě neopustil několik dní areál, byl hladce oholený a měl na sobě nejspíš i čistou košili; díval se na mě přes stůl s pobavením, které mu nadzvedlo koutky úst a udělalo vrásky v koutcích očí, ale nedotklo se samotných očí; ty zůstávaly chladné a zkoumavé.

„To je legrační,“ poznamenal. „Chceš, abych ti pomohl nabourat se do počítačové registrace v hotelu U Příboje? Ha, ha.“ Krátce se zasmál, ale neznělo to příliš přesvědčivě. „A proč bych ti s tím měl pomáhat?“

Bohužel šlo o správnou otázku. Já vlastně také *nevěděl*, proč by mi měl pomáhat, neopíralo se to o nic, co by řekl nebo udělal. Ale i z toho mála, co jsem věděl o Chutském, vyplývalo, že má dobré postavení ve stínové administrativě, záměrně nesledovaném a nejednotném klanu lidí, kteří pracují pro různé agentury se záhadnými zkratkami, více či méně spojené s federální vládou a někdy i víc mezi sebou navzájem. A byl jsem si celkem jistý, že v takové pozici zná jistě spoustu způsobů, jak zjistit, jestli je Weiss v hotelu registrovaný.

Jenže tu byl malý problém ohledně postupu, který jsem neměl znát, a on nesměl připustit, že existuje. Abych to překonal, musel jsem ho zaujmout něčím, co by bylo natolik naléhavé, že by překonalo jeho instinktivní neochotu. Nedokázal jsem přijít na nic naléhavějšího, než je hrozící skon děsivého Dextera, ale jaksi jsem nevěřil, že i Chutsky bude sdílet mé sebehodnocení. Nejspíš si cení víc všelijakých hloupých prkotin, jako jsou národní bezpečnost, světový mír a jeho vlastní, relativně bezcenný živůtek a kůže.

Napadlo mě však, že si jistě vysoce cení i mé sestry, a to mi poskytlo alespoň potenciální východisko. Takže s tou nejlepší nacvičenou chlapskou přímostí jsem prohlásil: „Kyle – je to ten muž, co pobodal Deboru.“ V každé scéně v kterékoli testosteronové televizní show, kterou jsem kdy viděl, by tohle bohatě stačilo; jenže Chutsky se

zjevně na televizi moc nedíval. Jen zvedl obočí a zeptal se: „No a?“

„No a,“ opáčil jsem trochu zaskočeně a zkoušel si rychle vzpomenout na pár dalších charakteristických scén z televize, „je někde tady a, ehm, podařilo se mu uniknout. Ehm – a může to zkusit znovu.“

Tentokrát zvedl obě obočí. „Myslíš, že může znovu pobodat Deboru?“ zeptal se.

Nevyvíjelo se to vůbec dobře, ani trochu směrem, kterým jsem chtěl. Předpokládal jsem, že aktivuji jeho kód akčního hrdiny a jediné, co musím udělat, je navrhnout mu přímou akci a vyjádřit ochotu jít do toho, a Chutsky vyskočí stejně dychtivě na nohy a společně uděláme z hotelu dobytčí jatka. Namísto toho však na mě Chutsky hleděl, jako bych mu nabídl společný klystýr.

„Jak to, že ho nechceš dopadnout?“ zeptal jsem se a přibarvil hlas mírným zoufalstvím.

„Není to moje práce,“ odsekl. „A není to ani tvoje práce, Dextere. Jestli si myslíš, že přijede do toho hotelu, oznam to poldům. Mají k dispozici spoustu lidí a dostanou ho. A ty jseš sám, kámo – a neber to špatně, ale tohle by mohlo být kapku drsnější, než jseš zvyklý.“

„Poldové se budou zajímat, jak to vím,“ vyhrkl jsem a hned toho litoval.

Chutsky se toho pochopitelně hned chytil. „Dobrá. Takže *jak* to víš?“ opáčil.

Občas přijde chvíle, kdy i dezinformující Dexter musí vyložit jednu nebo dvě karty na stůl, a ta chvíle přišla zjevně teď. A tak jsem odhodil vrozené zábrany a řekl: „Jde po mně.“

Chutsky zamžikal. „Co to znamená?“ zeptal se.

„To znamená, že mě chce zabít,“ vysvětlil jsem. „Už se o to dvakrát pokusil.“

„A ty si myslíš, že se o to pokusí znovu? V tom hotelu U Příboje?“

„Ano.“

„Tak proč prostě nezůstaneš doma?“ namítl.

Opravdu to nemyslím nafoukaně, když řeknu, že nejsem zvyklý, aby měl v rozhovoru můj oponent zcela navrch. Chutsky mě však při našem tanci důvtipu jasně a pevně vedl a Dexter jen pokulhával pár kroků pozadu na dvou levých nohách a s puchýři od pat až po konečky prstů. Šel jsem do této záležitosti s naprosto jasnou představou Chutského

jako skutečného bouchače se dvěma pěstmi, i když se jedna změnila na ocelový hák – nicméně mu zůstala spousta elánu, ochoty riskovat, zkrátka živá střela, co se vrhne do boje při sebemenší zámince, zejména když může zaseknout hák do muže, který pobodal jeho pravou lásku, mou sestřičku Deboru. Jenže jsem se zjevně přepočítal.

Tím však vznikl velký otazník: kdo je vlastně Chutsky a jak získám jeho pomoc? Budu potřebovat mazanou válečnou lest, abych ho zmanipuloval, anebo se budu muset uchýlit dokonce k nějaké podobě průkopnického použití překérní a potlačované pravdy? Již samo pomýšlení na upřímnost mě rozechvělo do morku kostí – bylo to proti všemu, co jsem kdy vyznával. Zdálo se však, že není jiné cesty; musím alespoň okrajově přiznat barvu.

„Když zůstanu doma,“ vysoukal jsem ze sebe, „udělá něco hrozného. Mně a nejspíš i dětem.“

Chutsky na mě chvíli hleděl a pak zavrtěl hlavou. „Dávalo větší smysl, když jsem si myslel, že se mu chceš jen pomstít,“ namítl. „Jak by ti něco mohl udělat, když jseš doma a on v hotelu?“

V jistém okamžiku musíte přijmout fakt, že existují dny, kdy se vám prostě nedaří, a tohle byl jeden z nich. Řekl jsem si, že ještě nejspíš trpím následky otřesu mozku, ale mé Já odpovědělo, že jde o trapnou a nyní již i přehnaně zneužívanou omluvu; s větším sebeponížením, než jsem zažil za hodně dlouhou dobu, jsem vytáhl skicák, který jsem sebral ve Weissově autě, a rozevřel ho na barevné kresbě Dextera Dominátora na průčelí hotelu U Příboje.

„Třeba takhle,“ řekl jsem. „Když mě nedokáže zabít, dostane mě do vězení za vraždu.“

Chutsky si obrázek dlouho prohlížel a pak tiše hvízdal. „No páni,“ zamumlal. „A co je tady to dole...?“

„Mrtvá těla,“ vysvětlil jsem. „Jsou vyparáděná přesně jako ta, co Debora vyšetřovala, když ji ten muž pobodal.“

„Proč to dělá?“ zajímal se.

„Jde o druh umění,“ řekl jsem. „Nebo si to alespoň myslí.“

„Dobrá, ale proč si umanul, že dostane zrovna *tebe*, kámo?“

„Ten chlap, co ho zatkli, když byla Debora pobodaná,“ prohlásil jsem, „tvrdě jsem ho nakopl rovnou do hlavy. Byl to jeho milenec.“

„Byl?“ zarazil se Chutsky. „A kde je teď?“

Nikdy jsem neviděl smysl v sebestažení – to koneckonců provádí sám život a je v tom náramně dobrý. Ale kdybych mohl vzít zpět slůvko „byl“ tím, že bych si ukousl jazyk, s nadšením bych to udělal. Nicméně už bylo vyžbleptnuté a musel jsem nést následky, tak jsem bleskurychle zapátral po alespoň kousku dřívě tak britkého důvtipu, maličko ho našel a rychle dodal: „Porušil podmínku a zmizel.“

„A on tě obviňuje z toho, že mu zmizel přítel?“

„Nejspíš ano,“ přikývl jsem.

Chutsky se na mě podíval a pak znovu sklopil oči ke kresbě. „Poslyš, kámo,“ řekl. „Ty toho chlapa znáš a já vím, že máš skvělou intuici. Mně radila dobře v devíti případech z deseti. Ale tohle... já nevím.“ Pokrčil rameny. „Je to až... moc divoký, nemyslíš?“ Zabodl ukazovák do obrázku. „Ale ať je to, jak chce, v jednom máš pravdu. Jestli to chce vážně udělat, potřebuješ mou pomoc. A mnohem víc, než si myslíš.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal jsem se uhlazeně.

Chutsky praštil do obrázku hřbetem ruky. „Jde o ten hotel,“ prohlásil. „Tohle není U Příboje. Tohle je hotel Nacional. V Havaně.“ Když si všiml, jak Dexterovi klesla nanejvýš neslušně čelist, dodal: „Víš, Havana. To je na Kubě.“

„Ale to není možné,“ vyjekl jsem. „Vždyť já tam byl. Tohle je U Příboje.“

Věnoval mi protivný nadřazený úsměv, který jsem občas sám používal, když jsem nosil přestrojení. „Nejspíš jsi flákal dějepis, co?“ řekl.

„Ani ne, ale na tohle jsem asi chyběl. O čem to mluvíš?“

„Hotel Nacional a U Příboje postavili podle stejných plánů, aby se ušetřilo,“ poučil mě. „Jsou v podstatě totožné.“

„Jak teda víš, že tohle není U Příboje?“

„Koukni na to,“ zapředl Chutsky. „Podívej se na ty starý autáky. Jasná Kuba. A vidíš to golfové vozítko s kulatou střechou? To je Coco Loco a najdeš je jenom tam, ne tady u Fort Lauderdale. A vegetace? Ten porost vlevo? Tohle U Příboje neroste. Rozhodně jde o Havanu.“ Odhodil skicák a opřel se dozadu. „No, kámo, a tím by náš problém měl být vyřešený.“

„Proč to říkáš?“ zeptal jsem se podrážděný jeho přístupem i

nesmyslností toho, co řekl.

Chutsky se usmál. „Američan se tam nedostane, je to příliš obtížný,“ vysvětlil. „Myslím, že ho tam prostě nepustěj.“

Do otvoru v Dexterově mozku cinkl nikláček a rozsvítilo se světélko. „Je to Kanad'an,“ upozornil jsem.

„No dobře,“ odsekl umíněně. „Takže by tam mohl zajet.“ Pokrčil rameny. „Ale počkej – možná jsi zapomněl, že je to tam dost napjaté, ne? Víš, není šance, že by tam provedl něco takového –“ znovu udeřil do skicáku hřbetem ruky. „Ne na Kubu. Tamní policie by po něm hned vyjela jako...“ Chutsky se zamračil a zamyšleně zvedl k obličejí leskle stříbrný hák. Zarazil se těsně předtím, než si ho zapíchl do oka. „Pokud...,“ nakousl.

„Pokud co?“ zeptal jsem se.

Mírně potřásl hlavou. „Ten chlap je d'ábelsky chytřej, co?“

„No,“ prohlásil jsem ponuře, „rozhodně si to *myslí*.“

„Takže tohle všechno ví. Což možná znamená...,“ spustil Chutsky, ale pak zdvořile nechal větu nedokončenou. Vydoloval mobil, jeden z těch masivních typů s velkým displejem. Přidržel si ho na stole hákem a začal prstem něco rychle vytukávat a mumlal: „Sakra... dobře... M-hm,“ a podobné bystré postřehy. Zhlédl jsem, že má na monitoru internetový vyhledávač Google, ale nic jiného jsem z protější strany stolu nerozeznal. „Mám to,“ zajásal nakonec.

„A co?“

Usmál se, zjevně potěšen vlastním důvtipem. „Věčně tam pořádají ty svoje festivaly,“ oznámil. „Aby dokázali, jak jsou vzdělaní a svobodní.“ Přistrčil mi přes stůl mobil. „Jako třeba tenhle,“ dodal.

Zvedl jsem telefon a podíval se na nápis na displeji. „Festival Internacional de Artes Multimedia,“ přečetl jsem a postupně posouval text.

„Začíná za tři dny,“ řekl Chutsky. „A ať ten chlap dělá cokoli – projektory, filmové klipy nebo něco jiného – policie má rozkazy nezasahovat a nechat ho, ať si dělá, co chce. Kvůli festivalu.“

„A bude tam tisk,“ dodal jsem. „Z celého světa. Dokonalé.“ A byla to pravda – Weiss vlastnil volný pas, aby mohl uskutečnit svůj strašlivý projekt a tak si získat pozornost, po které tolik touží, všechno v jednom vánočním dárkovém balení. A rozhodně mi to nepřišlo jako něco příliš

výhodného pro mě. Zvláště když věděl, že nemohu za ním na Kubu, abych ho zastavil.

„No dobrá,“ řekl Chutsky. „Možná to dává smysl. Ale odkud bereš jistotu, že tam *skutečně* pojede?“

To byla bohužel další správná otázka. Zamyslel jsem se nad ní. Za prvé, opravdu jsem si tím jistý? Nenápadně, abych nějak nepolekal Chutského, jsem poslal opatrnou a tichou otázku Temnému společníkovi. *Jste si tím jistí?* zeptal jsem se.

Ovšem, odpověděl s ostrým sykavým uchechtnutím. *Naprosto jistí.*

No dobrá. Tak vyřízeno. Weiss pojede na Kubu, aby odhalil Dextera. Jenže potřebuji něco trochu hmatatelnějšího než jen tichou jistotu; co mám konkrétně v ruce kromě kreseb, které by nejspíš před soudem neobstály? Je pravda, že některé z nich jsou velice zajímavé – například obraz ženy se šesti prsy patří k věcem, na které hned tak nezapomenete.

Vzpomněl jsem si na tu kresbu, a tentokrát zaznělo téměř slyšitelné CINK, když do otvoru zapadl skutečně hodně velký niklák. Do hřbetu bloku byl u ní zasunutý kousek papíru. Byly na něm lety z Havany do Mexika.

Přesně takovou informaci byste potřebovali, kdybyste například uvažovali o tom, že budete muset Havanu co nejrychleji opustit. Kdybyste třeba, pochopitelně jen hypoteticky, právě rozmístili pár neobvykle vyhlížejících mrtvol před průčelím nejluxusnějšího pětihvězdičkového hotelu ve městě.

Sáhl jsem po skicáku, vylovil z něj seznam letů a posunul mu ho přes stůl. „Bude tam,“ prohlásil jsem.

Chutsky zvedl papír a rozložil ho. „Cubana Aviacion,“ přečetl.

„Z Havany do Mexika,“ dodal jsem. „Takže to může provést a pak odtamtud co nejrychleji zmizet.“

„Možná,“ zabručel. „M-hm, nejspíš jo.“ Vzhlédl ke mně a naklonil hlavu na stranu. „A co ti na to říká intuice?“

Popravdě jediné, co mi kdy intuice řekla, bylo, že je čas k jídlu. Avšak Chutsky tomu zjevně přikládal velkou váhu, a když do „intuice“ zahrnu i Společníka, tak mi intuice říká, že o tom není absolutně pochyb. „Bude tam,“ opakoval jsem.

Chutsky se zamračil a znovu pohlédl na obrázek. Pak začal

pokyvovat, nejdřív pomalu a pak stále energičtěji. „M-hm,“ zabručel, vrátil mi rozpis letů a vstal. „Pojďme si promluvit s Deborou,“ prohlásil.

Debora ležela v posteli, což nebylo zase takové překvapení. Zírala do okna, i když z postele nemohla vidět ven, přestože měla zapnutou televizi a vysílali v ní scény nadpozemského veselí a štěstí. Deb nejevila zájem ani o uklidňující hudbu a výkřiky nadšení linoucích se z reproduktoru. Pokud byste soudili jen podle výrazu její tváře, řekli byste, že nikdy v životě žádné štěstí nezažila a rozhodně na tom nehodlá nic měnit. Náš příchod sledovala bez zájmu, pak se hned zase otočila k oknu.

„Cítí se hrozně na dně,“ zamumlal mi do ucha Chutsky. „To se někdy stává, když to takhle schytáš.“ Z množství jizev, které měl na obličejích a na těle, jsem usoudil, že nejspíš ví, o čem mluví, proto jsem mlčky přikývl a přistoupil k Deboře.

„Ahoj, sestřičko,“ oslovil jsem ji nuceně žoviálním hlasem, který se dle mých zkušeností má používat u lůžka invalidů.

Podívala se na mě a ve strnulosti tváře a hluboké modré prázdnotě očí jsem spatřil otisk jejího otce Harryho; takový pohled jsem viděl už předtím v Harryho očích a z té temně modré hlubiny se ke mně vynořila vzpomínka a pohltila mě.

Harry ležel a umíral. Byla to pro nás všechny trapná záležitost, něco jako sledovat Supermana v moci kryptonitu. Měl být přece povznesený nad takový druh obyčejné slabosti. Ale poslední rok a půl umíral, pomalu, v nárazových vlnách a nyní byl již blízko cílové čáry. Jak ležel na lůžku v hospicu, rozhodla se mu jedna ze sester pomoci. Záměrně mu zvyšovala dávky tisících léků až ke smrtící hranici a sytila se z jeho umírání, vychutnávala si, jak Harry schází, a on to zjistil a řekl mi to. O, jaká slast a blaho, dal mi svolení, aby se ta sestra stala mou úplně první živou lidskou hračkou, první osobou, kterou jsem si mohl odvést do Temné arény.

A to jsem také udělal. Z První sestry zbyla jen premiérová kapka krve na laboratorním sklíčku do mé nově založené sbírky. Prožil jsem několik hodin divů, objevitelství a extáze, než První sestra odešla cestou veškerého těla, a příští ráno, když jsem přišel do hospicu podat

Harrymu hlášení, byl jsem stále ještě naplněný rozjásanou temnotou.

Vtančil jsem do Harryho pokoje, mé nohy se sotva dotýkaly země a Harry otevřel oči, pohlédl do mých a uviděl to, pochopil, že jsem se proměnil a stal se bytostí, kterou ze mě vytrénoval, a jak se na mě díval, do očí se mu vkradla smrtelná únava.

Úzkostně jsem se posadil k němu na pelest s tím, že nejspíš dostal další krizi. „Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se. „Neměl bych zavolat doktora?“

Zavřel oči a pomalu, křehce zavrtěl hlavou.

„Tak co se děje?“ naléhal jsem s tím, že když se cítím nejbáječněji v životě, měli by se cítit lépe i všichni ostatní.

„Nic se neděje,“ odpověděl tichým, opatrným, skomírajícím hlasem. Znovu otevřel oči a podíval se na mě stejným skelným pohledem plným modré prázdnoty. „Takže jsi to udělal?“

Přikývl jsem a málem jsem se začervenál, měl jsem pocit, že mluvit o tom je jaksi trapné.

„A potom?“ zeptal se.

„Všechno uklizeno,“ ujistil jsem ho. „Byl jsem opravdu opatrný.“

„Žádné problémy?“ zajímal se.

„Ne,“ řekl jsem a pak už jsem to nevydržel. „Bylo to úžasný!“ A když jsem si všiml bolesti v jeho tváři, dodal jsem s tím, že mu to pomůže: „Děkuju ti, táto.“

Harry znovu zavřel oči a odvrátil hlavu. Zůstal tak šest sedm nádechů a pak, tak tiše, že jsem ho téměř neslyšel, zašeptal: „Co jsem to udělal... Ježíšikriste, co jsem to udělal...“

„Tati...?“ řekl jsem. Nevzpomínal jsem si, že bych od něj někdy slyšel něco takového, že by pronesl tak ošklivá slova a navíc tak ztrápeně a nejistě, a bylo to tak znepokojivé, že tím naprosto zchladil mou euforii. Pak jen zavrtěl hlavou, zavřel oči a už nic neřekl.

„Tati...?“ opakoval jsem.

mlčel však dál, jen ještě několikrát namáhavě zavrtěl hlavou a pak zůstal ležet bez hnutí, připadalo mi to jako věčnost, konečně otevřel oči a podíval se na mě a tam to bylo, mrtvá modrá prázdnota bez naděje a světla, přecházející do nejhlubší temnoty. „Teď jsi,“ řekl, „tím, co jsem z tebe udělal.“

„Ano,“ přikývl jsem spokojeně a chtěl jsem mu znovu poděkovat,

ale přerušil mě.

„Není to tvoje chyba,“ prohlásil, „ale moje.“ A já nevěděl, co tím myslí, avšak když na to po mnoha letech vzpomínám, mám dojem, že mu konečně začínám rozumět. A stále si přeji, abych mu tehdy dokázal něco říct nebo něco udělat, alespoň maličkost, jež by Harrymu ulehčila přechod do závěrečné temnoty; nějakou pečlivě zvolenou větu, která by odplavila jeho pochybnosti a dovolila, aby se mu do očí znovu vrátilo slunce.

Jenže také jsem dnes, po mnoha letech věděl, že žádná taková věta neexistuje, ne v jazyce, který bych znal. Dexter je tím, čím Dexter musí být, jednou provždy, do konce světa, a jestli to Harry v poslední chvíli viděl a zachvátila ho hrůza a pocit viny – no, vážně mě to mrzí, ale co nadělám? Umírání oslabuje duši, dostavují se bolestné vize, které ne vždy mají patent na pravdu – to jen přibližující se konec nutí lidi myslet si, že vidí nějaké velké, pravdivé zjevení. Věřte mi, jsem na umírající lidi skutečný odborník. Kdybych si vedl seznam všech podivností, které mi moji drazí zesnulí sdělili, když jsem jim pomáhal na druhou stranu, bylo by to hodně zajímavé čtení.

Tehdy jsem byl kvůli Harrymu smutný. Ale jako mladý a nešikovný netvor jsem mu neměl mnoho co říct, abych mu ulehčil.

A teď, po všech těch dlouhých letech, když jsem uviděl stejný pohled i v Debořiných očích, přepadl mě tentýž nešťastný pocit bezmoci. Mohl jsem na ni jen zírat, když otočila hlavu a znovu se zahleděla do okna.

„Ježíšikriste,“ zasténala, aniž by odvrátila oči od okna. „Přestaň na mě tak civět.“

Chutsky klesl na židli na druhé straně pelesti. „Je teď trochu rozmrzelá,“ poznamenal.

„Trhni si,“ prohlásila nedůrazně a naklonila hlavu, aby přes něj viděla na okno.

„Poslyš, Deboro,“ spustil. „Dexter ví, kde je ten chlap, co tě zranil.“ Stále se na něj ještě nedívala, jen dvakrát zamžikala. „No, a myslí si, že bysme ho mohli spolu dostat. Chceme si s tebou o tom promluvit,“ řekl Chutsky. „Zjistit, co ty na to a jak se cítíš.“

„Jak se cítím?“ opáčila vyšeptale a zahořkle a pak se otočila k nám s

takovou bolestí v očích, že jsem ji pocítil i já. „Vážně chceš vědět, jak se cítím?“ zvýšila hlas.

„Hele, to je v pořádku,“ ozval se Chutsky.

„Řekli mi, že jsem na operačním stole na chvíli umřela,“ řekla. „A cítím se, jako bych byla pořád mrtvá. Cítím se, jako když nevím, kdo jsem, proč jsem, prostě nic a pořád jenom...“ Po tváři jí skanula velká slza, pak druhá, bylo to velmi nepříjemné. „Cítím se, jako by ze mě vyřízl všechno, co jsem byla já,“ řekla, „a nevím, jestli se vůbec někdy dám zase dohromady.“ Znovu se odvrátila k oknu. „Cítím se tak, že se mi pořád chce brečet, a to nejsem já. Já zásadně nebrečím, to přece víš, Dexi. Já nebrečím,“ zafňukala zlomeně a po líci jí skanula další slza.

„To je v pořádku,“ opakoval Chutsky, i když to v pořádku zjevně nebylo.

„Cítím se, jako by všechno, co jsem si kdy myslela a říkala, bylo teď špatně,“ navázala. „A nevím, jestli můžu být zase polda, dokud to takhle cítím.“

„Zlepší se to,“ prohlásil Chutsky. „Chce to jen čas.“

„Dostaň ho,“ řekla a podívala se na mě s odleskem starého dobrého vzteku. „Dostaň ho, Dextere,“ opakovala. „A udělej, co musíš udělat.“ Chvilí se mi dívala do očí a pak otočila hlavu zpátky k oknu.

„Táta měl pravdu,“ dodala.

KAPITOLA 30

A tak jsem druhý den brzy ráno postával před malou budovou na kraji letiště Miami International, držel pas na jméno David Marcey a na sobě měl oblek, který se dal označit za vycházkový, zelený s jasně žlutým páskem a botami. Vedle mě stál můj společník – hlava Mezinárodního duchovenstva baptistických bratří, reverend Campbell Freeney ve stejně příšerném obleku a se širokým úsměvem, který ho úplně proměnil, a dokonce i zakryl některé z jeho jizev.

Nejsem zrovna vysazený na módu, ale dodržuji určité základní zásady oděvní slušnosti, a to, co jsme měli na sobě, je zholo popřelo a zašlapalo do prachu. Pochopitelně jsem protestoval, jenže reverend Kyle mi řekl, že nemáme na výběr. „Musíme splynout s davem, kámo,“ prohlásil a poplácal si rudé sportovní sako. „Takhle se oblékají baptističtí misionáři.“

„A nemůžeme být třeba presbyteriáni?“ zeptal jsem se s nadějí, on však jen zavrtěl hlavou.

„Tohle je jediný, co jsem sehnal,“ řekl, „a musíme se toho držet. Teda pokud nemluvíš maďarsky.“

„Eva Gabor?“ zkusil jsem štěstí, on však jen zavrtěl hlavou.

„A nesnaž se pořád mluvit jen o Ježíši, oni to nedělají,“ poučil mě, „stačí, když se budeš hodně usmívat a se všema jednat laskavě, to stačí.“ Podal mi další papír a řekl: „Tady máš. To je dopis z ministerstva, který ti povoluje letět na Kubu s misionářským posláním. Neztrať ho.“

Vychrlil ze sebe hotový gejzír maxima informací v minimu času několika hodin mezi rozhodnutím, že mě vezme do Havany, a ranním příjezdem na letiště; dokonce si vzpomínám, že mi radil nepít tamní vodu, což mi přišlo mile starosvětské.

Sotva jsem měl čas podat Ritě alespoň trochu přijatelné vysvětlení – že mám pohotovost a že se nemusí ničeho bát, před domem bude hlídat až do mého návratu policista v uniformě. A i když byla dost chytrá na

to, že ji zarazila myšlenka pohotovosti v policejní laboratoři, nakonec ji přijala, uchlácholená pohledem na hlídkový vůz zaparkovaný před domem. I Chutsky sehrál svou roli dobře – přijel, poplácal Ritu po rameni a řekl: „Neboj se, my to spolu zvládneme.“ To ji však pochopitelně zmátlo, protože si nevyžádala žádnou analýzu krevních skvrn, a i kdyby, Chutského by se to netýkalo. Nakonec se však zdála uspokojená tím, že na ochranu jejího bezpečí se leccos podniklo a že všechno bude zase brzy v pořádku, takže mě objala jen s opravdu maličkým slzavým údolíčkem a Chutsky mě odvedl k autu.

No a teď jsme stáli na letišti a čekali na let do Havany, po krátkém výslechu nás pustili k ranveji, drželi jsme falešné dokumenty a pravé letenky a po menší přetlačované lokty s ostatními cestujícími jsme se všichni nacpali do letadla.

Jednalo se o starý dopravní tryskáč. Sedadla měl ošoupaná a ne tak čistá, jak by měla být. Chutsky – vlastně reverend Freeney – si sedl do uličky, ale byl tak velký, že mě natlačil k okénku. No, let do Havany bude stísněný, dokonce tak, že si na pořádný nádech budu muset počkat, až si můj parťák odskočí na toaletu. Nicméně to vypadalo jako přijatelná cena za možnost hlásat slovo Boží ateistickým komunistům. Po několika minutách zadržování dechu se letadlo rozrachotilo, vyrazilo po hrbolaté ranveji, vzneslo se do vzduchu a my byli na cestě.

Naštěstí let netrval dost dlouho, abych utrpěl postižení nedostatkem kyslíku, zvláště když Chutsky strávil většinu času vykloněný do uličky a klábosil s letuškou; za necelou půlhodinku jsme se již vznášeli nad zelenými pahorky kubánskými a přistáli na dráze, kterou zjevně spáchal stejný dodavatel jako tu na Miami International. Pokud však mohu soudit, kola nám neupadla a dorolovali jsme ke krásnému a modernímu letištnímu terminálu – a jen projeli kolem, až jsme nakonec zastavili u ponuré oprýskané stavby připomínající spíše zastávku vězeňského autobusu.

Vyhrnuli jsme se z letadla na pohyblivé schody a přešli po betonu do nízké šedé budovy; její interiér nepůsobil o nic vstřícněji. Porůznu tam postávali krajně zakabonění kníratí muži v uniformách, svírali samopaly a probodávali nás pohledy. Bizarní kontrast tvořilo několik televizních přijímačů visících na konzolách ze stropu, všechny naladěné na kubánský sitkom, pyšníci se i přednatočeným smíchem,

vedle jehož hysteričnosti vypadaly americké seriály jako svrchovaná nuda. Každých pár minut jeden z herců vykřikl něco, co jsem nedokázal rozluštit, a smích přehlušil příliv frenetické hudby.

Stáli jsme v zástupu, který se pomalu sunul k odbavovací budce. Na druhé straně jsem nic neviděl a z toho, co jsem věděl, nás nejspíš nacpou do dobytčáků a odvezou rovnou do gulagu, ale Chutsky se tvářil nevzrušeně, takže jsem se nechtěl projevit nesportovně a raději zůstal zticha.

Fronta postupovala a Chutsky, aniž by mi řekl jediné slovo, přistoupil k okénku a podsunul mezerou ve skle svůj pas. Neviděl jsem mu na rty ani neslyšel, co říká, ale neozval se poplašný křik ani nezazněla palba a po chvíli si vzal nazpět dokumenty, zmizel na opačné straně budky a přišla řada na mě.

Za tlustým sklem seděl muž, který mohl být klidně dvojčetem nejbližšího vojáka se samopalem. Vzal si mlčky můj pas, otevřel ho, podíval se dovnitř, podíval se na mě a pak mi ho zase beze slova vrátil. Očekával jsem nějaký výslech – myslel jsem, že třeba vstane a zpolíčkuje mě za to, že jsem buď přísluhovač kapitalismu, anebo papírový tygr – jeho naprostý nezájem mě tak ohromil, že jsem tam ještě chvíli stál, než na mě muž za sklem kývl, ať jdu, tak jsem šel a zahrnul za roh, kam zmizel Chutsky, k výdeji zavazadel.

„Tak co, kámo,“ zeptal se Chutsky, když jsem došel k místu, kde stál u nehybného pásu, který nám brzy, alespoň jak jsem doufal, přiveze naše kufry. „Nebál ses, že ne?“

„Myslel jsem, že to bude kapku obtížnější,“ přiznal jsem. „Nemají na nás být naštvaní nebo tak něco?“

Chutsky se zasmál. „Brzo zjistíš, že tě tu mají rádi,“ vysvětlil. „Nemůžou vystát jen tvoji vládu.“

Potřásl jsem hlavou. „Vážně to takhle dokážou rozlišovat a oddělovat?“

„Jasně,“ ujistil mě. „To je prostá kubánská logika.“

A taky pěkně absurdní logika, vyrostl jsem v Miami a dokonale ten výraz znám; používá se ho v tamní kubánské komunitě jako neustálého zdroje vtipů, stejně jako když se o někom řekne, že je ujetý jako *cubanaso*. Nejlepší vysvětlení, kterého se mi kdy dostalo, pocházelo od jednoho profesora na univerzitě. Zapsal jsem se na kurz poezie v marné

naději, že se naučím, jak pohlížet do lidské duše, když sám žádnou nemám. A profesor nám nahlas předčítal z Walta Whitmana – stále si ten verš pamatuji, protože je tak hluboce lidský. „Protiřečím si? Nu dobrá – tak si protiřečím. Jsem velký. Skrývá se ve mně mnoho lidí.“ Profesor tehdy vzhlédl od knihy a okomentoval to: „Dokonalá kubánská logika,“ počkal, až se smích utiší, a vrátil se k předčítání básně.

Jestli Kubánci nemají rádi Ameriku a mají rádi Američany, nepředstavuje to víc myšlenkové akrobacie, než kterou vidím a slyším každodenně kolem sebe. V každém případě se ozvalo rachocení, zavřestl bzučák a na rozběhnuvším se pásu se začala objevovat naše zavazadla. Neměli jsme jich moc, každý jen jeden kufřík – náhradní ponožky a tučt biblí – protlačili jsme se s nimi přes celnici, kterou mnohem víc zajímalo klábosení s jedním ze strážných než zjišťování, jestli nepašujeme zbraně nebo svazky akcií. Jen na kufříky mrkla a mávla, ať jdeme, aniž by se zadržela v kulometném monologu. A pak jsme byli náhle volní a k mému překvapení jsme vyšli ze dveří do slunečního svitu. Chutsky hvízdal na taxíka, šedý mercedes, vystoupil z něj muž v šedé uniformě a odpovídající čapce a popadl naše zavazadla. Chutsky poručil řidiči: „Hotel Nacional,“ ten naložil bagáž do kufru a my nastoupili.

Dálnice do Havany byla nedbale záplatovaná, ale téměř prázdná. Uviděli jsme jen pár dalších taxíků, motocyklistů a minuli jsme kolonu pomalu jedoucích vojenských vozidel, a to bylo všechno – za celou cestu do města. Tam však náhle ulice přímo přetékal životem – prastarými auty, koly, davy lidí na přechodech a velice podivně vyhlízejícími autobusy nadieselový pohon. Byly dvakrát delší než americké a měly tvar písmene „M“ se dvěma konci zdvihajícími se jako křídla a nízkou plochou střechou uprostřed. Všechny byly tak přecpané cestujícími, že vypadalo nemožné, aby do nich ještě někdo přistoupil, ale když jsem pozoroval jeden na zastávce, vešel se do něj slušný dav.

„Velbloudi,“ poznamenal Chutsky a já se na něj tázavě podíval.

„Cože?“ zeptal jsem se.

Kývl k jednomu z těch podivných autobusů. „Říká se jim velbloudi,“ vysvětlil. „Prý kvůli tomu tvaru, ale podle mě přesně tak smrděj ve špičce.“ Potřásl hlavou. „Dovnitř se nacpe i čtyři sta lidí, co

se vracejí z práce, bez klimatizace, okna nejdou otevírat. Neuvěřitelný.“

Fascinující informace, nebo si to Chutsky alespoň myslel, protože mi žádnou zajímavější už nesdělil, i když jsme projížděli městem, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl. Nicméně jeho instinkt městského průvodce zřejmě již dávno vyhasl, a tak jsme se probíjeli provozem až na široký pobřežní bulvár. Vysoko na útesu na protější straně zálivu jsem spatřil starý maják a nějaká opevnění, za nimi stoupal k nebi sloup černého dýmu. Mezi námi a vodou byl široký chodník a mořská hráz. Lámal se o ni vlny a posílaly do vzduchu drobnou tříšť, ale zdálo se, že nikomu nevadí, když se trochu namočí. Na hrázi posedávaly, postávaly, chodily, rybařily, polehávaly a líbaly se davy lidí. Minuli jsme podivně pokroucené sousoší, zhoupili se přes výmol v silnici a zahrnuli vlevo k nízkému vršku. A náhle se vynořil hotel Nacional, celý i s průčelím, které brzy bude zdobit obraz šklebícího se Dextera, pokud se nám nepodaří najít Weisse.

Řidič zastavil před velkolepým mramorovým schodištěm, přistoupil k nám portýr nastrojený jako italský admirál a zatleskal, úslužně přiběhl poslíček a hnal se k našim zavazadlům.

„Jsme tady,“ poznamenal Chutsky trochu nadbytečně. Admirál nám otevřel dveře a Chutsky vystoupil z auta. Já si směl otevřít dveře sám, protože jsem byl na opačné straně než mramorové schodiště. Udělal jsem to a ocitl se přímo uprostřed hejna úslužných úsměvů. Chutsky zaplatil řidiči a následovali jsme poslíčka po schodišti do hotelu.

Vstupní hala vypadala, že je vytesaná ze stejného mramorového bloku jako schodiště. Byla trochu úzká, ale zato se táhla kolem recepcce a mizela kdesi na mlžném horizontu. Poslíček nás vedl přímo k recepčnímu pultu kolem stáda plyšových křesel podél sametového dekorativního lana a recepční u pultu vypadal celý nadšený z toho, že nás vidí.

„Señore Freeneyi,“ zajásal a šťastně se uklonil. „Je skvělé, že vás znovu vidím.“ Pozvedl obočí. „Jistě jste nepřijel na ten umělecký festival, že ne?“ Měl slabší přízvuk než mnoho utečenců, které jsem slyšel v Miami, a Chutsky vypadal také velice potěšeně, že ho vidí.

Naklonil se přes pult a potřásl mu rukou. „Jak se máte, Rogelio?“ zahlaholil. „Taky vás rád vidím. Jsem tady, abych zaučil novou krev.“ Položil mi ruku na rameno a postrčil mě dopředu, jako když ponouká

stydlivé pachole, aby šlo políbit babičku na tvář. „Tohle je David Marcey, jedna z našich vycházejících hvězd,“ dodal. „Má přímo d'ábelská kázání.“

Rogelio mi potřásl rukou. „Velice mě těší, seňore Marceyi.“

„Děkuji,“ řekl jsem. „Váš hotel se mi moc líbí.“

Znovu se trochu uklonil a začal ťukat na klávesnici počítače. „Doufám, že budete spokojen i s vašimi pokoji,“ řekl. „Pokud seňor Freeney nic nenamítá, dám vás na luxusní patro. Budete to mít mnohem blíž na snídani.“

„To zní mile,“ přikývl jsem.

„Jeden pokoj, nebo dva?“ zeptal se.

„Myslím, že tentokrát jen jeden, Rogelio,“ usoudil Chutsky. „Musím si hlídat cestovní výdaje.“

„Ale ovšem,“ usmál se Rogelio. Ještě několikrát rychle udeřil do klávesnice a pak nám s rozmáchlým gestem posunul přes pult dva klíče. „Tak prosím,“ řekl.

Chutsky položil dlaň na klíče a mírně se k němu naklonil. „Ještě něco, Rogelio,“ ztlumil hlas. „Měl by sem dorazit i náš přítel z Kanady,“ nadhodil. „Jmenuje se Brandon Weiss.“ Přitáhl si klíče k sobě a nechal na pultu ležet dvacetidolarovku. „Rádi bychom ho překvapili,“ dodal. „Má narozeniny.“

Rogelio švihl rukou a bankovka zmizela jako moucha zhltnutá ještěrkou. „Ale jistě,“ zašveholil. „Hned vám dám vědět.“

„Díky, Rogelio,“ kývl Chutsky a otočil se, a tak jsem se vydal za ním. Ploužil jsem se v jeho stopách za poslíčkem s kufrů na vzdálený konec haly, kde stála připravená sada výtahů, aby nás dopravila do luxusního patra. Čekal tam už hlouček lidí oblečených do moc hezkého vycházkového oblečení a možná šlo jen o mou bujnou fantazii, ale zdálo se mi, že na naše misionářské šaty hledí s hrůzou. Nedalo se však nic dělat, jen hrát dál podle scénáře, a tak jsem se na ně zazubil a potlačil nutkání pronést něco zbožného, nejspíš z Knihy Zjevení.

Dveře výtahu se otevřely a dav se nahnul dovnitř. Poslíček se usmál a vyzval nás: „Nastupte, pánové, přijedu za dvě minuty.“ Rozšafný reverend Freeney a já jsme tedy nastoupili.

Dveře se zavřely. Zachytil jsem několik úzkostných pohledů na své boty, ale nikdo se neodvážil nic říct, tak jsem také mlčel. Namísto toho

jsem uvažoval, proč musíme sdílet jeden pokoj. Od univerzitní koleje jsem s nikým pokoj nesdílel, a ani tam to jaksi nefungovalo. Navíc jsem bezpečně věděl, že Chutsky chrápe.

Dveře se otevřely a my vystoupili. Následoval jsem Chutského vlevo k další recepci, kde stál číšník u skleněného servírovacího stolku. Uklonil se a podal nám každému vysokou číši.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Kubánská *gatorade*,“ řekl Chutsky. „Na zdraví.“ Vyprázdnil jedním douškem číši a odložil ji na stolek, nezbylo mi než se snížit k témuž. Chutnalo to jemně, sladce, mírně mentolově; usoudil jsem, že *gatorade* je skvělým osvěžením v horkém dni. Odložil jsem prázdnou číši vedle té Chutského. Vzal si další, tak já také. „*Salad*,“ zafuněl. Ťukli jsme si a já se napil. Vážně to chutnalo moc dobře, a protože jsem neměl v tom blázinci před letem nic k jídlu a skoro ani k pití, vychutnal jsem si drink do poslední kapičky.

Za námi se otevřely dveře výtahu a vystoupil náš poslíček s bagáží. „A, tady jste,“ zahlaholil Chutsky. „Podíváme se na pokoj.“ Dopil svou sklenici, já také a následovali jsme chodbou poslíčka.

Po několika krocích jsem se začal cítit trochu divně, jako bych měl nohy najednou z balzového dřeva. „Co je v té *gatorade*?“ zeptal jsem se Chutského.

„Hlavně rum,“ řekl. „Copak jsi ještě nikdy nepil mojito?“

„Myslím, že ne,“ přiznal jsem.

Krátce zachrochtal, což měl být zřejmě smích. „Tak si zvykej,“ poučil mě. „Jseš přece v Havaně.“

Následoval jsem ho chodbou, která mi připadala stále delší a delší a také jasnější. Cítil jsem se nyní velice svěže. A nějak se mi dokonce podařilo dojít i ke dveřím pokoje a vstoupit dovnitř. Poslíček položil kufry na stojan a roztáhl závěsy, z šera se vyloupl moc hezký pokoj, vkusně zařízený v klasickém stylu. Byly tu dvě postele oddělené nočním stolkem a vlevo dveře do koupelny.

„Velice hezké,“ pochválil Chutsky, poslíček se usmál a mírně se mu uklonil. „Díky,“ řekl Chutsky a natáhl k němu ruku s desetidolarovkou. „Vřelé díky.“

Poslíček si s úsměvem vzal peníze, pokývl a oznámil, že mu stačí zavolat, a on nám snese modré z nebe, jen aby splnil každý náš rozmar,

a pak zmizel za dveřmi; téměř současně jsem padl jako prkno obličejem dolů na postel u okna. Vybral jsem si ji, protože byla blíž, ale také ji až příliš jasně osvětlovalo slunce dopadající oknem, takže jsem musel zavřít oči. Pokoj se se mnou netočil, ani jsem se náhle nepropadl do bezvědomí, přišlo mi však jako moc dobrý nápad si tu chvíli jen tak poležet se zavřenýma očima.

„Deset babek,“ poznamenal Chutsky. „Tolik tu většina lidí vydělá za měsíc. A báb – tady je dostane za pětiminutovou práci. Přitom má nejspíš doktorát z astrofyziky.“ Rozhostila se krátká, leč vítaná odmlka a potom se Chutsky zeptal hlasem, který mi přišel nějak podivně vzdálený: „Hej, kámo, jseš v pořádku?“

„Nikdy mi nebylo líp,“ odpověděl jsem a také můj vlastní hlas mi přišel nějak vzdálený. „Ale myslím, že si kapánek schrupnu.“

KAPITOLA 31

Když jsem se probudil, pokoj byl tichý a setmělý a v ústech jsem měl hrozné sucho. Chvilí jsem tápal po nočním stolku, dokud jsem nenahmatl lampičku a nerozsvítil. V matné záři jsem uviděl, že Chutsky zatáhl závěsy a pak někam odešel. Také jsem spatřil vedle lampy láhev s pitnou vodou; popadl jsem ji, serval uzávěr a vděčně na jeden doušek vypil asi polovinu obsahu.

Vstal jsem. Byl jsem trochu ztuhlý od ležení na obličejí, ale jinak jsem se cítil až překvapivě dobře a také jsem měl hrozný hlad, což zase tak překvapivé nebylo. Přešel jsem k oknu a roztáhl závěsy. Stále byl ještě zářivý den, ale slunce se už sklánělo k obzoru a žhnulo trochu méně palčivě; stál jsem tam a díval se na přístav a mořskou hráz a na široký chodník plný lidí, který vedl podél ní. Nikdo z nich nikam nespíchal; spíše se jen tak poflakovali, než že by cíleně někam mířili, a porůznu vytvářeli skupinky, kde se konverzovalo, zpívalo a z toho, co jsem mohl zjistit jen od pohledu, i řešily milostné vztahy.

Dál v přístavu se na vlnách houpala velká nafouknutá pneumatika, seděl na ní muž s nohama v otvoru uprostřed a držel něco, co z dálky vypadalo jako kubánské jo-jo, vlastně klubko rybářského vlasce bez navijáku nebo prutu. A ještě dále, těsně pod horizontem proplouvaly kolem tři velké lodi, nepoznal jsem, jestli nákladní nebo osobní. Nad vlnami kroužili ptáci, od vody se odráželo slunce; všechno dohromady vytvářelo nádhernou scenerii, která mi připomněla, že tady u okna nedostanu nic k jídlu, a tak jsem našel klíč od pokoje, ležel na nočním stolku, a sešel dolů do vstupní haly.

Našel jsem hodně velkou a neosobní jídelnu na opačné straně od recepcy, než se nacházely výťahy, a do rohu vedle ní se vešel ještě barový pult z tmavého dřeva. Obojí vypadalo moc hezky, ale nebylo tím, co jsem hledal. Barman mi dokonalou angličtinou sdělil, že je v přízemí ještě snack bar a že ho najdu pod schodištěm na druhém konci haly. Poděkoval jsem mu také dokonalou angličtinou a zamířil ke

schodišti.

Snack bar byl vyzdobený ve filmovém stylu, což mě zpočátku zklamalo. Dokud jsem se nepodíval do jídelního lístku a neujistil se, že nepodávají pouze popcorn. Objednal jsem si kubánský sendvič a pivo Iron a posadil se ke stolku jen se stopou hořkosti pramenící z myšlenek na osvětlení, kameru a klapku. Weiss byl někde poblíž nebo alespoň brzy bude a slíbil, že z Dextera udělá velkou hvězdu. Já však nechtěl být hvězdou. Dávám přednost tvrdé mravenčí práci v setmělém zákulisí, kde nenápadně piluji dokonalost ve zvoleném oboru. A to brzy přestane být možné, pokud se mi nepodaří Weisse zastavit, a jelikož jsem zatím netušil, jak to provést, jednalo se o dost stresující perspektivu. Nicméně sendviče měli dobré.

Po ukojení hladu jsem se vrátil po schodech do haly a ve chvilkovém rozmaru jsem sešel po velkém mramorovém schodišti ven před hotel, kde číhala řada taxíků. Loudavě jsem došel k nim na dlouhý chodník, krácel jsem kolem řady prastarých chevroletů, buicků, a dokonce jednoho hudsona – musel jsem si přechíst jeho značku z kapoty. O auto se opíralo několik velice šťastně vyhlížejících mužů, kteří hořeli touhou mě svézt, ale já se na ně jen usmál, prošel kolem a zamířil ke vzdálené vstupní bráně. Kromě nich tam ještě stál neuspořádaný špalír vozítek, která vypadala jako golfová s naroubovanými plastovými střechami v pestrých barvách. Jejich řidiči byli mladší a ne tak nóbl jako ti u hudsonu, planuli však stejnou dychtivostí zabránit mi v chůzi. Nakonec jsem se ale dostal i přes ně.

U brány jsem se zastavil a rozhlédl. Přede mnou se kroutila ulice vedoucí k baru nebo nočnímu klubu. Napravo vedla cesta dolů k bulváru táhnoucímu se podél mořské hráze a nalevo, rovněž pod kopcem, jsem zahlédl něco jako kino a na rohu řadu obchodů. Jak jsem se rozhodoval, kam se vydám, zastavil vedle mě taxík, stáhlo se okénko a zevnitř na mě naléhavě zavolal Chutsky. „Nastup,“ poručil. „No tak, kámo. Skoč dovnitř. Rychle.“ Nevěděl jsem, proč je to tak důležité, ale nasedl jsem a taxík nás odvezl zpět k hotelu, těsně před hlavním vchodem zahnul doprava a zajel na parkoviště u jednoho z křídel hotelu.

„Nemůžeš se takhle ukazovat před hotelem,“ napomenul mě Chutsky. „Jestli tě ten chlap uvidí, znamená to konec.“

„Aha,“ zarazil jsem se a připadal si hloupě. Měl pochopitelně pravdu; ale Dexter není vůbec zvyklý na lov za dne a prostě mě to nenapadlo.

„Pojďme,“ vyzval mě a vystoupil z auta, v ruce měl novou koženou aktovku. Zaplatil řidiči a já ho následoval zadními dveřmi do hotelu a chodbou kolem několika obchůdků rovnou k výtahům. Šli jsme přímo do pokoje a mlčeli, dokud za námi nezapadly dveře. Chutsky odhodil aktovku na postel, svalil se do křesla a řekl: „Dobrá, teď musíme zabít čas a nejlepší bude zůstat tady v pokoji.“ Uštědřil mi pohled, který se věnuje silně zaostalým dětem, a dodal: „Takže – ten muž neví, že jsme tady.“ Chvilí se na mě tázavě díval, jestli mu rozumím, a pak nejspíš usoudil, že ano, vytáhl odrbanou brožurku a pero a pustil se do řešení sudoku.

„Co máš v aktovce?“ zeptal jsem se, hlavně protože jsem byl trochu namíchnutý.

Chutsky se usmál, přitáhl si aktovku ocelovým hákem a otevřel ji. Byla plná levných suvenýrových bubínků a chřestidel, většina z nich nesla nápis KUBA.

„Co s tím?“ zarazil jsem se.

Usmíval se dál. „Nikdy nevíš, co se může stát,“ odpověděl a vrátil se ke svému nepochybně fascinujícímu sudoku. Když jsem zůstal na ocet, přitáhl jsem si druhé křeslo před televizi, posadil se, zapnul ji a dal se do sledování kubánských sitkomů.

A tak jsme tam mírumilovně seděli až do soumraku. Náhle se Chutsky podíval na hodinky a řekl: „Dobrá, kámo, vyrazíme.“

„A kam?“ zeptal jsem se.

Mrkl na mě. „Za jedním přítelem,“ odpověděl a víc jsem z něj už nedostal. Zvedl novou aktovku a zamířil ke dveřím. Přestože mě jeho mrknutí trochu rozladilo, neměl jsem na výběr, pokorně jsem ho následoval znovu k zadnímu východu z hotelu, pak na parkoviště a do čekajícího taxíku.

Havanské ulice za soumraku výrazně ožily. Stáhl jsem okénko, abych slyšel, viděl a cítil město, a byl jsem odměněn stále se měnící, leč nikdy neutuchající hudební kakofonií; hudba vycházela ze všech dveří a oken, které jsme míjeli, stejně jako od mnoha skupinek hudebníků shromážděných v ulicích. Jejich písně sílily, slábly a

prolínaly se, jak jsme projížděli městem, ale neustále se vracel refrén *Guantanamery*.

Taxík si probíjel cestu po nerovně dlážděných silnicích zaplněných davy lidí, kteří zpívali, prodávali kde co a, což bylo podivné, hráli baseball. Během chvíle jsem naprosto ztratil orientaci, a když taxík zastavil u hradby z velkých železných koulí uprostřed cesty, neměl jsem už tušení, ze kterého směru jsme vlastně přijeli. Následoval jsem Chutského do boční uličky, přes náměstí a na křižovatku před budovou, která byla nejspíš hotel. Měla jasně oranžovorůžovou barvu zapadajícího slunce a Chutsky mě zavedl dovnitř, kolem baru s pianem a mnoha stolky s podobiznami Ernesta Hemingwaye, které vypadaly, jako by je malovaly děti ze základní školy.

Za nimi byl na konci haly starodávný výtah s mříží, došli jsme k němu a Chutsky zazvonil. Zatímco jsme čekali, rozhlédl jsem se kolem. Na jedné straně stály regály s nějakým zbožím, zašel jsem se podívat blíž. Šlo o popelníky, hrnečky a další předměty, všechny s tváří Ernesta Hemingwaye, v tomto případě pořízené někým trochu zručnějším než malými umělci ze základní školy.

Přirachotil výtah, vrátil jsem se k němu. Masivní šedá železná mříž se otevřela a odhalila uvnitř zamračeného starého muže jako obsluhu. Chutsky a já jsme nastoupili. Přidalo se k nám několik dalších lidí, než zřízenec zasunul mříž a stiskl páku do polohy NAHORU. Kabina sebou trhla a začali jsme pomalu stoupat, dokud jsme nedorazili do pátého poschodí. Pak zřízenec zatáhl za páku a prudce jsme se zastavili. „Hemingwayův pokoj,“ oznámil. Odsunul mříž a ostatní vystoupili. Podíval jsem se na Chutského, ale jen zavrtěl hlavou a ukázal nahoru, tak jsem stál a čekal, až se mříž zavřela a vyjeli jsme ještě další dvě patra, než jsme konečně zastavili. Muž nám otevřel a my s úlevou vystoupili v malé místnosti, vlastně jen podkroví nad výtahovou šachtou a koncem schodiště. Zaslechl jsem, že nablízku hraje hudba, a Chutsky mi pokynul a vedl mě na střechu za hudbou.

Trio tam hrálo píseň o *ojos verdes*, prošli jsme kolem latkové mříže k místu, kde seděli tři muži v bílých kalhotách a *guayaberas*. Za nimi byl u zdi bar a na ostatní strany se pod námi prostíralo už jen město Havana, koupající se v oranžovém přísvisitu zapadajícího slunce.

Chutsky došel k nízkému stolu obklopenému křesílky, a když jsme

si sedali, zastrčil pod stůl koženou aktovku. „Hezký výhled, co?“ poznamenal.

„Moc hezký,“ přitakal jsem. „Jsme tady kvůli němu?“

„Ne, už jsem ti to říkal,“ odpověděl. „Přijeli jsme za přítelem.“

Ať už si ze mě utahoval, nebo ne, dál o tom zjevně odmítal mluvit. Ostatně se právě v tu chvíli u nás objevil číšník. „Dvě *mojitos*,“ objednal Chutsky.

„Myslím, že bych raději zůstal u piva,“ namítl jsem se vzpomínkou na dopolední mojitoový šlofik, který mě zmohl.

Chutsky pokrčil rameny. „Jak myslíš,“ řekl. „Zkus Crystal, celkem ujde.“

Kývl jsem na číšníka; pokud mohu Chutskému vůbec v něčem věřit, je to výběr piva. Číšník mi kývl v odpověď a odešel k baru pro drinky, trio spustilo *Guantanameru*.

Stačili jsme si dát jen první lok, když jsem spatřil, jak se k našemu stolu blíží muž. Byl hodně malý, na sobě měl hnědé volné kalhoty a limetově zelenou *guayabera*, nesl aktovku, která se navlas podobala té Chutského.

Chutsky vyskočil a napřáhl k němu ruku. „Í-bane!“ zahlaholil a mně chvíli trvalo, než mi došlo, že Chutsky nedostal náhlý záchvat Tourettova syndromu, ale že se jedná jen o kubánskou výslovnost jména příchozího Ivan. Í-ban k němu také napřáhl ruku, a když si jima potrásl, ještě ho objal.

„Kam-BEYLE!“ zaradoval se Í-ban, a znovu mi chvíli trvalo dovtípit se – tentokrát protože jsem pozapomněl, že je tu Chutsky reverend Campbell Freeney. Když se mi konečně v hlavě rozsvítilo, Ivan se otočil a podíval se se zdviženým obočím na mě. „No jasně,“ ozval se Chutsky, „to je David Marcey. Davide, Ivan Echeverria.“

„*Mucho gusto*,“ řekl Ivan a potrásl mi rukou.

„Těší mě,“ pronesl jsem anglicky; nebyl jsem si jistý, jestli „David“ mluví španělsky.

„Dobrá, sedni si,“ vyzval ho Chutsky, a zatímco se Ivan usazoval, mávl na číšníka. Ten si pospíšil k našemu stolu, vyslechl Ivanovu objednávku mojita, a když přinesl nápoj, Chutsky a Ivan ho začali usrkávat a klábosit velice rychlou kubánskou španělštinou. Nejspíš bych jejich rozhovor mohl sledovat, kdybych se opravdu snažil, ale

přišlo mi zbytečné namáhat se kvůli něčemu, co vypadalo jako soukromý hovor týkající se hlavně šťastných společných vzpomínek – a popravdě, i kdyby mluvili o něčem daleko zajímavějším než o tom, co-se-tehdy-stalo, stejně bych je neposlouchal, protože právě přišla plnokrevná noc a nad okraj střechy vyšel obrovský zlatorudý měsíc, nateklý, uculující se, krvežíznivý měsíc a už první pohled na něj proměnil každou píd' mé pokožky v mrazivý koberec husí kůže, všechny chloupky na krku a rukách se mi zježily a daly se do vytí a i do nejzapadlejších koutů hradu Dexter se rozběhl malý temný poslíček s rozkazy pro všechny rytíře noci, aby hned vyrazili a udělali TO.

Jenže to se pochopitelně nesmělo stát. Tohle nebyla noc Uvolnění; bohužel spíš noc Uklidnění. Ne noc ubíjení, ale upíjení kvapem teplajícího piva, předstírání, že mohu poslouchat hrající trio, a že se mi dokonce líbí, noc zdvořilých úsměvů na Í-bana a přání, aby už konečně všechno skončilo a já se v klidu a míru mohl vrátit ke svému spokojeně vraždícímu Já. Byla to noc výdrže a doufání, že jednoho brzkého dne budu držet v jedné ruce nůž a ve druhé Weisse.

Do té doby však mohu jen zhluboka dýchat, usrkávat pivo a tvářit se, že se kochám krásným výhledem a báječnou hudbou. Trénuj si vítězný úsměv, Dextere. Kolik zubů dokážeme vycenit? Výborně; a teď zuby schovat, usměj se jen rty. Jak široký zvládneš úsměv, než začne vypadat, jako že máš silné vnitřní bolesti?

„Hej, kámo, jseš v pořádku?“ obrátil se na mě asi po dvaceti minutách Chutsky. Zjevně jsem to přehnal a ze Šťastného úsměvu se stal Škleb.

„Jsem,“ ujistil jsem ho. „Já jen, ehm – vážně je mi dobře.“

„M-hm,“ zabručel, ale moc přesvědčeně se netvářil. „No, možná bysme tě měli odvézt zpátky do hotelu.“ Vyprázdnil svou sklenici a vstal, Ivan také. Potřásli si rukama a pak se Ivan znovu posadil a Chutsky popadl svou aktovku a zamířili jsme k výtahu. Ohlédl jsem se a uviděl, že Ivan objednává další drink, tázavě jsem pohlédl na Chutského.

„Ne,“ řekl. „Nechceme odejít spolu. Rozumíš, takhle pohromadě.“

Dobrá, předpokládám, že to dává tolik smyslu jako všechno ostatní, protože jsme se očividně ocitli ve špionážním filmu, a tak jsem si cestou výtahem pozorně všechny prohlédl. Abych se ujistil, že nejde o

agenty nějakého zlovolného syndikátu. Zjevně tam nikdo takový nebyl, protože jsme ve zdraví dojeli dolů a vyšli na ulici. Ale když jsme přecházeli silnici, abychom chytili taxík, prošli jsme kolem koně zapřaženého do bryčky, který tam čekal; měl jsem si ho všimnout předem a vyhnout se mu, protože mě zvířata nesnášejí, a tenhle kuň se hned začal stavět na zadní – i když byl starý, unavený a do té doby flegmaticky žvýkal něco z koženého pytle u krku. Nebyl to moc elegantní manévr, nic pro Johna Waynea, přece jen však odlepil obě přední kopyta od země a vyslal mým směrem zařičení krajní nelibosti, což polekalo vozku téměř tolik jako mě. Rychle jsem pospíchal pryč od něj a podařilo se nám sehnat taxík, aniž by na mě zaútočily mraky netopýrů.

Do hotelu jsme se vraceli mlčky. Chutsky seděl s aktovkou v náruči a hleděl z okna a já se snažil nenaslouchat tučnému a neodolatelně svůdnému měsíci. Ale moc se mi to nedařilo; projížděli jsme místy, která figurovala na každé pohlednici z Havany, ale měsíc byl stále jasný, vášnivý a našeptával svůdné, nádherné nápady, tak proč bych si neměl hrát? Jenže jsem nemohl. Mohl jsem se jen usmívat a odpovídat: *Už brzy. Bude to brzy.*

Tak brzy, jak dokážu najít Weisse.

KAPITOLA 32

Vrátili jsme se zpět do našeho pokoje, aniž se stalo cokoli mimořádného, a prohodili jsme nanejvýš tucet slov. Nemluvnost Chutského se ukázala jako skutečně okouzlující povahový rys, protože čím méně mluvil, tím méně jsem musel předstírat zájem a mohl šetřit obličejové svaly. A navíc těch pár slov, která pronesl, bylo tak mdlých a příjemných, že jsem ho skoro začínal mít rád. „Zanesu tohle na pokoj,“ oznámil a zvedl aktovku. „A pak popřemýšlíme o večeri.“ Vskutku moudrá a vítaná slova; když už nemohu ven do zázračně temného světla měsíční noci, poslouží mi večere jako nanejvýš přijatelná náhrada.

Vyjeli jsme výtahem a dorazili chodbou ke dveřím pokoje, a když jsme vešli dovnitř, položil Chutsky aktovku opatrně na postel a sedl si vedle ní; náhle mě napadlo, že ji s sebou táhl až na střechu do baru naprosto bezdůvodně, alespoň podle mne, a nyní s ní zachází až podezřele opatrně. A protože je jednou z mých mála slabin zvědavost, rozhodl jsem se ji ukojit a zjistit, co tím sledoval. „Proč jsou ty bubínky a chřestidla tak důležité?“ zeptal jsem se.

Usmál se. „Nejsou,“ odpověděl. „Vůbec na nich nesejde.“

„Tak proč tu tašku s sebou nosíš po celé Havaně?“ Podržel si aktovku hákem a rukou ji otevřel. „Protože,“ zazubil se, „v ní už žádný bubínky nejsou.“ Sáhl dovnitř a vytáhl velice nebezpečně vyhlížející automatickou pistoli. „Abrakadabra,“ řekl.

Vybavil jsem si, jak Chutsky vláčí tu aktovku přes město na schůzku s Í-banem, který přišel s úplně stejnou – a obě pak uložili pod stůl, zatímco jsme seděli a poslouchali *Guantanameru*.

„Prohodili jste si s přítelem aktovky,“ dovtípil jsem se.

„Trefa.“

To, co jsem pak pronesl, jistě nezařadím mezi své nejchytřejší výroky, ale zaskočilo mě to, a tak jsem prostě bez dlouhého přemýšlení vyhrkl: „Ale na co to je?“

Chutsky mi uštědřil tak hřejivý, blahovolný a povýšený úsměv, že jsem málem tu pistoli obrátil proti němu a stiskl spoušť. „To je pistole, kámo,“ oznámil mi pomalu a zřetelně. „Na co si myslíš, že asi je?“

„Ehm, na sebeobranu?“ pípl jsem.

„Vzpomínáš si ještě, proč jsme sem přijeli, nebo ne?“ zeptal se trpělivě.

„Abychom našli Brandona Weisse,“ odpověděl jsem.

„Našli?“ opáčil Chutsky. „Tak tohle si namlouváš? Že se sem trmácíme, abysme ho *našli*?“ Zavrtěl hlavou. „Jsme tady, abysme ho *zabili*, kámo. Tak si to konečně zapiš za uši. Nestačí ho jen najít, musíme ho i zlikvidovat. Musíme ho zabít. Co sis myslel, že s ním asi uděláme? Odvezeme si ho domů a dáme ho do zoo?“

„Myslel jsem, že si na něco takového tady netroufneme,“ namítl jsem. „Víš, tohle přece jen není Miami.“

„A taky to není Disneyland,“ dodal kousavě a podle mě i zbytečně. „Nejsme na pikniku, kámo. Přijeli jsme ho sem zabít, a čím dřív se s tím vyrovnáš, tím líp.“

„No jo, já vím, ale –“

„Žádné *ale*,“ přerušil mě. „Prostě ho sejmem. Jenže koukám, že s tím máš problém.“

„Vůbec ne,“ ohradil jsem se.

Zjevně mě neposlouchal – buď to, anebo se tak vžil do role instruktora, že se už nemohl zastavit. „Nemůžeš tu začít fňukat nad trochou krve,“ navázal. „Vím, je to naprosto přirozený. Všichni odmalička slyšíme, že je zabíjení špatný.“

Jak kdo, pomyslel jsem si, ale mlčel jsem.

„Jenže tyhle zásady vytvořili lidi, kteří by bez nich nikdy nedokázali vyhrát. A kromě toho zabíjení není *vždycky* špatný, kámo,“ prozradil mi, a dokonce na mě i zamrkal. „Někdy se bez něj prostě neobejdeš. A někdy jde o někoho, kdo si to zaslouží. Protože kdybys to neudělal, zemřela by spousta jiných lidí, anebo musíš někoho dostat dřív, než dostane on tebe. A v tomhle případě – jde o obojí, jasný?“

I když bylo hodně divné slyšet zjednodušenou verzi mého celoživotního kréda od sestřina milence a sedět přitom v hotelovém pokoji v Havaně, znovu jsem musel ocenit Harryho za to, jak dokázal předvídat věci dopředu, i za to, že mi všechno tohle uměl říct tak, že

jsem si nepřipadal, jako když podvádím v solitairu. Stále jsem se však nedokázal vyrovnat s představou, že bych měl použít pistoli. Přišlo mi to prostě špatné, jako kdybyste si vyprali ponožky v křtitelnici.

Jenže Chutsky byl očividně náramně spokojený sám se sebou. „Walther, devět milimetrů. Moc dobrá zbraň.“ Přikývl, sáhl do aktovky a vytáhl druhou pistoli. „Pro každého jedna,“ řekl. Hodil mi ji a já ji reflexivně zachytil. „Stisknout spoušť, myslím, dokážeš, ne?“

Ať si Chutsky myslí, co chce, vím, za který konec se pistole drží. Vyrosl jsem koneckonců v policejní rodině a pracuji s policisty každý den. Jen se mi prostě střelné zbraně nelíbí – jsou tak neosobní a postrádají skutečnou eleganci. Ale hodil mi ji jako výzvu a po všem, co se už stalo, jsem ji prostě nemohl ignorovat. Tak jsem vysunul zásobník, natáhl závěr, spustil jednou naprázdno a podržel ji ve střelecké pozici, přesně jak mě to naučil Harry. „Moc hezká,“ poznamenal jsem. „Neměl bych sestřelit televizi?“

„Schovej si to na toho chlapa,“ poradil mi Chutsky. „Jestli si myslíš, že to dokážeš.“

Odhodil jsem zbraň na postel vedle něj. „To je vážně tvůj plán?“ zeptal jsem se ho. „Počítáme si na Weisse, až se bude přihlašovat v hotelu, a pak s ním sehrajeme přestřelku u O. K. Corralu? Hned v recepci nebo u snídáně?“

Chutsky smutně zavrtěl hlavou, jako by se pokusil mě naučit zavazovat boty a selhal. „Kámo, nevíme přece, kdy se ten chlápek ukáže, a taky nevíme, co má za lubem. Dokonce si nás může všimnout jako první.“ Pohlédl na mě s pozdviženým obočím, jako by říkal: „Ha – tohle tě nenapadlo, co?“

„Takže ho prostě zastřelíme, až ho uvidíme?“

„Jde o to, být zkrátka připravení na všechno,“ poučil mě. „Ideální by bylo dostat ho na nějaký tichý místo a tam ho sejmout. Takhle alespoň jsme připravení.“ Poplácal hákem aktovku. „Ivan nám pro všechny případy přinesl ještě pár dalších věcí.“

„Jakých? Pár nášlapných min?“ projevil jsem zájem. „Anebo třeba plamenomet?“

„Elektronický vybavení,“ opravil mě. „Poslední novinky. Pro sledování. Můžeme ho stopovat, najít a odposlouchávat – s tímhle ho uslyšíme škytnout na míle daleko.“

Vážně jsem se chtěl správně nadchnout, jenže je těžké projevovat nadšení nad odposloucháváním Weissova záživacího procesu, a doufal jsem, že to není pro plán Chutského naprosto nezbytné. V každém případě mě jeho přístup Jamese Bonda celého znejistil. Možná jsem byl naprosto na omylu, ale začal jsem docenovat, jaké jsem zatím měl celý život vlastně štěstí. Skvěle jsem si vystačil jen s několika třpytivými noži a hladem – žádné technické výstřelky, žádné nejasné intriky, žádné choulení se v zahraničních hotelových pokojích s nejistotou a palebným arzenálem. Jen spokojená, bezstarostná a osvobozující řezničina. Možná to vypadá primitivně a dokonce amatérsky tváří v tvář veškerým těmto technickým zázrakům a přípravám určeným jen pro železné nervy, alespoň se však jednalo o poctivou ruční práci. Žádné čekání, obcházení, plivání testosteronu a přelešťování nábojů. Chutsky připravoval mé celoživotní povolání o veškerý půvab.

Přesto jsem ho musel požádat o pomoc a nyní jsem v tom až po uši. Vážně se už nedalo dělat nic jiného než nasadit co nejpříjemnější tvář a pokračovat v jízdě. „To je všechno opravdu skvělé,“ zacukroval jsem s povzbuzujícím úsměvem, kterým jsem neošálil ani sebe. „Kdy začneme?“

Chutsky zachrochtal a uložil pistole zpět do aktovky. Podal mi ji, visící na háku, který měl místo ruky. „Jakmile se tu objeví,“ odpověděl. „Zatím to dej do skříně.“

Převzal jsem aktovku a odnesl ji k velké vestavěné skříni. Ale jak jsem natahoval ruku, že otevřu dveře, ucítil jsem slabé zazmítání křídel někde v dálce a ztuhl jsem. *Co se děje?* zeptal jsem se mlčky. Pocítil jsem jemné nehluché škubnutí, zbystření, ale nic víc.

Sáhl jsem do aktovky, vytáhl svou směšnou pistoli a namířil ji na dveře, pak jsem sáhl po západce dveří. Otevřel jsem je – a v prvním okamžiku jsem nic neviděl, jen neosvětlený prostor; počkal jsem, až nade mnou vstřícná tma rozepne ochranná křídla. Bylo to nemožné, surreálné, jako obraz ze zlého snu – ale po tom, co mi přišlo jako hodně dlouhá chvíle, jsem musel uvěřit vlastním očím.

Byl to Rogelio, Chutského přítel z recepce, který nám měl oznámit, až Weiss dorazí do hotelu. Jenže teď rozhodně nevypadal sdílně, pokud se ho ovšem nebudeme vyptávat přes spiritistickou tabulku. Může-li vzhled sloužit jako vodítko, tak soudě podle pásku pevně utaženého

kolem krku a způsobu, jak mu vylezly oči a jazyk, byl Rogelio výrazně mrtvý.

„Co se děje, kámo?“ zeptal se Chutsky.

„Myslím, že Weiss už dorazil,“ oznámil jsem.

Chutsky vstal namáhavě z postele a došel ke skříni. Chvilí také jen zíral a pak řekl: „Do hajzlu.“ Natáhl ruku a zkusil nahmatat pulz – celkem zbytečně, pomyslel jsem si, ale nejspíš existuje na takové věci daný protokol. Žádný pochopitelně nenahmatal a znovu zamumlal: „Do hajzlu!“ Nechápal jsem, jak pomůže opakování, ale pochopitelně on byl tady odborník, takže jsem jen přihlížel, jak vzápětí Rogelia prošacoval. „Univerzální klíč,“ řekl. Dal si ho do kapsy. Pak vyndal i další věci, co měl mrtvý u sebe – klíče, kapesník, hřeben, trochu peněz. Ty pozorně prohlédl. „Kanadská dvacetidolarovka,“ zabručel. „Jako by ho někdo chtěl podmáznout, co?“

„Myslíš, že Weiss?“ zeptal jsem se.

Trhl rameny. „Kolik dalších vraždících Kanad'anů znáš?“

Byla to případná otázka. Sezona NHL skončila už před pár měsíci, takže jsem si vzpomněl jen na jednoho – na Weisse.

Chutsky z náprsní kapsy Rogeliova saka vyndal obálku. „Trefa,“ řekl. „Pan B. Weiss, pokoj č. 865.“ Podal mi obálku. „Počítám, že je v ní poukázka na bezplatný drink. Otevři ji.“

Roztrhl jsem ji a vytáhl dvě obdélníkové kartičky. Správně: dva drinky zdarma v kabaretu Parisien, nejslavnějším hotelovém šantánu. „Jak jsi to uhodl?“ zeptal jsem se.

Chutsky ke mně vzhlédl od morbidního okrádání mrtvol. „Podělal jsem to,“ připustil. „Když jsem řekl Rogelioví, že má Weiss narozeniny, myslel jen na to, aby se jeho hotel vytáhl, a nejspíš mu poblahopřál a pak mu o nás řekl.“ Ukázal mi kanadskou dvacetidolarovku. „To je jeho měsíční plat,“ dodal. „Nemůžeš mu to vyčítat.“ Pokrčil rameny. „Já to posral, a on je mrtvej. A teď jsme až po krk ve sračkách.“

I když to zjevně nemyslel doslova, pochopil jsem, co chce říct. Weiss teď ví, že jsme tady, a my nemáme tušení, kde je a co chystá, a navíc nám podstrčil do skříně velice nepříjemnou mrtvolu.

„No dobrá,“ prohlásil jsem a pro jednu jsem byl rád, že se mohu spolehnout na jeho zkušenosti – což ovšem vycházelo z toho, že má

zkušenosti s fekáliemi a nacházením mrtvol ve skříni, nicméně v tom byl jistě zkušenější než já. „Takže co uděláme?“

Chutsky se zamračil. „Nejdřív musíme tenhle pokoj prohledat. Nejspíš s tím počítal, ale vypadali bysme jako idioti, kdybysme to neudělali.“ Kývl k obálce v mé ruce. „Známe číslo jeho pokoje a on *nemusí* vědět, že ho známe. A jestli tam je – tak si s ním musíme zahrát, jak tomu říkáš, na O. K. Corral.“

„A co když tam není?“ namítl jsem, protože jsem měl také pocit, že Rogelio byl jen dárek na rozloučenou a Weiss již prchá směrem k horizontu.

„Jestli nebude ve svém pokoji,“ prohlásil Chutsky, „a dokonce i když tam *bude* a my ho zlikvidujeme – tak v tom případě, nerad to říkám, kámo – naše prázdniny skončí.“ Kývl k Rogeliovi. „Dřív nebo později ho najdou a pak budeme ve velkém průšvih. Musíme se toho těla nějak zbavit.“

„Ale co Weiss?“ zeptal jsem se. „Co jestli je už pryč?“

Chutsky zavrtěl hlavou. „Taky musí prchat jako o život,“ řekl. „Ví, že po něm jdeme, a až objeví Rogeliovo tělo, jistě si někdo vzpomene, že je viděl spolu – podle mě už je pryč a míří za kopečky. Ale pro všechny případy se podíváme do jeho pokoje. A pak pryč z Kuby, *muy rapido*.“

Hrozně jsem se bál, že bude mít na zbavení se Rogeliova těla nějaký velesložitý technický plán, třeba ho spálit laserem nebo rozpustit ve vaně, takže se mi hodně ulevilo, když jsem ho uslyšel mluvit rozumně. Z Havany jsem kromě hotelového pokoje a dna sklenice s mojitem neviděl skoro nic, ale byl zjevně nejvyšší čas zamířit domů a přejít na plán B. „Dobrá,“ přikývl jsem. „Jdeme.“

Chutsky přikývl. „Hodne kluk,“ řekl. „Vezmi si pistoli.“

Popadl jsem studenou a masivní zbraň, zasunul ji za pásek kalhot a zakryl příšerným zeleným sakem, a když Chutsky zavřel skříň, vydali jsme se ven.

„Dej na dveře ceduli *Nerušit*,“ poručil mi. Skvělý nápad dokazující, že jsem ohledně jeho zkušeností měl pravdu. V téhle chvíli by bylo skutečně hodně trapné, kdyby do pokoje přišla uklízečka cítit skříň. Pověsil jsem ceduli na kliku a Chutsky mě následoval ven z pokoje a chodbou ke schodišti.

Byl to opravdu velice nezvyklý pocit, lovit někoho v jasně osvětlené hale, bez měsíce proplouvajícího nad mým ramenem po obloze, žádná lesklá čepel zářící očekáváním a také žádné sykové pokyny ze zadního sedadla, kde se Společník připravuje usednout za volant; vůbec nic kromě dus-bum Chutského nohou, jedné vlastní a jedné umělé, a zvuk našeho dechu, jak jsme našli požární schodiště a vystoupali do osmého patra. Pokoj č. 865, přesně jak jsem předpokládal, měl okno v průčelí hotelu, dokonalé místo, kam mohl Weiss umístit kameru. Zastavili jsme se před dveřmi, zatímco Chutsky si přendal pistoli na hák a vytahoval Rogeliův univerzální klíč. Podal mi ho, kývl na dveře a zašeptal: „Jedna. Dvě. Tři.“ Zasunul jsem klíč do zámku, zmáčkl kliku a ustoupil, Chutsky vtrhl do pokoje se zdviženou zbraní a já ho následoval se sebevědomě napřaženou pistolí.

Kryl jsem Chutského, když rozkopl dveře koupelny, pak toalety; poté se uvolnil a zastrčil pistoli za pásek kalhot. „A tady to je,“ řekl a hleděl na stůl u okna. Stál tam velký košík s ovocem, což byla podle mě tak trochu ironie, když uvážím, co s takovými rekvizitami Weiss prováděl. Došel jsem k němu a prohlédl si ho; naštěstí v něm nebyly žádné vnitřnosti ani prsty. Jen manga, papaje a podobně a na kartičce stálo: „*Feliz Navidad*. Hotel Nacional.“ Docela standardní zpráva; vůbec nic podezřelého. Ale k zavraždění Rogelia to stačilo.

Prohlédli jsme zásuvky, podívali se pod postel, ale nikde nic. Kromě košíku s ovocem byl pokoj tak prázdný jako Dexterův vnitřní prostor s nápisem „duše“.

Weiss zmizel.

KAPITOLA 33

Pokud vím, nikdy jsem se bezcílně nepotloukal. Abych byl naprosto upřímný, pochybuji, že bych vůbec někdy šel jen tak na procházku, ale poflakování je už úplně něco mimo mě. Když někam jdu, tak z jasného důvodu, a i když to možná bude znít vychloubačně, celkem rád chodím pěšky.

Avšak když jsme odešli z Weissova opuštěného pokoje a nastoupili do výtahu, Chutsky hodil pistole zpět do aktovky a přitom mi vysvětlil natolik podrobně důležitost toho, abychom vypadali znuděně, uvolněně a bezstarostně, že když jsme vyšli do haly hotelu Nacional, asi jsem opravdu vypadal jako poflakující se turista. Chutsky se podle mě snažil o totéž, doufal jsem však, že působím přirozeněji než on – měl to pochopitelně složitější o umělou nohu, a možná proto jsem působil mnohem věrohodněji.

Tak jako tak, poflakovali jsme se po hale a zubili se na každého, kdo se na nás obtěžoval pohlédnout. Vyklátili jsme se ze dveří, dolů po schodišti, docourali se k portýrovi v admirálské uniformě a odloudali se na chodník, kde nám přivolał prvního z dlouhé řady čekajících taxíků. A naše pomalé a spokojené lelkování pokračovalo i v autě, protože Chutsky poručil řidiči, ať nás zaveze k pevnosti El Morro. Tázavě jsem pozvedl obočí, ale jen zavrtěl hlavou a nechal mě napospas dohadům. Pokud jsem věděl, z El Morro nevede žádný tajný tunel na kontinent. Šlo o jedno z nejfrekventovanějších turistických lákadel v Havaně, naprosto přecpané cvakajícími fotoaparáty a prosycené vůněmi opalovacích krémů. Zkusil jsem na chvíli přemýšlet jako Chutsky – což znamená, že jsem se převtělil v milovníka konspiračních teorií – a stačila mi chvilka sebezpytu, abych na to kápl. Chutsky poručil taxikáři, ať nás tam zaveze, právě proto, že jde o populární turistickou lokalitu. Kdyby došlo k nejhoršímu, a musel jsem přiznat, že přesně tak se zatím věci vyvíjely, naše stopa by končila v tamním davu a další pátrání po nás by bylo hodně složité.

Proto jsem si udělal pohodlí, kochal se jízdou, vznešeným výhledem na měsícem ozářené město a pomyšlením, že nemám ani pomyšlení, kde může být Weiss a co chystá. Trochu mě uklidnilo, že to nejspíš neví ani on, ale ke štěstí mi to nestačilo.

Někde úplně stejná úlevná záře spokojeně se usmívajícího bledého měsíce dopadá i na Weisse. A možná mu našeptává tytéž hrůzné i nádherné věci do vnitřního ucha – záludné a škodolibé nápady, co má udělat dnes v noci, nyní, velmi brzo – ještě nikdy jsem nepocítil tak silný příliv na Dexterově temné pláži, vyvolaný tak mizerným měsícem. Ale bylo to tady, tichý šepot a uchechtávání mě naplňovaly takovým elektrizujícím napětím, že bych se nejraději vrhl do tmy a rozkrájel prvního teplokrevného dvounožce, kterého potkám. Nejspíš se jednalo jen o frustraci z toho, že se Weissovi opět podařilo uniknout, ale bylo to velice silné, až jsem si musel celou cestu k El Morro kousat spodní ret.

Řidič nás zavezl ke vchodu do pevnosti, kde se už shromáždil velký dav v očekávání večerní show a pouliční prodavači tu rozložili své stánky. Starší pár v šortkách a havajských košilích si pospíšil do našeho taxíku hned, jak jsme s Chutským vystoupili, přešli jsme k jednomu prodavači a koupili si dvě zelené plechovky piva. „Tady máš, kámo,“ řekl Chutsky a podal mi jednu. „Projdeme se tady.“

Nejdřív poflakování a teď procházení – všechno v jeden den. To stačilo, aby se mi začala točit hlava. Ale procházel jsem se, usrkával pivo a následoval Chutského asi sto metrů na opačnou stranu davu. Zastavili jsme se jen jednou u vozíku se suvenýry a Chutsky si koupil pár triček s obrázkem majáku na prsou a dvě čepice s nápisem KUBA na kšiltu. Pak jsme pomalu došli na konec chodníku. Tam se jakoby náhodou rozhlédl, odhodil plechovku do koše a řekl: „Tak jo. Vypadá to dobře. Ted' támhle.“ Vydal se procházkovým krokem do uličky mezi dvěma pevnostními budovami a já ho následoval. „Dobrá,“ ozval jsem se. „A co teď?“

Pokrčil rameny. „Změníme totožnost,“ prohlásil. „Pak pojedeme na letiště, sedneme do prvního letadla bez ohledu na to, kam míří, a vrátíme se domů. Jo – tady máš,“ dodal. Sáhl do aktovky a vytáhl dva pasy. Otevřel je a jeden mi podal: „Derek Miller. V pořádku?“ zeptal se.

„Jistě, proč ne. Je to krásné jméno.“

„Jo, to je,“ opáčil. „Lepší než Dexter.“

„Anebo Kyle,“ dodal jsem.

„Jaký Kyle?“ Zamával svým novým pasem. „Jsem Calvin,“ opravil mě. „Calvin Brinker. Ale můžeš mi říkat Cale.“ Začal věci ze saka přendávat do kalhot. „Musíme se teď zbavit i těch sak. Kéž bysme měli čas si úplně převléct oblečení. Ale i tohle nás dost změní. Vem si to na sebe,“ vybídl mě a podal mi jedno z triček a čepici. S velkou úlevou jsem si sundal příšerné zelené sako a také košili a rychle si oblékl svou zbrusu novou garderobu. Chutsky udělal totéž, pak jsme vyšli z uličky a nacpali oblečení baptistických misionářů do koše.

„Dobrá,“ řekl a zamířili jsme zpět na opačný konec, kde čekalo několik taxíků. Skočili jsme do prvního, Chutsky řekl řidiči: „Aeropuerto Jose Marti,“ a vyrazili jsme.

Cesta na letiště byla stejná, jako když jsme z něj přijížděli. Velmi málo aut až na taxíky a pár vojenských vozidel; řidič se na silnici choval jako na vojenském trenažéru mezi jámami po minách. V noci to bylo trochu riskantní, protože cesta nebyla osvětlená, a on to také párkrát nezvládl a tvrdě jsme narazili, ale na letiště jsme nakonec dojeli bez smrtelných zranění. Tentokrát nás taxík vysadil u krásného nového terminálu namísto u gulagového baráku, kde jsme skončili při příletu. Chutsky přešel přímo k tabuli odletů.

„Cancún, startuje za třicet pět minut,“ řekl. „Dokonalé.“

„A co s tvou aktovkou-bondovkou?“ zeptal jsem se a představil si, že by s ní mohl být u kontroly zavazadel trochu problém, protože je napěchovaná pistolemi, granátometry a bůhví čím ještě.

„Nedělej si starosti,“ uklidnil mě. „Tady.“ Zamířil k řadě schránek, do jedné vhodil několik mincí a nacpal aktovku dovnitř. „A je to,“ řekl. Zabouchl dvířka, vzal si klíč a cestou k pokladně společnosti Aero-Mexico ho vyhodil do koše.

Fronta u pokladny byla velice krátká a za pár minut jsme si již kupovali letenky do Cancúnu. Bohužel už měli volno jen v první třídě, ale jelikož jsme prchali před hrozící represí komunistické diktatury, usoudil jsem, že výdaj navíc je opodstatněný, a že má dokonce i své poetické kouzlo. Hezká mladá žena nás poučila, že musíme nastoupit hned a pospíšet si, což jsme i udělali, zastavili jsme se jen u pasové

kontroly a zaplacení odletové daně, což nebylo tak hrozné, jak to zní, popravdě jsem čekal, že s pasy budou problémy, a když vše proběhlo hladce, zaplatil jsem s úlevou i daň, přestože mi přišla její existence směšná.

Nastoupili jsme jako poslední cestující a jsem si jistý, že by se na nás letuška tak příjemně neusmála, kdybychom měli jen druhou třídu. Takto jsme dostali i sklenici šampaňského na výraz díky, že jsme tak báječní, a dorazili jsme do první třídy se zpožděním, dveře za námi hned zapadly a já začal doufat, že opravdu odletíme, proto jsem si šampaňské skutečně vychutnal dokonce i na lačný žaludek.

A když jsme se konečně odlepili od země a zamířili do Mexika, bylo ještě lepší a nejspíš bych si dal i další, když jsme po krátkém letu přistávali v Cancúnu, ale letuška mi již žádné nenabídla. Myslím, že se můj status první třídy onosil někdy během letu, takže při odchodu z letadla mě obdařila už jen zdvořilým úsměvem.

V terminálu se Chutsky vydal zařídit zbytek letu domů a já se usadil do stinné restaurace a věnoval se pojídání *enchiladas*. Chutnaly jako letištní strava všude jinde, kde jsem kdy byl – neurčitě, jen se slabým náznakem, jak by chutnat měly, sice špatné, leč ne natolik klinicky odporné, abyste chtěli vrátit peníze. Spolykat je nebylo snadné a skončil jsem s tím, právě když se vrátil Chutsky s letenkami.

„Z Cancúnu do Houstonu, z Houstonu do Miami,“ oznámil a podal mi jednu. „Budeme tam okolo sedmi ráno.“

Po skoro celé noci strávené na čalouněných plastových židlích si ani nevzpomínám, kdy mé rodné město vypadalo tak vlídně, jako když vycházející slunce osvětlilo ranvej a letadlo konečně přistálo a dorolovalo k terminálu Miami International. Hrál mě pocit návratu domů, jak jsme si klestili cestu hysterickým a někdy i neurvalým davem ke stanici kyvadlové dopravy, která nás dopravila k odstavnému parkovišti k mému autu.

Odvezl jsem Chutského na jeho žádost k nemocnici, aby se znovu shledal s Deborahou. Vystoupil, zarazil se a pak strčil opět hlavu dovnitř. „Je mi líto, že to nevyšlo, kámo,“ řekl.

„Jo,“ přikývl jsem. „Mně taky.“

„Dej mi vědět, kdybych ti mohl nějak pomoci s touhle záležitostí skoncovat,“ dodal. „Víš – jestli toho chlapa najdeš a zase začneš bejt

přecitlivělej, můžu ti helfnout.“

Ohledně této záležitosti jsem rozhodně nebyl přecitlivělý, nicméně z jeho strany se jednalo o vstřícné gesto takto mi nabídnout, že za mě stiskne kohoutek, tak jsem mu poděkoval. Přikývl, ujistil mě: „Myslím to vážně,“ a pak zabouchl dveře a odkulhal do nemocnice.

A já zamířil domů a v dopravní špičce jsem udělal dobrý čas, ale i tak jsem Ritu a děti už nestihl. Utěšil jsem se sprchou, převlékl se a pak jsem si dal kávu a toast, než jsem se vydal přes město do práce.

Špička sice trochu polevila, pořád však byl provoz dost hustý a u vjezdu na placený úsek dálnice jsem měl čas trochu přemýšlet a vůbec se mi nelíbilo, na co jsem přišel. Weiss je stále na útěku a přes veškerou snahu se mi ho nedařilo najít. Byl jsem si celkem jistý, že ho nic neodvrátí od pomsty a nenajde si jiný terč než mě. Brzy vymyslí další způsob, jak mě buď zabít, anebo mi zatopit tak, že si budu přát, aby to raději udělal. A pokud jsem mohl říci, nedokážu mu v tom zabránit, zbývá mi jen čekat – buď až něco podnikne, anebo že mi z čistého nebe spadne do klína nějaký brilantní nápad.

Kolona zpomalila, naskočila červená. Čekal jsem. Po krajnici se přehnal auto, zuřivě troubilo a několik ostatních s kvílením zabrzdilo, ale nápad nikde. Jen jsem uvázl v zácpě, snažím se dostat do práce a čekám, že se stane něco hrozného. Myslím, že je to výstižný popis obecně lidské situace, vždy jsem se však domníval, že jsem proti tomu imunní, protože technicky vzato nejsem člověk.

Kolona se pohnula dopředu. Pomalu jsem se posunoval kolem plošinového kamionu, který stál v odstavném pruhu vedle dálnice. Kapotu měl zvednutou. Na jeho plošině se povalovalo šest nebo sedm mužů v umaštěných šatech. Také čekali, ale vypadali trochu spokojeněji než já. Možná je nepronásledoval šílený vraždící umělec.

Nakonec jsem do práce přece jen dojel, a pokud jsem doufal v srdečné přivítání a radostné pozdravy od svých kolegů, čekalo mě hořké zklamání. Vince Masuoka seděl v laboratoři, a když jsem vešel, vzhledl ke mně. „Kde jsi byl?“ zeptal se tónem znějícím, jako by mě obviňoval z něčeho strašlivého.

„Dobře, díky,“ zchladil jsem ho. „Taky tě moc rád vidím.“

„Je to úplnej blázin,“ spustil Vince, zjevně mě vůbec neposlouchal. „Jde o případ toho zahraničního dělníka, a navíc včera

ještě nějakej otrava zabil i jeho ženu a jejího milence.“

„To mě mrzí,“ prohlásil jsem.

„Vzal na ně kladivo, a jestli si myslíš, že to byla zábava...,“ rozjel se.

„Ne, nemyslím,“ ujistil jsem ho a v duchu dodal, *jen pro toho vraha*.

„Hodila by se nám tvoje pomoc,“ dodal vyčítavě.

„Je příjemné, když tě někdo postrádá,“ prohlásil jsem; chvíli na mě znechuceně zíral a pak se mlčky odvrátil.

Den se ani pak nevyvíjel dobře. Skončil jsem na místě činu, kde si užíval muž s kladivem. Vince měl pravdu – šlo o hroznou spoušť se zaschlou krví rozstříkanou po dvou a půl zdech, pohovce a většině předtím béžového koberce. Od policistů u dveří jsem zaslechl, že je ten muž ve vazbě; přiznal se a vypověděl, že neví, co to do něj vjelo. Nijak mi to nezlepšilo náladu, nicméně je hezké vědět, že spravedlnost opět jednou zvítězila; práce mi navíc na chvíli zaplašila myšlenky na Weisse. Je vždycky dobré se něčím zaměstnat.

Ale ani práce nezaplašila špatné tušení, že si to Weiss nejspíš myslí také.

KAPITOLA 34

A tak jsem se zaměstnával, a Weiss také. S Chutského pomocí jsem zjistil, že stihl let do Toronta, který startoval, právě když jsme dojeli na havanské letiště. Ale co dělal potom, neodhalilo ani intenzivní počítačové pátrání. Hlášek v nitru mi optimisticky našeptával, že to možná vzdá a zůstane doma, jenže hlásku odpověděl pohrdavý a velmi hlasitý výbuch smíchu ostatních vnitřních hlasů.

Zkusil jsem tedy pár věcí, které jsem dokázal vymyslet; podnikl jsem několik internetových pátrání, které bych technicky neměl zvládnout, a podařilo se mi vydolovat pár informací o jeho kreditní kartě, ale všechny v Torontu. To mě zavedlo k Weissově bance a snadnost, s jakou jsem do ní pronikl, mě až trochu pobouřila: neměli by se lidé střezící naše posvátné peníze starat o ně trochu pečlivěji? Weiss si vybral několik tisíc dolarů v hotovosti, a to bylo všechno. Za posledních pár dnů žádná aktivita.

Věděl jsem, že se ten výběr peněz nějak obrátí proti mně, jenže ani tak jsem nevymyslel, jak z této jistoty odvodit, jaká konkrétní hrozba na mě čeká. V zoufalství jsem se podíval znovu na jeho stránku na YouTube. Zděšeně jsem zjistil, že celá série *Nového Miami* zmizela a stejně tak i malá okénka s videoklipy. Namísto nich mě uvítalo čistě šedé pozadí a na něm docela děsivý obrázek, nestoudně vyhlížející nahé mužské tělo s částečně uřezanými genitáliemi. Pod ním bylo napsáno: „Schwarzkogler byl jen předehra. Brzy přijde další krok.“

Konverzace začínající větou „Schwarzkogler byl jen předehra“ nejspíš není určena pro rozumné lidské bytosti. Ale to jméno mi znělo povědomě a přirozeně jsem to nemohl opomenout ani jako potenciální stopu, a tak jsem se pustil do práce a začal pátrat na Googlu.

Ukázalo se, že dotyčný Schwarzkogler byl Rudolf, Rakušan, který se pokládal za umělce, a aby to dokázal, opakovaně si postupně a po kouscích ukrajoval penis a celý proces fotografoval. Byl z toho takový umělecký triumf, že ve své kariéře pokračoval, dokud ho to nakonec

nezabilo. A vzpomínám si, že jsem četl, jak se stal ikonou pařížské skupiny, která nás tak brilantně oblažila *Nohou Jennifer*.

Nevím moc o umění, ale na svých tělesných částech poměrně lpím. A zatím také Weiss i přes mou nejlepší snahu dokázal, že se o své údy nehodlá s nikým dělit. Chápal jsem však, že celé toto umělecké hnutí má na něj velký estetický vliv, zvláště když ho slibuje posunout ještě o krok dál. Dávalo to smysl; proč tvořit umění z vlastního těla, když můžete udělat totéž s tělem někoho jiného a nebude vás to bolet? A také kariéra vám vydrží déle. Zatlaskal jsem jeho zdravému rozumu a dostal silné tušení, že se už brzy stanu svědkem nového kroku v jeho umělecké kariéře, a navíc až příliš blízko Dexterovi Filištínovi.

V příštím týdnu jsem ještě několikrát zkontroloval stránku na YouTube, nic se však na ní nezměnilo a rytmus náročného pracovního týdne začal vše stírat jako pouhou nepříjemnou vzpomínku.

Situace na domácí frontě se příliš nezlepšila; někdo z policistů dál hlídal u dveří, když byly děti doma, a přestože se většina z nich chovala moc mile, jejich přítomnost jen zvyšovala napětí. Rita mi přišla trochu odtažitější a úzkostnější, jako by neustále čekala meziměstský telefonní hovor, a to se projevovalo i na jejím jinak skvělém kuchařském umění. Dvakrát v týdnu jsme dojíždali zbytky – věc dříve v našem doupátku neslýchaná. A Astor se k ní v podivínství připojila a poprvé od doby, co jsem ji znal, začala být relativně zamlklá, sedávala s Codym před televizí a dívala se stále dokola na oblíbená DVD, při nichž utrousila tak dvě tři slova.

Kupodivu jediným, kdo vykazoval nějaké oživení, byl Cody. Těšil se na každou novou schůzku vlčat, i když to znamenalo, že si zase bude muset obléknout nenáviděný stejnokroj s krátkými kalhotami. Když jsem se ho však zeptal na důvod takové proměny, prozradil mi, že doufá, že by jejich nový oddílový vedoucí mohl být také zavražděn a tentokrát by to viděl.

Tak nám zdlouhavě uběhl týden, víkend nebyl o moc lepší a nadešlo zase pondělní ráno, jako to skoro vždycky musí být. A i když jsem přijel do práce s velkou krabicí koblížků, pondělek se mi nijak neodměnil, jen další prací. Na několik zbytečných hodin mě vytáhla do horkých ulic Liberty City střelba z jedoucího auta. Byl zabít šestnáctiletý mladík a již z letmého pohledu na krevní stopy bylo jasné,

že ho někdo zastřelil z projíždějícího vozidla. Ale „jasné“ při policejním vyšetřování nikdy nestačí, je třeba se potit pod žhavým sluncem a provádět úkony, které se až příliš podobají manuální práci, jen aby se mohly vyplnit správné formuláře.

Než jsem se zase mohl vrátit do své malé kanceláře na ústředí, dosáhla většina mého lidského maskování takového stadia propocenosti, že jsem ze všeho nejvíc toužil po sprše a možnosti převléct se do suchých šatů a pak případně rozřezat někoho, kdo si to skutečně zaslouží. Čímž můj líně se vlekoucí myšlenkový vláček dosupěl opět k Weissovi, a protože jsem neměl na práci nic kromě obdivování své zplavenosti a pachu vlastního potu, podíval jsem se znovu na jeho stránku na YouTube.

Tentokrát tam na mě úplně dole čekal zbrusu nový odkaz.

Byl označený jako Dexteráma!

Neměl jsem skutečně moc na výběr. Klikl jsem na okénko.

Nejdřív se objevila rozostřená skvrna a pak zazněl orchestr vyhrávající vznešenou melodii připomínající mi maturitu. Následovala série obrázků: těla z *Nového Miami* prokládaná záběry lidí, kteří je viděli; nato se ozval Weissův hlas znějící jako parodie hlasatele zpravodajství.

„Po tisíciletí,“ zadeklamoval, „se nám děly strašlivé věci...,“ a objevily se detailní záběry těl a jejich plastových masek. „A člověk si kladl stále stejnou otázku: Proč tu jsem? A celé ty věky byla odpověď stále stejná...“ Střih na velký detail tváře z davu ve Fairchild Gardens, měla zmatený, rozpačitý a nejistý výraz, a opět zazněl Weissův vemlouvavý hlas. „Nevím...“

Filmová technika byla hodně neobratná, nic jako předchozí klipy, snažil jsem se však nebyt příliš kritický – Weissův talent koneckonců spočíval v jiné oblasti a nedávno přišel o prvního partnera a zabil druhého, jenž byl odborníkem na filmový střih.

„Takže se lidstvo obrátilo k umění,“ navázal Weiss s nepřírozeně slavnostním zalykáním a objevil se záběr na sochu bez rukou a nohou. „A umění nám dalo mnohem lepší odpověď...“ Detail běžce-nálezce těla na South Beach, následovaný známým Weissovým výkřikem.

„Avšak konvenční umění nás zavede jen na půl cesty,“ pokračoval. „Protože používání tradičních metod jako malba nebo sochařství

vytváří hranici mezi uměleckou událostí a uměleckým *zážitkem*. A my jako umělci musíme udělat vše pro odstranění této hranice...“ Obrázek padající berlínské zdi a jásajících davů.

„Takže lidé jako Chris Burden a David Neruda začali experimentovat a vytvářet umění *sami ze sebe* – jedna hranice padla! Ale to nestačí, protože průměrný divák“ – další natvrdlá tvář z davu – „nevidí rozdíl mezi kusem hlíny a nějakým bláznivým umělcem; hranice je stále tady! Zklamání!“

Pak se na obrazovce objevila Weissova tvář; kamera se trochu chvěla, jako by ji při mluvení držel před sebou. „Potřebujeme být bezprostřednější. Potřebujeme, aby se diváci stali *součástí* díla a hranice tak zmizela. A potřebujeme lepší odpovědi a také zásadnější otázky. Otázky jako: ‚Co je to pravda? Jaký je práh lidské agónie?‘ a ze všeho nejdůležitější“ – a zde obrazovka ukázala děsivou smyčku Dexter-dovyvrhuje-Doncevice v bílé porcelánové vaně – „co by udělal Dexter – kdyby se stal uměleckým dílem, namísto aby sám byl umělcem?“

Ozval se nový výkřik – tlumený, ale zněl mi až mučivě povědomě; nepatřil Weissovi, ale slyšel jsem ho už dřív, i když jsem ho nedokázal zařadit, a na obrazovce se opět objevil Weiss, mírně se usmíval a ohlížel se přes rameno. „Alespoň tu poslední však můžeme zodpovědět, ne?“ řekl. Uchopil kameru a od svého obličeje zašvenkoval na svíjející se balík v pozadí. Pak ho doostřil a mně došlo, proč mi výkřik zněl tak povědomě.

Byla to Rita.

Ležela na boku s rukama svázanýma za zády a nohama spoutanýma v kotnících. Zuřivě se zmítala a vydala další hlasitý a zdušený výkřik, tentokrát vzteku.

Weiss se usmál. „Diváci se stávají uměním,“ řekl. „A ty budeš mým mistrovským dílem, Dextere.“ Znovu se usmál, a i když nešlo o umělý úsměv, nebyl vůbec hezký. „Bude to absolutní... artstravagance,“ dodal. A pak obrazovka potemněla.

Měl Ritu – a moc dobře jsem věděl, že bych měl vyskočit, popadnout flintu na veverky a s bojovým pokřikem začít vylézat na vysokou borovici – avšak cítil jsem, jak mne zalévá podivný chlad, a dlouho jsem tam jen zůstal sedět a uvažoval, co jí může udělat, než

jsem si konečně uvědomil, že ať tak, nebo onak, budu skutečně muset něco podniknout. A tak jsem se začal nadechovat, že se zvednu ze židle a vyrazím ke dveřím.

Jenže jsem měl čas jen na maličký nádech, který nestačil ani k položení nohy na zem, protože se mi za zády ozval hlas.

„To je vaše žena, ne?“ zeptal se detektiv Coulter.

Jen co jsem se seškrábal ze stropu, otočil jsem se k němu. Stál ve dveřích, ale tak blízko, že musel vidět a slyšet všechno. A jeho otázce jsem se nemohl vyhnout.

„Ano,“ připustil jsem. „To je Rita.“

Přikývl. „A ten, co porcuje toho ve vaně, vypadá jako vy.“

„Ale-ale ne,“ zakoktal jsem se, „já-já si to nemyslím.“

Coulter znovu přikývl. „Byl jste to vy,“ prohlásil. A protože jsem neměl co říct a nechtěl jsem se znovu slyšet potupně koktat, jen jsem zavrtěl hlavou.

„Budete tu jen sedět, anebo půjdete zachránit svou ženu?“ zajímal se.

„Zrovna jsem vstával,“ ujistil jsem ho.

Coulter naklonil hlavu na stranu. „Máte pocit, že vás ten chlap nemá rád nebo něco takovýho?“ zeptal se.

„Už to tak vypadá,“ připustil jsem.

„A co ho podle vás žere?“ dotíral.

„Už jsem vám to řekl. Napadl jsem jeho milence,“ odpověděl jsem, což znělo hodně chabě dokonce i mně.

„Jo, to je pravda,“ připustil Coulter. „Toho, co záhadně zmizel. Pořád asi nevíte, kde je, co?“

„Ne, nevím,“ prohlásil jsem.

„Tak vy nevíte,“ opáčil a zvedl hlavu. „Protože v té vaně to nebyl on. A nebyl jste to vy, kdo nad ním stál s pilou.“

„Ne, jasně že ne.“

„Ale on si to nejspíš myslí, protože muž na videu vypadá přesně jako vy,“ navázal, „takže vám unesl ženu. Něco jako oko za oko, co?“

„Detektive, vážně nevím, kde je ten jeho milenec,“ prohlásil jsem. A byla to pravda, když uvážíme příliv, proudy a zvyky mořských mrchožroutů.

„Hm,“ zabručel a nasadil výraz, který měl podle mě vypadat

zamyšleně. „Takže se prostě rozhodl... co? Udělat z vaší ženy umělecký dílo, správně? Protože...?“

„Protože je to šílenec?“ nadhodil jsem s nadějí. A i to byla pravda, jenže to ještě neznamenalo, že to na Coultera udělá dojem.

A zjevně neudělalo. „M-hm,“ protáhl pochybovačně. „Je to šílenec. To by dávalo smysl, jo.“ Přikývl, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. „Dobrá, takže tu máme šílenýho chlápka a ten dostal vaši ženu. No a co teď?“ Povytáhl obočí a zatvářil se, jako by doufal, že přijdu s něčím opravdu užitečným.

„Nemám tušení,“ ujistil jsem ho. „Počítám, že bych to měl ohlásit.“

„Tak ohlásit,“ opáčil a přikývl. „Jako policii. Protože když jste to posledně neudělal, vynadal jsem vám kvůli tomu.“

Intelligence se obecně pokládá za dobrou věc, musím však připustit, že jsem měl Coultera mnohem raději, když jsem ho pokládal za neškodného idiota. Teď jsem věděl, že takový není, a zmítal jsem se mezi touhou mu opatrně prozradit něco z toho, co vím, a stejně silnou touhou rozbít mu o hlavu židli. Ale dobré židle jsou drahé; opatrnost zvítězila.

„Detektive,“ spustil jsem. „Ten muž má mou manželku. Možná jste nikdy nebyl ženatý –“

„Dvakrát,“ přerušil mě. „Nefungovalo to.“

„No, tak mně to funguje,“ ujistil jsem ho. „A rád bych ji dostal zpátky a vcelku.“

Dlouho na mě upřeně zíral, než nakonec řekl: „Kdo je ten chlap? Určitě to víte.“

„Brandon Weiss,“ odpověděl jsem, netuše, kam tím míří.

„To je jen jméno,“ namítl. „Co je k čertu *zač*?“ Potrásl jsem hlavou, nejistý, jak to myslí, a ještě nejistější tím, co mu mohu prozradit.

„Ale je to ten, koho hledáme. Má na svědomí ty vyšňořený mrtvolky, který tak vytočily našeho náčelníka, ne?“

„Tím jsem si jistý,“ řekl jsem důrazně.

Přikývl a podíval se na ruku, došlo mi, že mu z ní nevisí láhev Mountain Dew. Musel ji už dopít, nebožák.

„Takže bude dobrý ho skřípnout,“ zamudroval.

„Ano, to rozhodně,“ potvrdil jsem.

„Všechny by to potěšilo,“ dodal. „A bylo by to fajn pro kariéru.“

„Taky bych řekl,“ přikývl jsem a uvažoval, jestli jsem ho přece jen neměl vzít tou židlí.

Coulter tleskl. „Dobrá,“ zafuněl. „Tak jedeme pro něj.“

Byl to skvělý nápad a znělo to odhodlaně, jenže jsem v něm viděl menší háček. „Ale kam?“ zeptal jsem se. „Kam odvezl Ritu?“

Nechápavě zamžikal. „Kam? Přece vám to řekl,“ udivil se.

„Myslím, že ne,“ namítl jsem.

„Ale no tak, copak se nedíváte na veřejnoprávní televizi?“ zeptal se tónem, jako bych páchal sodomii na malých zvířátkách.

„Moc ne,“ připustil jsem. „Děti mají věčně zapnutý dětský kanál.“

„Už tři týdny na to dělají reklamy,“ vysvětlil. „Na Artstravaganci.“

„Na co?“

„Na Artstravaganci, v Turistickém centru,“ řekl a začal sám mluvit jako reklama. „Přes dvě stě špičkových umělců ze Severní Ameriky a Karibiku, všichni pod jednou střechou.“

Cítil jsem, jak se mi hýbe pusa v pokusu zformulovat slova, ale nic z ní nevyšlo. Zamrkal jsem a zkusil to znovu, ale než jsem se zmohl byt' na jediný zvuk, Coulter trhl hlavou ke dveřím a vyzval mě: „Tak pohněte. Zajedeme si pro ně.“ Ustoupil o krok. „A potom si promluvíme o tom, proč vypadáte přesně jako ten kráječ u vany.“

Tentokrát jsem se opravdu postavil oběma nohama na zem, připravený vystartovat – jenže než jsem to stihl uskutečnit, zazvonil mi mobil. Čistě automaticky jsem ho vytáhl. „Haló,“ ohlásil jsem se.

„Pan Morgan?“ zeptal se velice unavený mladý ženský hlas.

„Ano,“ potvrdil jsem.

„Tady Megan? Z Centra služeb? Takže, víte, ehm, o Codym? A Astor?“

„No jistě,“ odpověděl jsem a v hlavním podlaží mozku se mi rozezněl zbrusu nový poplašný zvonek.

„Je už pět minut po šesté?“ ohlásila Megan. „Potřebovala bych už jít domů? Mám večer kurz účetnictví, víte? V sedm?“

„Ovšem, Megan,“ pronesl jsem chlácholivě, „a jak vám mohu pomoci?“

„Jak jsem řekla? Potřebuju jít domů?“ zdůraznila.

„Tak dobře,“ povzbudil jsem ji a přál si, abych mohl skrz telefon natáhnout ruku a hodit ji domů.

„Ale co vaše děti?“ namítla. „Víte, vaše žena si pro ně nepřišla? Takže jsou pořád tady? A já nesmím odejít, dokud tu jsou děti?“

Přišlo mi to jako velice rozumné pravidlo – zvlášť když to znamená, že jsou Cody s Astor v pořádku, a ne ve Weissových spárech. „Už pro ně jedu,“ ujistil jsem ji. „Budu tam za dvacet minut.“

Zaklapl jsem telefon a spatřil Coultera, jak na mě s očekáváním hledí. „Moje děti,“ vysvětlil jsem. „Jejich matka je nevyzvedla, musím to udělat já.“

„A zrovna teď,“ dodal.

„Ano.“

„Takže teď pojedete pro děti?“

„Přesně tak.“

„M-hm,“ zabručel. „A pořád ještě chcete zachránit svou ženu?“

„Myslím, že to bude tak nejlepší,“ potvrdil jsem.

„Takže vyzvednete děti a pak pojedete pro svou ženu,“ shrnul. „A nezkusíte třeba opustit stát nebo něco podobného.“

„Detektive,“ ujistil jsem ho, „chci dostat svou ženu zpátky.“

Coulter se na mě dlouho díval. Pak přikývl. „Budu v Kongresovém centru,“ oznámil mi. Otočil se a vyšel ze dveří.

KAPITOLA 35

Park, kam Cody a Astor chodívali denně po škole, byl jen pět minut od našeho domu, ale na opačné straně města než má kancelář, a tak mi trvalo trochu déle než dvacet minut, než jsem tam konečně dojel. A jelikož byla zrovna špička, dalo by se říct, jaké jsem měl štěstí, že jsem vůbec dojel. Měl jsem tedy spoustu času představovat si, co se může stát Ritě, a ke svému překvapení jsem zjistil, že skutečně doufám, že bude v pořádku. Zrovna jsem si na ni začínal zvykat. Líbilo se mi její večerní kuchtění a určitě bych nezvládl obě děti na plný úvazek, abych si uchoval svobodu na rozvíjení stínové kariéry – ještě ne, pár let ještě ne, než je obě patřičně vyškolím.

Proto jsem doufal, že si Coulter vzal spolehlivé posily a že už mají Weisse pod zámkem a Rita je v bezpečí, nejspíš právě upíjí kávu zabalená v dece, jak jsem to vídal ve filmech.

Čímž se ovšem vynořil zajímavý problém a ten mě zaměstnal po zbytek jinak příjemné jízdy vražednými davy vracejícími se domů a nadělal mi pořádné vrásky. Dejme tomu, že skutečně dopadli Weiss, nasadili mu želízka a přečetli mu jeho práva. Ale co se stane, až mu začnou při výslechu klást otázky? Třeba: Proč jste to udělal? A ještě důležitější: Proč jste to udělal Dexterovi? Co když projeví špatný vkus a začne mluvit pravdu? Zatím prokázal až zarážející ochotu říct o mně všem, a i když nejsem zvlášť upejpavý, raději bych své záliby nevytahoval na oči veřejnosti.

A kdyby Coulter přidal věci, které může Weiss vyžvanit, ke svým podezřením získaným z videa, události by mohly pro Dextera a spol. nabrat krajně nepříznivý vývoj.

Bylo by mnohem lepší, kdybych se mohl s Weisssem vyrovnat po svém – vyřídit vše přátelsky, *mano a mano*, anebo spíš *cuchillo a cuchillo* – a odstranit problém Weisssovy nutkavé sdílnosti nakrmením svého Společníka. Jenže jsem opravdu neměl na výběr – Coulter tam byl a všechno viděl a slyšel a já musím jet pro děti. Ale co, jsem

zákonů dbalý občan – a technicky vzato skutečně jsem nevinný, dokud mi soud neprokáže opak, anebo snad ne?

Stále víc to vypadalo, že na ten soud skutečně dojde, už jsem viděl Dextera v oranžové kombinéze a s okovy na nohou a vůbec jsem se na to netěšil – oranžová mi hrozně nesluší. Navíc obvinění z vraždy by bylo velkou překážkou ke skutečnému štěstí. Nedělám si iluze o našem právním systému; vidím každý den, co páchá, a jsem si celkem jistý, že bych ho dokázal obelstít, pokud by mě nechytily přímo při činu a nenafilmovali před autobusem plným senátorů a jeptišek. Jenže i pouhým veřejným obviněním bych se dostal do ohniska zájmu, což by mi zatrhlo rekreační činnost, a to i kdyby mě shledali nevinným v plném rozsahu obžaloby. *Stačí se podívat na chudáka O. J. Simpsona; v posledních letech na svobodě si nemohl jít ani zahrát golf, aby ho hned někdo z něčeho neobvinil.*

Jenže co s tím mohu dělat? Možnosti jsem měl zoufale omezené. Buď musím nechat Weisse mluvit, čímž jsem v průšvih, anebo mu zabránit mluvit – což bude mít ovšem stejný výsledek. Třetí možnost není. Dexter je až po krk v průšvih a voda dál stoupá.

A tak k Centru služeb u parku dorazil hluboce zamyšlený Dexter. Stará dobrá Megan tam pořád ještě byla, držela Codyho a Astor za ruce a nedočkavě přešlapovala, jak se jich toužila zbavit a ponořit se do báječného světa večerního účetnictví. Všichni vypadali šťastní, že mě vidí, každý po svém, což bylo tak milé, až jsem na plné tři nebo čtyři vteřiny zapomněl na Weisse.

„Pane Morgane?“ pozdravila mě Megan. „Vážně už musím jít.“ A já byl tak zkoprnělý, že řekla větu nekončící otazníkem, že jsem němě přikývl a převzal od ní ručky Codyho a Astor. Odpelášila k malému otlučenému chevymu a vyrazila do večerní skrumáže na silnici.

„Kde je máma?“ zajímala se Astor.

Jistě existuje způsob, jak šetrně a nanejvýš lidsky sdělit dětem, že se jejich matka ocitla ve spárech vraždícího netvora, ale já ho neznal, a tak jsem jim oznámil: „Má ji ten zlý člověk. Ten, co vám naboural auto.“

„Ten, co jsem do něj zapíchl tužku?“ ujistil se Cody.

„Přesně tak,“ přikývl jsem.

„A já ho kopla mezi nohy,“ pospíšila si Astor.

„Měla jsi ho kopnout víc,“ řekl jsem. „Ted’ má vaši mámu.“

Zaškaredila se na mě, jak ji hluboce rozladila má neohrabanost. „Pojedeme ji zachránit?“

„Jedeme jí na pomoc,“ opravil jsem ji. „Už je tam policie.“

Oba se na mě podívali, jako kdybych zešlél. „*Policie?!*“ vyjekla Astor. „Ty jsi zavolal *policii?!*“

„Musel jsem zajet pro vás dva,“ vysvětlil jsem, překvapený, jak jsem se najednou dostal do defenzivy.

„Takže toho muže necháš *žít* a oni ho jen zavřou do *vězení*?“ ujistila se nevěřicně.

„Musel jsem,“ prohlásil jsem omluvně a náhle jsem si připadal jako před skutečným soudem, který se mi navíc dostal na kobytku. „Jeden z policistů všechno zjistil a já vás musel vyzvednout.“

Vyměnili si jeden z tichých, ale velice výmluvných pohledů a pak Cody odvrátil zrak. „A vezmeš nás teď s sebou?“ zeptala se Astor.

„Ehm,“ vypravil jsem ze sebe a skutečně není fér, aby nejdříve Coulter a teď i malá Astor udělali dvakrát v jednom dnu ze zlatoústého drsňáka Dextera jednoslabičného chudáčka-blbečka, ale stalo se. Za dané situace – mimořádně nepříznivé a nejisté – jsem o tom ani neuvažoval. Pochopitelně jsem je nemohl vzít s sebou na lov Weisse. Věděl jsem, že celý ten blázinec je zaměřený na mě a doopravdy nezačne, dokud tam nedojeďu, tedy pokud bude mít Weiss jen trochu na výběr; nemohl jsem počítat s tím, že ho Coulter už dostal, a bude to mimořádně nebezpečné.

Astor, jako by mi četla myšlenky, rychle dodala: „Už jsme ho jednou přemohli.“

„Jenže tehdy to od vás nečekal,“ poučil jsem ji. „Tentokrát bude připravený.“

„Tentokrát ale budeme mít víc než jen tužku,“ namítla Astor a chladná zuřivost, se kterou to řekla, mě prudce zahřála u srdce – ale pořád to bylo mimo diskusi.

„Ne,“ řekl jsem. „Je to příliš nebezpečné.“

Cody zamumlal: „Slíbils to,“ a Astor teatrálně obrátila oči k nebi a odfrkla si.

„Pořád říkáš, že nemůžeme *nic* dělat,“ obvinila mě. „Ne, dokud nás to nenaučíš. A my ti pořád říkáme: tak jo, uť nás, a pořád nic. A teď, když se můžeme konečně naučit něco opravdovýho, tak nám říkáš, že

je to moc nebezpečný.“

„Protože to *je* moc nebezpečný,“ namítl jsem.

„Tak co máme dělat, když ty půjdeš dělat něco nebezpečného?“ vybafla. „A co když mámu nezachráníš a nikdo z vás se už nevrátí?“

Podíval jsem se na ni, pak na Codyho. Hleděla na mě, dolní rtík se jí chvěl, zatímco on nasadil opovržlivý kamenný výraz, a já se znovu zmohl jen na několikere bezhlesé kapří otevření pusy.

A tak jsem dopadl neslavně – vydal jsem se do Turistického centra rychlostí jen trochu přesahující tu povolenou a na zadních sedadlech nedočkavě poposedávaly dvě nadšené děti. Sjeli jsme z dálnice I-95 na 8. ulici a zamířili ke Kongresovému centru v Brickellu. Vládl tam čilý ruch a nebylo kde zaparkovat – veřejnoprávní televizi očividně sledovali snad všichni a všichni chtěli vidět Artstravaganci. Za dané situace mi přišlo poněkud pošetilé marnit čas hledáním místa k zaparkování, tak jsem auto upíchl v policejním stylu napůl na chodník hned vedle vozu, který musel patřit Coulterovi, a na přední sklo jsem připlácí svůj policejní odznak; pak jsem se otočil ke Codymu a Astor.

„Držte se u mě,“ poručil jsem jim, „a nedělejte nic, aniž se mě předtím zeptáte.“

„Jen v případě nouze,“ doplnila Astor.

Popřemýšlel jsem, jak se doposud zachovali v případech nouze; vlastně moc dobře. Kromě toho bylo už nejspíš stejně po všem. „Tak dobře,“ přikývl jsem. „V případě nouze dělejte, co je třeba.“ Otevřel jsem dveře. „Tak jdeme,“ vyzval jsem je.

Ani se nepohnuli.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Nůž,“ řekl tiše Cody.

„Chce nůž,“ vysvětlila mi Astor.

„Ale já ti žádný nůž nedám,“ zpražil jsem ho.

„Ale co když *bude* případ nouze?“ namítl Astor. „Řekl jsi, že v případě nouze můžeme udělat, co je potřeba, ale pak nám nedáš nic, s čím to můžeme udělat!“

„Nemůžete tu chodit mezi lidma s nožem v ruce,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Ale taky tam nemůžeme jít neozbrojení,“ nedala se Astor.

Zhluboka jsem si povzdechl. Byl jsem si poměrně jistý, že než se

dostaneme dovnitř, bude již Rita v pořádku, ale tímhle naším tempem zemře Weiss na sešlost věkem, než ho najdu. Tak jsem otevřel přihrádku spolujezdce a vytáhl šroubovák Philips a podal ho Codymu. Život je koneckonců jeden velký kompromis. „Na,“ řekl jsem. „Nic lepšího ti dát nemůžu.“

Cody se podíval na šroubovák a pak zpět na mě.

„Je to lepší než tužka,“ zdůraznil jsem. Pohlédl na sestru a pak přikývl. „Dobře,“ vydechl jsem a znovu se natáhl po dveřích. „Tak jdeme.“

Tentokrát mě už děti následovaly po příjezdové cestě ke hlavnímu vchodu do velké budovy. Ale než jsem tam došli, Astor se náhle zastavila.

„Co je zas?“ zeptal jsem se jí.

„Musím čurat,“ oznámila.

„Astor,“ zasténal jsem. „Teď sebou musíme hodit.“

„Ale mně se chce hodně čurat,“ namítla.

„A nevydržíš to pět minut?“

„Ne,“ zavrtěla rázně hlavičkou. „Musím jít teď.“

Zhluboka jsem se nadechl a zauvažoval, jestli měl někdy tenhle problém Batman s Robinem. „Tak dobře,“ rezignoval jsem. „Ale pospěš si.“

Našli jsme toalety po straně vstupní haly a Astor odběhla. Stáli jsme s Codym a čekali. Několikrát změnil držení šroubováku a nakonec se ustálil na nejpřirozenějším úchopu železem dopředu. Podíval se tázavě na mě a zrovna jsem přikývl, když se Astor vrátila.

„No tak,“ řekla netrpělivě. „Jdeme.“ Prosvištěla kolem nás ke vchodu do hlavní haly a my za ní. Jakýsi těstovitý a těžce obrýlený muž chtěl od každého z nás vybrat patnáct dolarů, než nás pustí dál, ale ukázal jsem mu svůj policejní odznak. „A co ty děti?“ dožadoval se.

Cody už začal zvedat šroubovák, ale já ho odstrčil. „Jsou to svědkové,“ poučil jsem ho.

Muž vypadal, že se chce hádat, když si však všiml, jakým způsobem Cody svírá šroubovák, jen potřásl hlavou. „Tak dobře,“ rezignoval s velkým povzdechem.

„Nevíte, kam šli ostatní policisté?“ zeptal jsem se ho.

Pokračoval ve vrtění hlavou. „Pokud vím, je tu jen jeden,“ řekl, „a

jsem si celkem jistý, že bych věděl, kdyby jich tu bylo víc, protože si všichni myslí, že kolem mě můžou projít bez placení.“ Významně se usmál na znamení, že to myslí jako urážku, a propustil nás do sálu. „Užijte si to.“

Vešli jsme dovnitř. Bylo tam skutečně několik stěn s věcmi rozpoznatelnými coby umění – sochami, obrazy a podobně. Ale vyskytovalo se tam mnohem víc takových, které se až příliš usilovně snažily posunout hranice lidské zkušenosti novými způsoby vnímání. Jako úplně první jsme uviděli pouhou hromádku listů a větviček s ohmatanou plechovkou od piva ležící vedle. Dva mnohem důmyslnější panely byly složené z několika televizních obrazovek, na jedné seděl nějaký tlustoch na záchodě, na druhé naráželo letadlo do výškové budovy. Ale ani stopy po Weissovi, Ritě či Coulterovi.

Prošli jsme na konec sálu a obrátili se, nahlédli do všech uliček, které jsme míjeli. Objevili jsme mnoho dalších zajímavých projekcí a artefaktů posunujících naše horizonty, ale na žádném z nich nebyla Rita. Začal jsem uvažovat, jestli jsem se nemýlil, když jsem pokládal Coultera za skrytě inteligentního. Slepě jsem přijal jeho tvrzení, že tu bude Weiss – ale co když se mýlil? Co když je Weiss někde úplně jinde, spokojeně rozřezává Ritu, a já tu mezitím bloumám po výstavě a dívám se na umění, které má pouze prohloubit porozumění duši, kterou ve skutečnosti nemám?

A pak se náhle Cody zastavil a pomalu přistoupil k jednomu z monitorů. Otočil jsem se, abych viděl, na co hledí, a už nebylo co řešit.

„Máma,“ řekl.

Byla to ona.

KAPITOLA 36

Na opačném konci sálu se shromáždil zástup asi tuctu lidí pod plochou obrazovkou připevněnou na zeď. Monitor ukazoval detail Ritina obličej. Měla v ústech roubík a oči vytřeštěné asi nejvíc, jak to šlo, a zděšeně zmítala hlavou ze strany na stranu. Než jsem stihl vůbec zvednout nohu ze země, Cody a Astor již vyrazili vpřed zachránit matku.

„Počkejte!“ zavolal jsem na ně, ale neposlechli, tak jsem se vrhl za nimi a zoufale se rozhlížel po Weissovi. Temný společník byl naprosto tiše, umlčený mým téměř panickým strachem o Codyho a Astor, a v mé zuřivě pracující fantazii za každým stojanem, pod každým stolem číhal Weiss připravený po nich skočit a já se nechtěl na setkání s ním hnát naslepo a celý upocený, jenže děti běžící k Ritě mi nedaly vůbec na výběr. Ještě jsem zrychlil, ale ony už se prodíraly malým davem k matce.

Svázaná Rita s roubíkem byla připoutaná k ponku s pilou. Zubatý kotouč se jí otáčel mezi kotníky a záměr byl zřejmý: někdo hodně zavilý byl připravený a ochotný ji posunout k blyštícím se zubům pily. Před stolem byl nalepený nápis hlásající *Kdo zachrání naši Nell?* a pod ním tiskacími písmeny stálo: PROSÍME NERUŠIT ÚČINKUJÍCÍ UMĚLCE. Prostor byl vymezený malými kolejiemi a po nich jezdil model vláčku s plochými vagonky nesoucími nápis *Budoucnost melodramatu*.

A konečně jsem uviděl i Coultera – nebyl to však šťastný a uklidňující pohled. Seděl podepřený v rohu, hlava mu klesla na stranu. Weiss mu nasadil staromódní čepici průvodčího a k rukám měl masivními svorkami připnutý silný elektrický kabel. V klíně mu ležela cedulka: POLOVODIČ. Nehýbal se, nedokázal jsem však poznat, jestli je mrtvý, nebo jen v bezvědomí, nicméně za současné situace to pro mě nebylo zas tak důležité.

Ponořil jsem se do davu, a jak kolem projížděl vláček, zaslechl jsem

Weissův patent – nahraný výkřik, který se smyčkou opakoval každých pár vteřin.

Ale samotného Weisse jsem pořád ještě nezahlédl – jak jsem se však začal prodírat davem, obraz na monitoru se změnil – objevila se na něm moje tvář. Horečně jsem se otáčel a pátral po kameře, nakonec jsem ji objevil upevněnou na stožáru na opačném konci výstavního sálu. A než jsem se stačil otočit zpět, zaslechl jsem zasvištění a kolem krku se mi pevně utáhla smyčka velice silného rybářského vlasce. Když mi svět začal před očima černat a vířit, měl jsem jen okamžik, abych ocenil hořkou ironii toho, že použil smyčku z vlasce, jednu z mých vlastních technik; myslí mi prolétla fráze „chytit se do vlastní pasti“ a pak jsem již byl na kolenou a potácel se vpřed k Weissově výstavce.

Je až pozoruhodné, jak s oprátkou utaženou kolem krku rychle ztratíte o všechno zájem a propadnete se do temné říše vzdálených zvuků a ztemnělých světél. I když jsem ucítil, že sevření mírně ochablo, nedokázal jsem v sobě zburcovat dost zájmu, abych toho využil a osvobodil se. Skácel jsem se na zem, pokoušel si vzpomenout, jak se dýchá, a z dálky jsem zaslechl rázný ženský hlas: „Tohle se nesmí – nechte toho!“ Pocítil jsem chabý příliv vděčnosti, že se to někdo chystá zarazit, dokud hlas nenavázal: „Hej, děti! To je umělecké dílo! Běžte odtamtud!“ Došlo mi, že někdo chce zastavit Codyho a Astor, aby záchranou matky nezničili kompozici.

Do plic se mi dostalo trochu vzduchu, krk jsem měl rozbolavělý a příliš velký; Weiss pustil smyčku a popadl kameru. Trhaně jsem se nadechl a podařilo se mi zaměřit jedno oko na jeho záda, když začal natáčet dav. Znovu jsem se nadechl; hrdlem mi prošlehla bolest, ale to bylo dobré a se vzduchem se mi vrátil natolik zrak a schopnost myslet, že se mi podařilo vztyčit se na jedno koleno a rozhlédnout se.

Weiss zamířil kameru na ženu v první řadě davu – na tu, která spílala Codymu a Astor, že ruší výstavu. Velice elegantně vymóděná padesátnice stále ještě ječela, ať ustoupí, na nic nesahají a že by měl někdo zavolat ochranku; naštěstí pro nás všechny ji děti neposlušely. Odvázaly už Ritu od stolu, nicméně měla ještě spoutané ruce a nohy a v ústech roubík. Vstal jsem – než jsem však k nim stačil vůbec vykročit, Weiss znovu popadl smyčku a pevně ji utáhl, čímž jsem se propadl zpět do říše půlnocního slunce.

Matně a z velké dálky jsem zaslechl zvuky zápasu, vlasec mi kolem krku opět zplihl a Weiss řval: „Tentokrát ne, vy malí šmejdi!“ Ozvalo se plesnutí a slabé žuchnutí, a když se do mého světa opět vrátilo světlo, spatřil jsem Astor ležící na podlaze a Weisse, jak se pokouší vzít Codymu šroubovák. Zvedl jsem ruku ke krku a chabě zatápal po vlasci; podařilo se mi ho uvolnit tak, že jsem se mohl zhluboka nadechnout, což bylo nejspíš správné, ale vyvolalo to záchvat toho nejbolestivějšího kašle, jaký jsem kdy zažil; byl tak úporný a dávivý, že mi svět opět zčernal.

Když jsem opět dokázal dýchat, otevřel jsem oči a uviděl, že Cody leží na zemi vedle Astor na druhé straně výstavky u stolu s kotoučovou pilou a Weiss stojí nad nimi, v jedné ruce šroubovák, v druhé videokameru. Astor trochu šhubala nohou, ale jinak se děti nehýbaly. Weiss k nim přistoupil a zvedl šroubovák; zmámeně jsem se vyhrabal na nohy, abych ho zastavil, ale uvědomoval jsem si, že to nikdy nemohu stihnout, a cítil jsem, jak ze mne stéká všechna temnota a rozlévá se mi kolem bot při pomýšlení na to, jak jsem bezmocný.

V poslední možnou chvíli, když Weiss stál naplněn škodolibou radostí nad malými nehybnými tělíčky dětí a Dexter se s hrůznou pomalostí vrhal vpřed, objevila se na scéně vrávorající Rita – ruce měla stále svázané a v ústech roubík, ale nohy si uvolnila a byly dost rychlé, aby mohla zaútočit na Weisse, nabrat ho hokejovým bodyčkem, který ho pootočil a odrazil pryč od dětí, přímo na ponk s pilou. Jak se pokoušel obnovit rovnováhu, vrazila do něj znovu, tentokrát zakopl o vlastní nohy a začal padat, ruka svírající kameru se natáhla a zatápala, aby zabránil pádu na otáčející se kotouč pily. Skoro se mu to povedlo – skoro.

Weiss se opřel dlaní o stůl na opačné straně kotouče pily, ale energii nárazu nevyrovnal a ta ho domáčkla na ponk. Pila skřípavě zaječela, do vzduchu se vznesla prška rudé mlhy a Weissova ruka stále ještě svírající kameru odlétla a narazila do kolejí na okraji shromážděného davu. Diváci jen zalapali po dechu a Weiss se pomalu napřímil a zíral na pahýl paže, ze které mu přerušovaně tryskala krev. Podíval se na mě a pokusil se něco říct, pak jen potřásl hlavou a udělal krok ke mně, podíval se na pahýl s vystřikující krví a udělal ke mně další krok. A pak, skoro jako by sestupoval po neviditelném schodišti, při dalším

kroku pomalu klesl na kolena, klečel tam a kymácel se jen metr nebo dva ode mě.

A já – paralyzovaný bojem se smyčkou a strachem o děti a především pohledem na strašlivou, vlhkou, odporně lepkavou a děsivou krev proudící na podlahu – jsem tam jen stál, když se na mě Weiss naposledy podíval. Znovu pohnul rty, ale z úst mu nevyšel žádný zvuk, pomalu zavrtěl hlavou, opatrně, jako by se bál, že mu může také spadnout na zem. Upřeně se mi zadíval do očí a důrazně a velice zřetelně pronesl: „Udělej hodně záběrů.“ Potom mi věnoval chabý vybledlý úsměv a zhroutil se obličejem do vlastní krve.

Raději jsem o krok ustoupil, jak padal, a vzhlédl jsem; na televizní obrazovce vláček ujížděl dál, až narazil do kamery, stále pevně sevřené Weissovou uříznutou rukou. Kolečka se chvíli točila a pak vláček vykolejil a převrhl se.

„Brilantní,“ zajásala stylově elegantní postarší dáma v první řadě. „Naprosto brilantní.“

ZÁVĚR

Miamští zdravotníci jsou velmi dobří, však také mají spoustu praxe. Leč běda, Weisse se jim zachránit nepodařilo. Než se k němu dostali, téměř vykrvácel, a navíc na naléhání zpanikařené Rity strávili rozhodující dvě minuty prohlídkou Codyho a Astor, zatímco Weiss sklouzával dolů po dlouhém temném svahu do stránek dějin umění.

Rita úzkostně přecházela kolem záchranářů, když si vzali do práce Codyho s Astor, donutili je sednout si a nechat se prohlédnout. Cody pomžíkával a pokoušel se zmocnit svého šroubováku a Astor hned začala namítat, jak hnusně smrdí čichací soli, takže jsem si byl jistý, že budou v pořádku. Skoro určitě utrpěli nějaké menší zhmožděninny, což podle mě jen utužilo vřelé ovzduší rodinné sounáležitosti; tak mladí a už krácejí v mých stopách. Nakonec je „jen pro všechny případy“ odeslali do nemocnice na čtyřiaadvacetihodinové pozorování. Rita odjela pochopitelně s nimi, aby je ochraňovala před doktory.

Když skončili, vstal jsem a sledoval dva zdravotníky klečící u Coultera. Vytáhli elektrody defibrilátoru, ale po krátkém ohledání jeho těla jen zavrtěli hlavami, vstali a odešli. Pomyslel jsem si, že vypadají trochu rozčarovane, protože nedostali příležitost zavolat „Ustupte!“ a pustit do něj proud, ale třeba jsem si to jen namlouval. Byl jsem pořád ještě mírně zpitomělý z dušení ve Weissově smyčce a trochu zmatený z událostí, které se kolem mě tak překotně odehrály. Normálně jsem Dexter-na-svém-místě, tedy ve středu veškerého dění, a zažít tolik smrti a ničení kolem sebe, aniž bych v tom hrál rozhodující roli, mi nepřípadalo fér. Dvě krásné mrtvoly, a já jen přihlížel z omámeného oparu, omdlávající slaboch na zápraží dramatu jako nějaká viktoriánská slečinka.

A Weiss – vlastně teď vypadal mírumilovně a spokojeně. Byl výrazně bledý a také pochopitelně mrtvý, ale stejně – co si myslel? Ještě nikdy jsem neviděl na tváři drahého zesnulého takový výraz a působilo to trochu znepokojivě. Proč by se měl tvářit takhle šťastně?

Byl naprosto a ověřitelně mrtvý, a to mi nepřišlo zrovna jako důvod ke spokojenosti. Třeba šlo jen o trik obličejových svalů uvolněných smrtí. Ať to bylo cokoli, mé hloubání narušily zvuky hádky a já se otočil.

Zvláštní agentka Rechtová se zastavila kousek ode mě a s kamenně profesionální maskou hleděla na krvavou spoušť, i když se jí nepodařilo zakrýt šok, navíc zbělela jako papír. Avšak neomdlela ani se nepozvracela, z čehož jsem usoudil, že už je v branži hezky dlouho.

„To je on?“ zeptala se stejně kamenným hlasem, jako byl její výraz. Než jsem stihl odpovědět, odkašlala si a dodala: „To je ten muž, co se vám pokusil unést děti?“

„Ano,“ ujistil jsem ji a pak na důkaz toho, že se můj výkonný mozek konečně vrací zpět pod kontrolu, jsem předjal další otázku a dodal: „Moje žena si je tím také jistá a děti rovněž.“

Rechtová přikývla, zjevně nedokázala odvrátit pohled od Weisse. „No dobře,“ pronesla. Nebyl jsem si jistý, co tím myslí, ale přišlo mi to povzbudivé. Zadoufal jsem, že by teď o mě FBI mohla ztratit zájem. „A co on?“ nadhodila Rechtová a kývla k pozadí výstavky, kde zdravotníci dokončovali vyšetření Coultera.

„Detektiv Coulter sem dorazil přede mnou,“ vysvětlil jsem.

Rechtová přikývla. „Totéž mi řekl i ten muž u vchodu,“ přiznala a skutečnost, že se na to vůbec ptala, nebyla příliš uklidňující, proto jsem se rozhodl, že by bylo na místě ještě pár opatrných tanečních krůčků.

„Detektiv Coulter,“ prohlásil jsem pomalu, jako bych se snažil ovládnout dojetí – musím přiznat, že mi hodně pomohl i chrapot hrdla poraněného smyčkou – „se sem dostal první. Než jsem mohl... myslím, že-že obětoval život, aby zachránil Ritu.“

Usoudil jsem, že by vzlyk působil přehnaně, proto jsem ho nevydal, i tak jsem však byl navýsost spokojený s mírou chlapeckého dojetí, které se mi podařilo do hlasu propašovat. Na zvláštní agentku Rechtovou to však neudělalo dojem. Znovu se podívala na Coulterovo tělo, pak na Weissovo a nakonec na mě. „Pane Morgane,“ začala hlasem prosáklým pochybností. Chvilí jsem myslel, že mě stejně zatkne, a nejspíš to také zamýšlela. Ale pak jen potřásla hlavou a odvrátila se.

V přičetném a uspořádaném vesmíru by každé vládnoucí božstvo jistě usoudilo, že na jeden den toho bylo až až. Ale svět je, jaký je, takže nebylo. Protože jen jsem se otočil, že odejdu, narazil jsem přímo

do Israela Salguera.

„Detektiv Coulter je mrtvý?“ zeptal se a ustoupil o krok, ale jinak ani nemrkl.

„Ano,“ prohlásil jsem. „Ehm, ještě než jsem se sem dostal.“

Salguero přikývl. „Ano,“ řekl. „Totéž vypověděli i svědkové.“

Na jednu stranu bylo skvělé, že to vypověděli svědkové, ale na druhou bylo špatné, že se jich vůbec ptal, protože to znamenalo, že první, co ho napadlo, bylo: *kde byl Dexter, když začaly k zemi padat mrtvoly*. A tak s myšlenkou, že by den mohl ještě zachránit nějaký velký emoční dezertík, jsem sklopil zrak a pronesl: „Měl jsem tu být.“

Salguero mlčel tak dlouho, až jsem nakonec musel zvednout hlavu a podívat se na něj, třeba i proto, abych se ujistil, že netasil pistoli a nemíří mi na hlavu. Naštěstí pro Dexterovu lebeční klenbu to neudělal. Namísto toho na mě jen hleděl naprosto nezaujatým a netečným pohledem. „Myslím, že je nejspíš moc dobře, že jsi tu nebyl,“ pronesl nakonec. „Dobře pro tebe, pro tvou sestru a pro památku vašeho otce.“

„Ehm...?“ zajíkl jsem se a je pomníkem Salguerova důvtipu, že přesně věděl, co tím chci říct.

„Nezbyli už žádní svědkové...“ Odmlčel se a uštědřil mi pohled, který byste nejspíš viděli u kobry, kdyby se naučila usmívat. „Žádní živí svědkové,“ upřesnil, „toho, co se dělo při všech těch... událostech.“ Téměř neznatelně trhl rameny, což asi mělo znamenat pokrčení. „Takže...“ Nedokončil větu, nechal ji viset ve vzduchu; mohla znamenat „takže tímhle všechno končí“ nebo „takže teď tě zkrátka zatknou“, anebo dokonce „takže tě radši zabiju sám“. Chvilí mě pozoroval a pak zopakoval „Takže,“ a tentokrát to znělo spíše jak otázka. Pak jen kývl a odešel, nechal mi obraz svých pronikavých a nemrkajících očí vypálený do sítnice. Takže.

Tím to naštěstí všechno skončilo. O trochu vzruchu se ještě postarala elegantní dáma z davu diváků, vyklubala se z ní dr. Elaine Donazettiová, veledůležitá postava ve světě současného umění. Protlačila se přes policejní zábrany a začala fotit polaroidem; museli ji zadržet a odvést od těl. Ale i tak využila fotografie a něco z videozáznamů, které pořídil Weiss, a publikovala sérii ilustrovaných článků, které udělaly z Weisse polocelebritu mezi lidmi, kterým se takové věci líbí. Nakonec se mu tedy poslední přání ohledně

fotodokumentace přece jen splnilo. Je milé, když se věci vydaří, že?

Detektiv Coulter měl podobné štěstí. Na oddělení se šušovalo, že mu zamítli povýšení, prý dokonce dvakrát, a podle mě si myslel, že by dramatickým samostatným zatčením mohl pořádně nastartovat svou kariéru. A tak se i stalo! Vedení usoudilo, že potřebuje v téhle hrozné záležitosti trochu dobré publicity, a Coulter byl jediný trumf, který mělo v rukou. Takže dostal povýšení in memoriam za statečnost, s níž sám téměř zachránil Ritu.

Ovšemže jsem mu šel na pohřeb. Mám rád ceremonie, obřady, výlevy jinak potlačovaných emocí, dávají mi příležitost pocvičit si mé oblíbené výrazy obličejů – slavnostnost, vznešený zármutek a soucit, na které se jinak v běžném pracovním kolotoči téměř nedostane.

Přišel celý náš okresek, hezky v uniformách, dokonce i Debora. V modré uniformě vypadala celá bledá, Coulter byl koneckonců její partner, alespoň na papíře, a čest vyžadovala, aby se zúčastnila. V nemocnici se zdvihl kvůli tomu povyk, ale stejně už ji měli brzy propustit, takže jí účast nemohli zakázat. Pochopitelně neplakala – nikdy nebyla ani vzdáleně tak dobrý pokrytec jako já. Ale tvářila se přiměřeně vážně, když spouštěli rakev do hrobu, a já se vynasnažil nasadit stejný výraz.

Myslím, že se mi to celkem i povedlo – seržant Doakes však byl jiného názoru. Viděl jsem, jak mě ze svého místa v řadě propaluje pohledem, jako by si myslel, že jsem Coultera vlastnoručně uškrtil, což bylo absurdní; nikdy jsem nikoho neuškrtil. Jistě, tu a tam menší smyčkováná, ale jen pro zábavu – nemám rád tenhle druh tělesného kontaktu a nuž je mnohem čistší. Pochopitelně mě velice potěšilo, když Coultera prohlásili za mrtvého, a tudíž se Dexter vysmekl z háčku, ale neměl jsem s jeho smrtí vůbec nic společného. Jak jsem už řekl, je milé, když se věci vydaří, že?

Život se pomalu vracel do svých kolejí a zapadal do každodenní rutiny. Chodil jsem do práce, Cody a Astor do školy a dva dny po Coulterově pohřbu šla Rita na lékařskou prohlídku. Večer pak uložila děti a posadila se ke mně na pohovku; položila mi hlavu na rameno a vykroutila mi z ruky dálkové ovládání. Vypnula televizi a začala vzdychat. Nakonec naprosto zmatený jsem to už nevydržel: „Něco není v pořádku?“

„Ne,“ vzdychla. „Všechno je v pořádku. Teda víš, je to v pořádku. Teda pokud, ehm, si to taky myslíš.“

„Proč sejde na tom, co si myslím o tvém zdraví?“ nechápal jsem.

„Já nevím,“ pípala a znovu vzdychla. „Já jen, však víš, nikdy jsme o tom nemluvili, a teď...“

„Teď co?“ zeptal jsem se. Bylo toho na mě už moc; po všem, čím jsem si prošel, ještě snášet takovýhle druh nepřímé konverzace, cítil jsem, jak ve mně kvapem narůstá vlna podráždění.

„Teď prostě...“ nakousla. „Doktor říká, že jsem v pořádku.“

„Aha,“ řekl jsem. „To je dobře.“

Zavrtěla hlavou. „Až na to...“ dodala, „no, však víš.“

Ne, nevěděl jsem a nezdálo se mi fér, že ode mě čeká, že vím, a také jsem jí to řekl. Takže když mi to po velkém odkašlávání a zakoktavání nakonec přece jen prozradila, přišel jsem stejně jako ona o dar souvislé řeči a jediné, nač jsem se zmohl, byla pointa hodně starého vtipu; uvědomoval jsem si, že bych to neměl říkat, ale nemohl jsem si pomoci a vylétlo to ze mě samo – jako z velké dálky jsem slyšel Dexterův výkřik:

Budeš mít CO?!